

॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ श्री यः मात्मानं नरः ॥

श्री भद्रमयो विष्णुमण्डलविरचित

श्री श्रीमन्मन्त्रमयी विनयिन्

॥ श्री १०० ॥

१२५००० ३०० गाथाओंनां ज्ञानीन

स्तवो, अक्षय निधि तपनः ॥

तथा स्रष्टव्यो विजे

॥ श्री १०० ॥

श्रीमान् मोहनलालश्च भास्वरायना प्र

शिष्यो पद्म भनित तथा प ॥

॥ श्री १०० ॥

॥ श्री १०० ॥

॥ श्री १०० ॥

॥ श्री १०० ॥

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૧૭૮૭ ગ્રંથોક

પુસ્તકનું નામ વેળામંદ્યર સ્વામીજી
વિષય પૃ ૩૪: ૪૩૭

પિનંગિ



॥ श्री परमात्मने नमः ॥

श्रीमद्भयशैविजयञ्च विरचित

श्री सीमधर स्वामीजी विनतिरूप.

१२५-१५०-३५० गाथाओंनां स्तवनां तथा
अक्षयनिधि तपनां विधि तथा अक्षयनिधि तपनी
कथा विगेरे.

श्रीमान् परमपुण्य मुनिमहाराज श्री मोहन-
दासजीना शिष्य पन्थास हरप्रमुनिजीना शिष्यो
पद्ममुनिजी तथा पं. कृष्णमुनिजीना सहपदेशथी.
छपायी प्रसिद्ध करनार.

अबेरी लखुलार्थ ह्रीरायंद

तरुथी संधने भेट.

३ गोपीपुरा—सुरत.

विक्रम सं. १९८०.

श्रीरीर सं. २४५०.

आवृत्ति २ ७.

प्रत. २०००.

धी “लक्ष्मी” प्रिन्टींग प्रेसमां, ह्रीरालाल
यदुलाल त्रिवेदीजे छाप्युं ठे. इवाणानेदेरे सुरत

[किमता अमुदर (भेट)]

૫૩૬:૪૬૭

ગુજરાત વિદ્યાપાઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી ગ્રંથોનો સંગ્રહ

પ્રતાવના,

પરમ પુણ્ય શ્રીમાન મોહનલાલજી મહા-
રાજના પ્રશિષ્યો મુનિપદ્મ મુનિજી તથા પં. કનક
મુનિજીગણીનું ગોમાસું. ૧૯૮૦ માં સુરતમાં થયું
તે વખતે સુનીશ્રીના હૃદયેશામૃત વચનોથી
સમ્યક્ત્વને દઢ કરવાનારું પરમ પુણ્ય ન્યાયાચાર્ય
ન્યાય વિશારદ મહા મહોપાધ્યાયજી શ્રીમદ્ યશો-
વિજયજી વિરચિત ૧૨૫-૧૫૦ અને ૩૫૦ ગ.થા-
ઓના પ્રાચીન સ્તવનો છપાવવા વિચાર થયો
અને આ કામ કરવાની ભલામણ થઈ તેથી
આ પુસ્તક મેં છપાવ્યું છે. તેમાં
દ્રષ્ટિ દોષથી અગર પ્રેસ દોષથી જે કંઈ
અધિક ન્યુન અશુદ્ધતા રહી હોય અગર જોન
આજા વિરૂદ્ધ છપાઈ ગયું હોય તેનો નિઃશ્ચિન્ન-
દુક્કાંદંદ અત્રે વિરમું છું. અને આ બુકના
વાંચકોને ભલામણ કરવામાં આવે છે કે કંઈ

અશુદ્ધતા જણાય તો તે સુધારી વાંચવું.
 રતવનો ઉપરાંત અક્ષય નિધિ તપનો નિધિ
 તેમજ ટથા તથા રતુતિ આદિ દાખલ કરી ગ્રંથ
 સંપાદિત કરેલો છે. એજ સુત્રો કો બહુના.

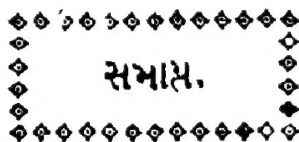
પ્રસિદ્ધ કર્તા.

૧૯૮૦ ભાદરવા } ઝરેરી બગુલાઈ હીરાચંદ
 સુદ ૧ } ડ. ગે. પીપુરા-સુરત.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
 અમદાવાદ
 ગુજરાતી કૌપીરાઈ-સંગ્રહ

અનુક્રમણિકા.

૧૨૫ ગા.થાનું સ્તવન	૧--૫૨
૧૫૦ ગાથાનું વીર રતુતિરૂપ હુંડીનું સ્તવન.	૨૬-૫૩
૩૫૦ ગાથાનું શ્રીમંધરસ્વામીની વિનતી રૂપ સ્તવન.	૫૪-૧૧૭
અક્ષયનિધિ તપની વિધિ સંપૂર્ણ.	૧૧૮-૧૩૫
યંત્ર	૧૩૬
મુંદરીની કથા	૧૩૭-૧૫૬



અથ શ્રી સીમંધર સ્વા-

મિની વિનતિરૂપ સવાસો

ગાથાનું સ્તવન.



॥ ઢાઢ પહેલી ॥



॥ એક દીન હાસી દોડતી-એ દેશી ॥

સ્વામી સીમંધર વિનતિ સાંઝલો મહારી
દેવરે । તાહરી આણુ હું શિર ધરું, આદરું
તાહરી સેવરે ॥ સ્વામી સીમંધર વિનતિ ॥ ૧ ॥
કુશુરની વાસના પાસમાં, હરિણુ પરે જે પડય,
લોકરે । તેહને શરણુ તુજ વિણુ નહીં, ટલ-
લે બાપડા ફાકરે ॥ સ્વા ॥ ૨ ॥ જ્ઞાન દર્શન

ચરણ ગુણ વિના, જે કરાવે કુલાચારે । લૂટે
 તેણે જન દેખતાં, કિહા કરે લોક પોહારે ॥
 સ્વાના ૩ ॥ જેહ નવિ લવ તરયા નિરગુણી,
 તારણે કેણી પેરે તેહરે । એમ અજાણ્યા પડે
 કંઠમાં, પાપ બંધે રહ્યા જેહરે ॥ સ્વાના ૪ ॥
 કામ કુલાદિક અધિદનું ધર્મનું કેા નવિ
 મૂલરે । દોઠડે કુંગુરૂ દાખવે, શું થયું એહ
 જગ સૂતરે ॥ સ્વ૦ ॥ ૫ ॥ અર્થની દેશના જે
 દીએ, એલવે ધર્મના મથરે । પરમ પદનો
 પ્રમટ ચેરથી, તેહથી કેમ વહે પંથરે ॥
 સ્વાના ૬ ॥ વિષયસ્રમાં ગૃહી તાચિયા નાચિયા
 કુંગુરૂ મદ પૂરે । ધુમ પ્રામે ધમાધમ ચલી,
 જ્ઞાન મારગ રહ્યો દૂરે ॥ સ્વ૦ ॥ ૭ ॥ કલહ
 કારી કદાચ કલ્યા, થાપતા આપણા બેલરે ।
 જિન વચન અન્યથા દાખવે, આજતો વાજતો
 દોલરે ॥ સ્વા ॥ ૮ ॥ કેઈ નિજ દોષને ગોપવા,
 રાપવા કેઈ મત કંઠરે । ધર્મની દેશના

પાલટે, સત્ય બાપે નહીં મંદરે ॥ સ્વા૦ ॥ ૯ ॥
 બહુ મુખે બોલ એમ સાંભલી, નવિ ઘરે લોક
 વિશ્વાસરે । હુંદતા ધર્મને તે થયા, લમર
 જેમ કમલ નિવાસરે ॥ સ્વા૦ ॥ ૧૦ ॥

❦
 ॥ ઢાલ ધીજી ॥

॥ રાગ ગોડી ॥ લેલીડા હંસારે વિષય
 ન રાગીએ—એ દેશી.

એમ હુંદતારે ધર્મ સોહામણો, મિલિએ
 સદગુરુ એક । તેહને કાચેરે મારગ દાખવે,
 આણી હૃદય વિવેક ॥ શ્રી સીમંધર સાહેબ
 સાંભલો ॥ ૧૧ ॥ પર ઘરે જોતારે ધર્મ તુમે
 કરોં, નિજ ઘર ન લડોરે ધર્મ । જેમ નવિ
 બાણેરે મૃગ કદતુરિએ, મૃગમહ પરિમલ મર્મ
 ॥ શ્રીગા ॥ ૧૨ ॥ જેમ તે બુલોરે મૃગ દશ દિશિ કરે,
 દેવા મૃગમહ ગંધ । તેમ જગે હુંદરે બાહિર

ધર્મને, મિથ્યાદૃષ્ટિ રે અંધ ॥ શ્રી૦ ॥ ૧૩ ॥
 જાતિ અંધનોરે દોષ ન આકરો, જે નવિ,
 દેખેરે અર્થ ॥ મિથ્યા દૃષ્ટિરે તેહથી આકરો,
 માને અર્થ અનર્થ ॥ શ્રી૦ ॥ ૧૪ ॥ આપ
 પ્રશંસેરે પરગુણુ ઓલવે, ન ધરે ગુણોનેરે
 લેશ ॥ તે જિનવાણીરે શ્રવણે નવિ સુણે. દિએ
 મિથ્યા ઉપદેશ ॥ શ્રી૦ ॥ ૧૫ ॥ જ્ઞાન પ્રકાશેરે મોહ
 તિમિર હરે, જેહને સદગુરૂ સૂર ॥ તે નિજ
 દેખેરે સત્તા ધર્મની, ચિદાનંદ લરપૂર ॥
 શ્રી૦ ॥ ૧૬ ॥ જેમ નિર્મલતરે રતન સ્ફટિકતાણી.
 તેમ જે જીવ સ્વભાવ ॥ તે જિન વીરેરે ધર્મ
 પ્રકાશીએ, પ્રગટ કપાય અલાવ ॥ શ્રી૦ ॥
 ૧૭ ॥ જેમ તે રાતેરે કુલે રાતડું, શ્યામ કુલ-
 ચીરે શ્યામ ॥ પાપ પુણ્યથીરે તેમ જગ જીવને,
 રાગ દ્વેષ પરિણામ ॥ શ્રી૦ ॥ ૧૮ ॥ ધર્મ ન
 કહિએરે નિશ્ચે તેહને, જેહ વિભાવ વડ ંપાધિ ॥
 મહેલે અંગેરે એણીપેરે લાખિયું, કરમે હોએ

ઉપાધિ ॥ શ્રી૦ ॥ ૧૯ ॥ જે જે અંશેરે નિરૂ-
પાધિકપણું, તે તે જાણોરે ધર્મ । સમ્યક્દષ્ટિરે
ગુણઠાણાથડી, જાવ લહે શિવશર્મ ॥ શ્રી૦
॥ ૨૦ ॥ એમ જાણીનેરે જ્ઞાન દશા જાણ,
રહીએ આપ સ્વરૂપ । પર પરણિતિથીરે ધર્મ ન
છાંડીએ, નવિ પડીએ જાવ રૂપ ॥ શ્રી૦ ॥ ૨૧ ॥

॥ ૬૯ ત્રીજી ॥

॥ હવે રાણી પદમાવતી—એ દેશી ॥

જિહાં લગે આતમદ્રવ્યનું, લક્ષણ નવિ
જાણ્યું । તિહાં લગે ગુણઠાણું જાણું, કેમ આવે
તાણ્યું ॥ આતમતત્ત્વ વિચારીએ ॥ ૨૨ ॥
આતમ અજ્ઞાને કરી, જે જાવ દુઃખ જહીએ ।
આતમજ્ઞાને તે ટલે, એમ મન સદ્દીએ ॥
આતમ ॥ ૨૩ ॥ જ્ઞાનદશા જે આકરી, તેહ
ચરણ વિચારે । નિર્વિકલપ ઉપયોગમાં, નહીં

કર્મનો ચારો ॥ આતમ ॥ ૨૪ ॥ ભગવદ્
 અંગે ભાષિઓ, સામાયિક અર્થ ॥ સામાયિક
 પણ આતમા; ધરો સૂધો અર્થ ॥ આતમ
 ॥ ૨૫ ॥ લોકસર અધ્યયનમાં, સમક્રિત મુનિ
 ભાવે । મુનિભાવજ સમક્રિત કહ્યું, નિજ શુદ્ધ
 સ્વભાવે ॥ આ ॥ ૨૬ ॥ કળ્પ કરો સંજમ
 ધરો, ગાલો નિજ દેહ ॥ જ્ઞાનદશા વિષ્ણુ
 જીવને, નહીં દુઃખનો દેહ ॥ આ ॥ ૨૭ ॥
 બાહિર ચતના બાપડા, કરતાં દૂહવાચે ।
 અંતર જતના જ્ઞાનની, નવિ તેણે થાએ ॥
 આતમનારટા રામ દેવ મલ્લ ગાળવા, ઉપશમ
 જલ ઝીલો ॥ આતમ પરિણતિ આહરી, પર પરિ-
 માણતિ પીલો ॥ આ ॥ ૨૮ ॥ હું એહનો એ
 માહરો, એ હું એણિ બુદ્ધિ । ચેતન જઠતા
 અનુભવે, ન વિભાસે શુદ્ધિ ॥ આ ॥ ૩૦ ॥
 બાહિર દષ્ટિ દેખતાં, બાહિર મન ભાવે ।

આંતર કુણ્ડિ દેખતાં, અક્ષય પદ પાવે ॥ આ.
 તમ ॥ ૩૧ ॥ ચરણ હોય લજ્જાદિકે, નવિ
 મનને જાગે । ત્રીજે અધ્યાયને કહ્યું, એમ પ-
 હેલે જાગે ॥ આતમ ॥ ૩૨ ॥ અધ્યાતમ
 વિષ્ણુ જે ક્રિયા, તે તનુ મત્ત તોલો । મમકાર
 દિક યોગથી, એમ જ્ઞાની જોલો ॥ આતમ ॥
 ૩૩ ॥ હું કરતા પરમાવનો; એમ જેમ
 જેમ જાણું । તેમ તેમ અજ્ઞાની પડે નિજ
 કર્મને ધણું ॥ આતમ ॥ ૩૪ ॥ પુદ્ગલ
 કર્મોદિકતણે, કરતા વ્યવહારે । કરતા ચેતન
 કરમનો, નિશ્ચય સુવિચારે ॥ આતમ ॥ ૩૫ ॥
 કર્તા શુદ્ધ સ્વભાવનો, નય શુદ્ધે કહીએ । કર્તા
 પર પતિષ્ઠામનો, જોડ કિરિયા ગ્રહીએ ॥
 આ ॥ ૩૬ ॥

॥ ઠાણ ચોથી. ॥

॥ વીર મતી પ્રીતિ કારણી-એ દેશી. ॥

શિષ્ય કહે જો પરમાવનો, અકર્તા કહ્યો
પ્રાણી । દાન હરણાદિક કેમ ઘટે, કહે સદા
શુર વાણી ॥ શુદ્ધ નય અર્થ મન ધારીએ ।-
એ આંકણી ॥ ૩૭ ॥ ધર્મ નવિ દિએ ન
વા સુખ દિએ, પર જાંતુને દેતો ॥ આપ
સત્તા રહે આપમાં, એમ હૃદયમાં ચેતો ॥
શુ૦ ॥ ૩૮ ॥ જોગ વશે જે પુદ્ગલ ગ્રહ્યા
નવિ જીવનાં તેહ ॥ તેહથી જીવ છે જૂજૂએ,
વહી જૂજૂઓ દેહ ॥ શુ૦ ॥ ૩૯ ॥ ભક્ત
યાનાદિ પુદ્ગલ પ્રતે, ન દિએ છતિ વિના
પોતે દાન હરણાદિ પરજાંતુને, એમ નવિ
ઘટે જોને ॥ શુ૦ ॥ ૪૦ ॥ દાન હરણાદિક
અવસરે, શુભ અશુભ સંકલ્પે । દિએ હરે
તું નિમ્ન રૂપને સુખે અન્યથા જલ્પે ॥ શુ૦

॥ ૪૧ ॥ અન્યથા વચન અભિમાનથી, ફરી
 કર્મ તું બાધે । જાયક ભાવ જે એકલો,
 બહે તે સુખ સાધે ॥ શુ૦ ॥ ૪૨ ॥ શુભ
 અશુભ વસ્તુ સંકલ્પથી, ધરે જે નંદ માયા ।
 તેટલે સહજ સુખ અનુભવે, પ્રભુ આતમરાયા
 ॥ શુ૦ ॥ ૪૩ ॥ પર તણી આશ વિષ વે-
 લડી, ફલે કર્મ બહુ ભાંતિ । જ્ઞાન દહને કરી
 તે દહે, હે એ એક જે ભતિ ॥ શુ૦ ॥ ૪૪ ॥
 રાગ દોષ રહિત એક જે, દયા શુદ્ધ તે પાલે,
 । પ્રથમ અંગે એમ બાળિયું, નિજ શક્તિ
 અભુઆલે ॥ શુ૦ ॥ ૪૫ ॥ એકતા જ્ઞાન
 નિશ્ચય દયા, સુશુર તેહને બાળે । જેહ અ-
 વિકલ્પ ઉપયોગમાં, નિજ પ્રાણને રાખે ॥
 શુ૦ ॥ ૪૬ ॥ જેહ રાખે પર પ્રાણને, દયા
 તાસં વ્યવહારે । નિજદયા વિષુ કહે । પર-
 દયા, હોએ કવણ પ્રકારે ॥ શુ૦ ॥ ૪૭ ॥
 હોઠવિષુ જેમ નગર મેદની, જેમ જીવવિષુ

કાયા ॥ કૈકતેમ જ્ઞાનવિણુ પરદયા, જિસી નદી
 તણી મ.યા ॥ શુ૦ ॥૪૮॥ સર્વ આચરમય
 પ્રવચને, ભણ્યો અનુભવ યોગ ॥ તેહથી મુનિ
 વમે મોહને, વલી અવતિ રતિ શોગ ॥ શુ૦
 ॥૪૯॥ સૂવ અક્ષર પરાવર્તના, સરસ શે-
 લડી ઢાખી ॥ તાસ રસ અનુભવ ચાળીએ,
 જિહાં એક છે સાખી ॥ શુ૦ ૧૦ ॥ આ-
 તમરામ અનુભવ ભળે, તળે પરતણી માયા ॥
 એહ છે સાર જિન વચનનો, વલી એહ
 શિવછાયા ॥ શુ૦ ॥૫૧॥

॥ ઢાલ પાચમી ॥

પ્રભુ ચિત્ત ધરીને અવધારો મુગ વાત-એ દેશી.
 એમ નિશ્ચય નય સાંભલીજી, બાલે એક
 અજાણુ ॥ આદરશુ અમે જાનનેજી, શું કીજે
 પચાપાણુ ॥ સોભાગી જિન સીમંધર સુણો ॥

વાત ॥૧૨॥ કિરિયા ઉથાપી કરીજી, છાંડી
 તેણે લાજ ॥ નવિ જાણે તે ઉપજેજી, કારણ
 વિણ નવિ કાજ ॥ સો ॥ ૫૩ ॥ નિશ્ચય
 નય અવલંબતાજી, નવિ જાણે તસ મર્મ ॥
 છોડે જે વ્યવહારનેજી, લોપે તે જિન ધર્મ
 ॥ સો ॥ ૫૪ ॥ નિશ્ચય દષ્ટિ હૃદય થરીજી,
 પાલે જે વ્યવહાર ॥ પુણ્યવંત તે પામ-
 શેજી, ભવસમુદ્રનો પાર ॥ સો ॥ ૫૫ ॥
 તુરંગ બઢી જેમ પામિએજી, વેગે પુરનો
 પંથ ॥ માર્ગ તેમ શિવનો લહેજી, વ્યવહારે
 નિગ્રંથ ॥ સો ॥ ૫૬ ॥ મહેલ ચઢતાં
 જેમ નહીંજી, તેહ તું જા' કાજ ॥ સકલ
 નહીં નિશ્ચય લહેજી, તેમ તનુ કિરિયા સાજ
 ॥ સો ॥ ૫૭ ॥ નિશ્ચય નવિ પામી શ-
 કેજી, પલે નવિ વ્યવહાર ॥ પુણ્યરહિત જે
 એકવાજી, તેહનો કુણ આધાર ॥ સો ॥
 ૫૮ ॥ હેમ પરિક્ષા જેમ હુએજી, સકલ

હુતાશન તાપ । જ્ઞાન દશા તેમ પરખીએજી,
 જિહાં બહુ કિરિયા વ્યાપ ॥ સો. ॥ ૫૯ ॥
 આલંબન વિણુ જેમ પડેજી, પામી વિષમી
 વાટ । મુગ્ધ પડે ભવકુવામાંજી, તેમ વિણુ
 કિરિયા ઘાટ ॥ સો. ॥ ૬૦ ॥ ચરિત બણી
 બહુ લોકમાંજી, ભરતાદિકનાં જેહ । લોપે
 શુભ વ્યવહારનેજી, બોધિ દણે નિજ-તેહ ॥
 સો. ॥ ૬૧ ॥ બહુ દલ દીસે જીવનાંજી
 વ્યવહારે શિવયોગ । છીંડી તાકે પાધરોજી
 છોડી પંથ અયોગ ॥ સો. ॥ ૬૨ ॥ આવ-
 શ્યકમાંહે બાખિએજી, એહજ અર્થ વિચાર ।
 ફલ સંશય પણુ બાણુતાંજી, બાણીજે સંસાર
 ॥ સો. ॥ ૬૩ ॥

॥ ઢાલ છઠી. ॥



મુનિં મન સરોવર હંસલો અથવા ઋષભનો
 વંશ રચણાયર-એ દેશી.

અવર ઇર્યો નય સાંભલી, એક ગ્રહે.

વ્યવહારોરે । મર્મ દ્વિવિધ તસ નવિ લહે,
 શુદ્ધ અશુદ્ધ વિચારોરે ॥ ૬૪ ॥ તુજ વિષ્ણુ
 મતિ નહીં જંતુને, તું જમ જંતુનો દીવોરે ।
 છવીએ તુંજ અવલંબને, તું સાહેબ ચીર
 જીવોરે ॥ તુજ ॥ ૬૫ ॥ જેહ ન આ
 ગમ વારીઓ, દીસે અશઠ આચારોરે ।
 તેહજ બુધ બહુ માનિઓ, શુદ્ધ રહ્યો
 વ્યવહારોરે ॥ તુજ ॥ ૬૬ ॥ જેહમાં
 નિજ મતિ કલ્પના જેહથી નવિ ભવ પારો
 રે । અંધ પરંપરા બાંધિઓ, તેહ અશુદ્ધ
 આચારોરે ॥ તુજ ॥ ૬૭ ॥ શિથિલ વિ-
 હારીએ આચર્યાં, આલંબન જે કુંઠારે ।
 નિયત વાસાદિક સાધુને, તે નવિ જાણીએ
 રૂઝારે ॥ તુજ ॥ ૬૮ ॥ આજ ન અરણ્ય
 છે આઠરું, સંહનનાદિક દોષોરે । એમ નિજ
 અવશ્યુઓલવી, કુમતિ કદાચહ પોષોરે ॥
 ॥ તુજ ॥ ૬૯ ॥ ઉત્તર ગુણમાંહે હીણુડા;

ચુર કાલાદિક પાખેરે । મુલ ગુણે નહી હી-
 ભુડા. એમ પંચાશક બાખેરે ॥ તુ ॥ ૭૦ ॥
 પરિચરુ ગ્રહ વશ બિંબીયા, લેઈ કુમતિ રજ
 માથેરે । નિજ ગુણ પર અવગુણ લેવે, ઇ-
 દ્રિય વૃષભ નવિ નાથેરે ॥ તુ ॥ ૭૧ ॥
 નાથુરહિત હિત પરિહરી, નિજ હંસણુ ગુણ
 લુસેરે । મુનિજનના ગુણ સાંભળી, તેહ અ-
 નારજ રૂસેરે ॥ તુ ॥ ૭૨ ॥ અણુસમ
 દોષ જે પરતણે, મેરુંસમાન તે બોલેરે ।
 જેહસું પાપની ગોઠડી, તેહસું હિયડલું
 બોલેરે ॥ તુ ॥ ૭૩ ॥ સૂત્ર વિરૂદ્ધ જે
 આચરે, થાપે અવિધિના ચાલારે । તે અતિ
 નિબિડ મિથ્યામતિ । બોલે ઉપદેશમાલારે ॥
 ॥ તુ ॥ ૭૪ ॥ પામર જન પણ નવિ
 કહે, સહસા જુઠ સશૂકારે । જુઠ કહે મુનિ
 વેષ જે, તે પરમારથ ચુકારે ॥ તુ ॥ ૭૫ ॥
 નિર્ઘય હૃદય છ કાયમાં, જે મુનિવેષે પાતેરે ।

ગૃહી યતિ ધર્મથી બાહે, તે નિર્ધન ગતિ
વતેંરે ॥ તુમ ૦ ॥ ૭૬ ॥ સાધુમગતિ જિન-
પૂજના, દાનાદિક શુભ કર્મરે । શ્રાવક જન
કહ્યો અતિ લલો, નહિ મુનિવેષે અધર્મરે ॥
તુમ ૦ ॥ ૮૭ ॥ કેવલ લિંગધરી તણો, જે
વ્યવહાર અશુદ્ધોરે । અદરીએ નવિ સર્વ-
થા જાણી ધર્મ વિરુદ્ધોરે ॥ તુમ ૦ ॥ ૭૮ ॥

—(૦::૦)—

॥ હાલ સાતમી ॥



આગે પુરવ વાર નવાણ્યે દેશી ॥

જે મુનિવેષ શકે નવિ છંડી, અરણ્ય
કરણ્ય ગુણહીણાળ ॥ તે પણ્ય મારગ માંહે
દાખ્યા, મુનિગુણ પક્ષે લીણાળ ॥ મૃષઃવાદ
ભવહારણ્ય જાણી, મારગ શુદ્ધ પ્રરૂપેળ ॥
વંદે નવિ વંદાવે મુનિને, આપ ધર્મ નિજ
રૂપેળ ॥ ૭૯ મુનિ ગુણ રાગે પુરા શૂરા,

જે જે જ્યણા પાલેછ તે તેહથી યુગ લાવ
 લહીને, કર્મ આપણા ટાલેછ ॥ આપ હીન-
 તા જે મુનિ લાખે, માન સાંકડે લોકેછ ।
 એ દુર્હર વ્રત એહનું દાખ્યું, જે નવિ કૂલે
 ફેકેછ ॥ ૮૦ ॥ પ્રથમ સાધુ બીજે વર શ્રા-
 વક ત્રીજે સંવેગ પાખીછ । એ ત્રણે શિવ
 મારગ કહીએ, જિહાં છે પ્રવચન સાખીછ ॥
 શેષ ત્રણે ભવ મારગ કહીએ, કુંભત કઠાચહ
 ભરિયાછ । ગૃહિ યતિ ત્રિંમ કુલિંગે લખી-
 એ; સહલ દોષના દરિયાછ ॥ ૮૧ ॥ જે
 વ્યવહાર મુગતિ મારગમાં, ગુણઠાણાને લેખે
 છ । અનુક્રમે ગુણશ્રેણેનું ચઢવું, તેહજ
 જિનવર દેખેછ ॥ જે પણ દ્રવ્યક્રિયા પ્રતિ-
 પાલે, તે પણ સન્મુખ લાવેછ । શુકલખી-
 જની ચંદ્રકલા જેમ પુર્ણ લાવમાં આવેછ
 ॥ ૮૨ ॥ તે કારણ લગ્નદિકથી પણ, શીલ
 ધરે જે પ્રાણીછ । ધન્ય તેહ કૃતપુણ્યકૃતા-

રથ, મહાનિસીથે વાણીજી ॥ એ વ્યવહારને
મન ખારો, નિશ્ચયનય મત દાખ્યુંજી । પ્રથ-
મ અંગમાં વિતિગિરજાએ, ભાવ ચરણ નવિ
ભાખ્યુંજી ॥ ૮૩ ॥

—•—
॥ ઢાલ આઠમી ॥

—
॥ ચોપાદની દેશી રે. ॥

અવર એક ભાષે આચાર, દયા માત્ર
શુદ્ધજ વ્યવહાર । જે બોલો તેહજ ઉત્થાપે,
શુદ્ધ કરું હું મુખ ઈશ જપે ॥ ૮૪ ॥ જિ-
નપૂજાદિક શુભ વ્યાપાર, તે માને આરંભ
અપાર । નવિ જાણે ઉતરતાં નહ, મુનિને
જીવદયા કયાં ગર્હ ॥ ૮૫ ॥ જે ઉતરતાં
મુનિને નદી, વિધિ જોગે નવિ હિંસા વદી ।
તો વિધિ જોગે જિન પૂજના, શિવ કારણ
મત ભૂલો જના ॥ ૮૬ ॥ વિષયારંભતણો

જ્યાં ત્યાગ, તેહથી લહિએ સવજલતા-
 મ । જિનપૂજમાં શુભ ભાવથી, વિષયારંભ
 તણે ભય નથી ॥ ૮૭ ॥ સામાયિક પ્રમુખે
 શુભ ભાવ, યદ્યપિ લહિએ સવજલ નાવ ।
 તોપણ જિનપૂજાએ સાગ, જિનનો વિનય
 કહ્યો ઉપચાર ॥ ૮૮ ॥ આરંભાદિક શંકે
 ધરી, જો જિનરાજ લક્ષિત પરિહરી । દાન
 માન વંદન આદેશ, તો તુજ સખતો પડ્યો
 ઠલેશ ॥ ૮૯ ॥ સ્વરૂપથી હીસે સાવધ, અ-
 નુગ્રધે પૂજા નિર્વધ । જે કારણ જિનશુણુ
 બહુ માન, જે અવસરે વારતે શુભ ધ્યાન
 ॥ ૯૦ ॥ જિનવર પૂજા દેખી કરી, ભવિય-
 ણુ ભાવે સવજલ તરી । છકાયના રક્ષક હો
 વલી, એહ ભાવ જાણે કેવલી ॥ ૯૧ ॥
 જલ તરતાં જલ ઉપર યથા, મુનિને દયા ન
 હોએ વૃથા, । પુખ્પાદિક ઉપર તિમ જણુ,
 પુખ્પાદિક પૂજાને ઠાણુ ॥ ૯૨ ॥ તો મુનિને

નહીં કિમ પુજના, એમ તું શું ચિંતે શુભ
મના ! રોગીને ઔષધ સમ એહ, નિરોગી
છે મુનિવર દેહ ॥ ૬૩ ॥

॥ ૬૩ નવમી ॥

પ્રથમ ગોવાલાતણે ભવેછ ॥ એ દેશી ॥

ભાવસ્તવ મુનિને ભડોછ, બેડ લેદે ગૃહી
ધાર, । ત્રીજે અઘ્યયને ઠહોછ, મહાનિશીથ
મઝાર ॥ શુભો ! જિન તુઝ વિશ્વ કવણ આ-
ધાર ॥ એ આંકણી ॥ ૬૪ ॥ વડી તિહાં
ફલ દ ખિયુંછ, દ્રવ્યસ્તવનું રે સાર । સ્વર્ગ
બારમું ગેહિનેછ, એમ દાનદિક ચાર ॥
॥ શુભો ! ॥ ૬૫ ॥ છઠે અંગે દ્રૌપદીછ,
જિનપ્રતિમા પુજેય । સૂર્યાસપરે ભાવથીછ,
એમ જિનવર કહેય ॥ શુભો ! ॥ ૬૬ ॥
નારદ આળ્યે નનિ થઈછ ઉમી તેહ સુમણ ।

તે કારણ તે શ્રાવિકાણ, ભાષે આલ
અબ્દણ ॥ શુભો ॥ ૬૭ ॥ જિનપ્રતિમા
આગલ કહ્યોણ, શકસ્તવ તેણે નાર । જાણે-
કુણ નિણ શ્રાવિકાણ, એહ વિષ હૃદય વિ-
ચાર શુભો ॥ ૬૮ ॥ પુજે જિન પ્રતિમા
પ્રતેણ, સૂરિયાલ સુરરાય । વાંચી પુસ્તક
રતનાંણ, લેઈ ધર્મ વ્યવસાય ॥ શુભો ॥ ૬૯ ॥
રાયપસેણી સૂત્રમાંણ, મોહોટો એહ પ્રભંધ ।
એહ વચન અણુમાનતાંણ, કરે કરમનો બંધ

॥ શુભો ॥ ૧૦૦ ॥ વિજય દેવ વક્તવ્ય
તણ, જીવાશિગમેરે એમ । જો ચિતિ છે
એ સુરતણીણ, તો જિનશુણ યુતિ કેમ ॥
॥ શુભો ॥ ૧૦૧ ॥ સિદ્ધાર્થ રાયે કરયા-
ણ, યાગ અનેક પ્રકાર । કલ્પસુત્રે એમ જા-
ણિયુંણ, તે જિનપુખ સાર ॥ શુભો ॥
॥ ૧૦૨ ॥ શ્રમણોપાસક તે કહ્યાણ, પહેલા
અંગ મઝાર । યાગ અનેરા નવિ કરેણ, તે

જાણે નિરધાર ॥ શુભો ૦ ૧૦૩ ॥ એમ
અનેક સૂત્રે બહુચંછ, જિનપૂજા ગૃહિકૃત્ય ।
જે નવિ માને તે સહીછ, કરશે બહુ ભવ
નૃત્ય ॥ શુભો ૦ ॥ ૧૦૪ ॥

॥ ઢાલ દશમી. ॥



॥ જંસુરસંધા સા સુરસંધા । અથવા એણે પુર
કંબલ કોઈ ન લેસી-એ દેશી ॥

અવલ કહે પૂજાદિક ઠામે, પુણ્યબંધ છે
શુભ પરિણામે । ધર્મ ઈહાં નવિ કોઈ હીસે,
જેમ વ્રત પરિણામે મન હીસે ॥ ૧૦૫
નિશ્ચય ધર્મ ન તેણે બહુયો, જે શૈલીથી
આંત વખાણ્યો । ધર્મ અધર્મ તણો ક્ષય
કારી, શિવ સુખ દેને ભવ જલ તારી ॥
૧૦૬ ॥ તમ સાધન તું જે જે દેખે, નિજ
નિજ ગુણગણાને લેખે । તેહ ધર્મ બહુવારે

જાણે, કારણ કારણ એક પ્રમાણે ॥ ૧૦૭ ॥
 એવંભુત રણે મત જાણ્યો, શુદ્ધ દ્રવ્ય નય
 એમ મતિ દાખ્યો । નિજ સ્વભાવ પરચુતિ
 તે ધર્મ, જે વિભાવ તે જાવજ કર્મ ॥ ૧૦૮ ॥
 ધર્મ શુદ્ધ ઉપયોગ સ્વભાવે, પુણ્ય પાપ શુભ
 અશુભ વિભાવે । ધર્મ હેતુ વ્યવહારજ ધર્મ,
 નિજ સ્વભાવ પરચુતિનો ધર્મ ॥ ૧૦૯ ॥
 શુભયોગે દ્રવ્યાશ્રય થાય, નિજ પરિણામે ન
 ધર્મ હણાય । યાવત્ યોગ ક્રિયા નહીં થંલી,
 તાવત્ જીવ છે યોગારંભી ॥ ૧૧૦ ॥ મતિ-
 નારંભ કરેને કિરિયા, અસદ્દારંભ તણે
 તરિયા । વિષય કષ.યાદિકને ત્યાગે, ધર્મ
 મતિ રહીએ શુભ માગે ॥ ૧૧૧ ॥ સ્વર્ગ
 હેતુ જો પુણ્ય કહીને, તો સરાગ સંયમ પણ
 લહીને । બહુ રાગે જે જિનવર પુજે,
 તસ સનિની પરે પાતક ધુજે ॥ ૧૧૨ ॥
 જાવસ્તવ એહથી પામી જે; દ્રવ્યસ્તવ એ તેણે

કહીને ॥ દ્રવ્ય શબ્દ છે કારણ વાચી, ભમે
મ ભુલો કર્મનિકાચી ॥ ૧૧૩ ॥

॥ હાલ અગીયારમી. ॥

॥ દાન ઉલટ ખરી દીજીએ-એ દેશી ॥

કુમતિ એમ સકલ દૂરે કરી, ધારીએ
ધર્મની રીતરે । હારીએ નવિ પ્રભુ બલ થકી,
પામીએ જગત્માં જીતરે ॥ સ્વામી સીમંધર
તું જયો ॥ એ આંકણી ॥ ૧૧૪ ॥ ભાવ
બાણે સકલ જંતુના, ભવ થકી હાલને શાખરે ।
ખોલિયા ખોલ જે તે ગણું, સકલ જો છે તુજ
આખરે ॥ સ્વામીં ॥ ૧૧૫ ॥ એક છે
રાગ તુજ ઉપરે, તેહ મુજ શિવતરૂ
નવિ ગણું તુજ પરે અવરને, જો મિલે સુર
નર વંદરે ॥ સ્વામીં ॥ ૧૧૬ ॥ તુજ
વિદા મેં બહુ દુઃખ લદ્યાં, તુજ

કેમ હોયરે । મેહ વિષુ મોર માયે નહીં,
 મેહ દેખી માયે સોયરે ॥ સ્વામી૦ ॥ ૧૧૭ ॥
 મનથકી મિલન મેં તુજ કિયો, ચરણ તુજ
 લેટવા સાંધરે । કીજિએ જતન જિન એ વિના,
 અવરન વાછિએ કાંધરે ॥ સ્વામી૦ ॥ ૧૧૮ ॥
 તુજ વચન રાગ મુખ આગલે, નવિ ગણું સુર
 નર શર્મરે । કોડી જો કપટ કોઈ દાખવે,
 નવિ તણું તોએ તુજ ધર્મરે ॥ સ્વામી .
 ॥ ૧૧૯ ॥ તું મુજ હૃદયનિરિમાં વસે, સિંહ
 જો પરમ નિરીહરે । કુમત માતંગના બુથથી.
 તો કશી પ્રમુ મુજ ખીહરે ॥ સ્વામીના ॥ ૧૨૦ ॥
 કોડી છે દાસ પ્રમુ તાહરે, માહરે દેવ તું એકરે ।
 કીજિએ સાર સેવક તણી, એ તુજ ઉચિત
 વિવેકરે ॥ સ્વામી ॥ ૧૨૧ ॥ ભક્તિ આવે
 મર્યુ બાળીએ, શાળીએ એહ મનમંહીરે ।
 દાસનાં ભવ દુઃખ વારિએ, તારિએ સો થહી
 બાંહીરે ॥ સ્વામી૦ ॥ ૧૨૨ ॥ બાલ જેમ

તાત આગલ કહે, વિનવું હું તેમ તુજરે ।
 ઉચિત જાણે। તેમ આચરું, નવિ રહ્યો તુજ
 કિસ્થું ગુજરે ॥ સ્વામી ॥ ૧૨૩ ॥ સુજ
 હોજો ચિત્ત શુભ ભાવથી ભવ ભા તાહરી
 સેવરે । યાચિએ કોડી યતને કરી, એહ
 તુજ આગલે દેવરે ॥ સ્વામી ॥ ૧૨૪ ॥

॥ કલશ ॥

હરિગીત છંદ.

ઇમ સકલ સુખાર ફરિત ભયહર, વિ-
 મલ લક્ષણ ગુણધરો પ્રભુ અજર અમર
 નરિંદ વહિત, વિનવ્યો સીમંધરો ॥ નિજ
 નાહ તર્જિત મેઝ ગર્જિત, ધૈર્વ નિર્જિત
 મંદરો । શ્રી નયવિજય બુધ ચરણ સેવક,
 જશવિજય બુધ જય કરો ॥ સ્વામી ॥ ૧૨૫ ॥

ઘટિ શ્રીમન્મહોપદેયાયગણિ શ્રી યશો
 વિજયજીકૃત સીમંધર જિન સવાસો
 ગાથનું સ્તવન સંપૂર્ણમ્.

* ३ ३ ३ ६ ६ ६ ३ ३ ३ ६ ६ ६ ३ ३ ३ ६ ६ ६ ३ ३ ३ ६ ६ ६ *
 અથશ્રીશ્રીમદ્ યશોવિજયજી
 ઉપાધ્યાયકૃત વીરસ્તુતિરૂપ
 હુંડીનું સ્તવન પ્રારંભ.
 * ૩ ૩ ૩ ૬ ૬ ૬ ૩ ૩ ૩ ૬ ૬ ૬ ૩ ૩ ૩ ૬ ૬ ૬ ૩ ૩ ૩ ૬ ૬ ૬ *

॥ ૬૭ ૧ લો ॥



॥ ભાવિકા સિદ્ધચક્રપદ વંદો-એ દેશી ॥

પ્રભુમી શ્રીગુરુના પયપંકજ, થુણુથું વીર
 જિણુંદ । ઠવણુ નિલેપ પ્રમાણુ પંચાંગી, પર-
 ખી લહું આણુંદરે ॥ જિનજી તુજ આણા
 શિર વહિએ, તુજ શાસન નય શુદ્ધ પરપણુ ।
 ગુણુથી શિવસુખ લહિએરે ॥ જિં ॥ ૧ ॥
 શ્રી અનુયોગ દુવારે લાખ્યા, ચાર નિલેપ ।

સાર । ચાર સત્ય દશસ્ત્યા શાખ્યા, ઠાણંગે
 નિરધારે ॥ જિનજી ॥ તુગારા ॥ જામ ધ્યાન
 દિશ્યામાંહી આવે. તેહ સત્ય કરી જાણું ॥
 શ્રી આવસ્યક સૂત્ર પ્રમાણે, નિગતે તેહ વ-
 ખાણું રે ॥ જિં ॥ તુ ૩ ॥ ચાવીશત્ય-
 યમાંહી નિશ્ચેપા, નામ દ્રવ્ય દોય લાવું ॥
 કાર્તિકમ્ભ આલાવે ઠવણા, લાવ તે સ્વચ્છે
 લાવું રે ॥ જિં ॥ તુ ૪ ॥ પુસ્તક વિખિત
 સકલ જિમ આ ગમ. તિમ આવસ્યક એહ ।
 ભગવર્ધ નંદી શાખે સમ્મત, તેહમાં નહી
 સંદેહ રે ॥ જિં ॥ તુ ૫ ॥ સૂત્ર આવસ્યક
 જે ધરધરનું, કહેશે તે અજ્ઞાની । પુસ્તક અ-
 રથ પરંપર અ.વ્યું, માને તેહજ જાણી રે ॥
 જિં ॥ તુ ૬ ॥ બંલીલિપિ કરી શુધરહેવે,
 પ્રણમી ભગવર્ધ આદે । જ્ઞાનતણી તે ઠવણા
 અથવા, દ્રવ્યશ્રુત આવવાદે રે ॥ જિં ॥ તુ ૭
 ૭ ॥ લેહ અઢારજ બંલીલિપિના, સમવાયાંગે

દીઠા । શુદ્ધ અરથ મરડી ભવ બહુલા, ભમશે
 કુમતિ ધીકારે ॥ જિં ॥ તું ૮ ॥ બંભી
 લિપિ જો તેહનો કરતા, તો લેખક પણ
 આવે । શુરખાણા વિષુ અરથ કરે જે, તેહનો
 જોલ ન ભાવેરે ॥ જિં ॥ તું ૯ ॥ જિન
 વાણી પણ દ્રવ્યજન છે, નંદીસત્રને લેખે ।
 જિમ તે તિમ બંભીલિપિ નમિયે, ભાવ તે
 દ્રવ્ય વિશેષરે ॥ જિં ॥ તું ૧૦ ॥ જેમ
 અજીવ સંયમનું સાધન, જ્ઞાનાદિકનું તેમ ।
 શુદ્ધભાવ આરોપે વિધિશું. તેહને સમ્રથે
 ખેમરે ॥ જિં ॥ તું ૧૧ ॥ શુદ્ધભાવ
 જેહનો છે તેહના ચાર નિદેષા સાચા ।
 જેહમાં ભાવ અશુદ્ધ છે તેહના, એક કાએ
 સ્વિ કાચારે ॥ જિં ॥ તું ૧૨ ॥ દશ
 વૈકલિકે દુષણ દાખ્યું. નારી ચિત્રને
 ઠ.મે । તો કેમ જિનપ્રતિમા દેખીને; શુષ્ક
 નવિ હોય પરિણામેરે જિં ॥ તું ૧૩ ॥

રૂચકદ્વીપે એક ડગલે જાતાં, પડિમા નમિય
 આણુંદો આવતાં એક ડગલે નંદીસરે, બીજે
 ઈહાં જિન વંદેરે ॥ જિં ॥ તું १૪ ॥
 ત્રિછી ગતિએ ; ભગવર્ધ જાખી, જંધાચારણ
 કરી । પંડગવન નંદન ઈહાં પડિમા, ઉર્ધ નમે
 ઘણેરીરે ॥ જિં ॥ તું ॥ ૧૫ ॥ વિદ્યાચારણ
 તે એક ડગલે, માનુષોત્તરે જાય । બીજો
 નંદીસરે જિનપ્રતિમા, પ્રણમી પ્રમુદિત થાયરે
 ॥ જિં ॥ તું ૧૬ ॥ તિહાંથી પડિમા
 વંદણુ કારણ, એક ડગલે ઈહાં આવે । ઉર્ધ-
 પણે જાતાં બે ડગલે; આવતાં એક સ્વભાવેરે
 જિં ॥ તું ૧૭ ॥ શતકવીશમે નવમ
 ઉદ્દેશે, પ્રતિમા મુનિવર વંદી । ઈમ દેખીજે
 અવદા જાંને; તમ મતિ કુમતિ કુંદીરે ॥
 જિં ॥ તું ૧૮ ॥ આલોઅણનું ઠાણું કહ્યું
 ને । તેહ પ્રમાદ ગતિ કરો ॥ તીર ગતિ જે
 જાત્ર વિચાલે । રહે તે બેઠ ઘણેરીરે ॥ જિં

તુ ॥ ૧૯ ॥ કરી ગોચરી જિમ આલોએ ।
 દશ વૈકલિક સાળે ॥ તિમ એ ઠામ પ્રમાદ
 આલોએ । નહીં દોષ તે પાળેરે ॥ જિ ॥
 તુ ૨૦ ॥ કહે કોઈ એ કહેવા માત્રજ ।
 કોઈ ન ગયો નવિ જાએ ॥ નહીં તે લવણ
 શિખા માંડે જતાં । કેમ આરાધક થાશેરે ?
 ॥ જિ ॥ તુ ૨૧ ॥ સત્તર સદ્ગુણ જોયણુ જઈ
 હિંચા । ચારણુ તીર્થ ચાલે ॥ સમવાયાગે પ્રગટ
 પાઠ એ । શું કુમતિ બ્રમ ઘાશેરે ? ॥ જિ ॥
 જિ ॥ તુ ૨૨ ॥ ચૈત્યશબ્દનો જ્ઞાન અરથ
 તે । કહે કરવો કુણુ હોતે ॥ જ્ઞાન એકનૈત્ય
 ઘણું છે । બૂલે જડ સંકેતેરે ॥ જિ ॥ તુ ૨૩ ॥
 રૂચકાદીકના ચૈત્ય નમ્યા તે । સાસય પડીમા
 કહીએ ॥ જેહ ઈહાંના તેહ અશાશ્વત । જે-
 ઉમાં લેહ ન લહીએરે ॥ જિ ॥ તુ ૨૪ ॥
 જે ઉપર સાહેબ તુજ ઠરણુ । શુભ અરથ તે
 લાળે ॥ તુજ આગમનો શુદ્ધ પરપક । સુ-
 જશ અમીયરસ ચાળેરે ॥ જિ ॥ તુ ૨૫ ॥

ઢાલ બીજ.

મહા વિદેહ ક્ષેત્ર સોહામણું—એ દેશી.

તુજ આણુ મુજ મન વસી; જિહાં
જિનપ્રતિમા સુવિચાર; લાલરે । રાયપસેણી
સૂત્રમાં, સુરિઆમતણે અધિકાર; લાલરે ॥
॥ તુજ૦ ૧ ॥ તે સુર અમિનવ ઉપન્યે,
પુછે સાંમાયિક દેવ; લાલરે । શું મુજ પુરવ
ને પછી, હિતકારી કહે તતખેવ; લાલરે ॥
॥ તુજ૦ ૨ ॥ તે કહે એહ વિમાનમાં, જિ-
નપડિમા દાદા જેહ; લાલરે । તેહની તમે
પુભ કરો, પુર્વ પચ્છા કિત એહ; લાલરે
॥ તુજ૦ ॥ ૩ ॥ પુરવ પચ્છા શબ્દથી, નિત્ય
કરણે જાણે સોય; લાલરે । સમકિત
દષ્ટિ સદહે, તે દ્રવ્યથકી કેમ હોય? લાલરે
॥ તુજ૦ ॥ ૪ ॥ દ્રવ્યથકી જે પુણ્યાં; પ્ર-
હરણ કોથાદિ અનેક; લાલરે । તેહથી જેહ
જુદાં કહ્યાં, એ તો સાચો ભાવ વિવેક; લા-
લરે ॥ તુજ૦ ૫ ॥ ચકરયણ જિણુ નાણની;

પૂજા જે ભરતે કીધ; લાલરે । જ્યમ તે ત્યમ
અંતર ઈહાં, સમકિત દૃષ્ટિ સુપ્રસિધ્ધ; લાલરે
॥ તુજાં ૬ ॥ પહેલે ભવ પુરવ કહે, જ્ઞાતા હુઈર
સંબંધ; લાલરે । પચ્છા ઠડુઅ વિષય કહ્યા, વલી
મૃગાપુત્ર પ્રબંધ; લાલરે ॥ તુજાં ૭ ॥
આગમેસીલહા કહ્યા, અર્ધકૃષ્ણ કદલાણા દેવ;
લાલરે । તસ પુરવ પચ્છા કહે, ત્રિહું કાલે
હિત જિન સેવ; લાલરે ॥ તુજાં ૮ ॥
જસ પુરવ પચ્છા નહીં, મધ્યે પણ તસ સં-
દેહ; લાલરે । એમ પહેલે અંગે કહ્યું, છે
સૂધો અર્થ-તે એહ; લાલરે ॥ તુજાં ૯ ॥
પચ્છા પેચ્યા શબ્દનો; જે ફેર કહે તે હંકુ;
લાલરે । શબ્દ તણી રચના ઘણી, પણ અરથ
એક છે પુઠ; લાલરે ॥ તુજાં ૧૦ ॥ વાંચી,
પુસ્તક રતનાં, હવે લેઈ ધરમ વ્યવસાય;
લાલરે । સિદ્ધધાયતને તે ગયા, જિહાં દેવછં-

કનો ઠય ॥ લાલરે ॥ તુ ॥ ૧૧ ॥ જિન-
 પ્રતિમા દેખી કરી, કરે ચિર પ્રણામ શુભળીજ;
 લાલરે પુષ્પ માલ્ય ચુર્ચુ કરી, વસ્ત્રાભરણે વલી
 પૂજ ॥ લાલરે ॥ તુ ॥ ૧૨ ॥ કુલ પગર આળે
 કરી, આલેખે મંગળ આઠ, લાલરે ॥ ધૂપ દેખ
 કાવ્ય સ્તરી કરે શકસ્તવનો ॥ પાઠ ॥ લાલરે
 ॥ તુ ॥ ૧૩ ॥ જેહના શ્વમુખે જિન કહે,
 ભવસિદ્ધિ પ્રમુખ છ બોલ; લાલરે ॥ તાલ
 ભગતિ જિનપૂજના, નવિ મને તેહ નિયોલ
 ॥ લાલરે ॥ તુ ॥ ૧૪ ॥ પ્રભુ આગલ
 નાટક કર્યું, ભગતિ સૂરિયાભને ચાર;
 લાલરે ॥ ભગતિતણાં દલ શુભ કહ્યાં, શ્રી
 ઉત્તરાધ્યયન મીઝર, લાલરે ॥ તુ ॥ ૧૫ ॥
 અંગ ઉપાગે ઘણે કહી, એમ દેવ દેવીની ભકિત;
 લાલરે ॥ આરાધતા તેણે યર્ષ, મંદાં તામલી
 ઇંદ્રની ચુકિત; લાલરે ॥ તુ ॥ ૧૬ ॥ ભકિત
 છનપમેં કરી, લીએ હાઠા અવર છન અંગ,

લાલરે । યૂમ રચે સુર ત્રણુ તે, કહે જંખપન્નતી
 ચંગ; લાલરે ॥ તુ ॥ ૧૭ ॥ શતક દશમે
 અંગ પાંચમે, ઉરેયો છઠે ઈંદ; લાલરે । દાઠ
 તણી આશાતના, ટાલે નિનગ આતે મંદ;
 લાલરે ॥ તુ ॥ ૧૮ ॥ સમકિતકષ્ટિ સુર તણી ।
 આશાતના કરશે જેહ ॥ લાલરે ॥ દુર્લભ્યોધિ
 તે થશે । દાણાંગે લાખયું એહ ॥ લાલરે ॥
 તુ ॥ ૧૯ ॥ તેહને જશ બોલે કહું । વલી
 સુલલ બોધિત થાય ॥ લાલરે ॥ તેણે
 પુનઃકિ તેહનાં । કરણી શિવ હેતુ દહાય ॥
 લાલરે ॥ તુ ॥ ૨૦ ॥ તપ અંચમ તરુસમ
 કહ્યાં । ફલસમ તે સુર શિવ શર્મ ॥ લાલરે ॥
 સુરકરણી માને નહીં । નવિ બાણ્યો તેણે એ
 મર્મ ॥ લાલરે ॥ તુ ॥ ૨૧ ॥ દશવૈકલિક
 નર થકી । સુર અધિક વિવેક જણાય ॥
 લાલરે ॥ દ્રવ્યસ્તવ તે તેણે કર્યાં । માને
 તસ સુજશ ગવાય ॥ લાલરે ॥ તુ ॥ ૨૨ ॥

ઢાલ ૩ જી

॥ રૂપઅને વંશચરણાયર એ દેશી ॥

શામન તાહરું અતિ બહું । જગ નહીં કોઈ
તસ ચરખું રે ॥ તેમ તેમ રાત્ર ઘણે વધે ।
જેમ જેમ જુગતિ શું પરખુરે ॥ શાં ॥ ૧ ॥
શ્રી અરિહંત અને તેહનાં । ચૈત્ય નમું ન
અનેરાંરે ॥ અંગડ ને તસ શિષ્યનાં । વચન
ઉવવાઈ ઘણેરાંરે ॥ શાં ॥ ૨ ॥ ચૈત્ય શબ્દ
તણે અરથ તે । પ્રતિમા નહી કોઈ બીજેરે ॥
જેહ દેખી શુણ ચિંતિયે । તેહજ ચૈત્ય પતી-
જેરે ॥ શાં ॥ ૩ ॥ એમજ આજારે આણુહ
ને । જિનપ્રતિમા નતિ દીસેરે ॥ સસમ અંગના
અર્ધછી । તે નમતાં મન હીસેરે ॥ શાં ॥
૪ ॥ પરતીથી સુર તેહની । પ્રતિમાની નતિ
વારીરે ॥ તેણે મુનિ જિન પ્રતિમા તણી ।
વંદન નતિ નિરાધારીરે ॥ શાં ॥ ૫ ॥ પર-
તીથીએ જે પરિચક્ષા મુનિ તે તો પરતી-

થીરે ॥ ત્રણ શરણ માંહે ચૈત્ય તે । કહે
 પ્રતિમા શિવ અર્થીરે ॥ શાં ॥ ૬ ॥ હાન
 કશું પ્રતિમા પ્રત્યે । એમ કહે જે છત્ર હેરીરે ॥
 ઉત્તર તાસ સંભવ તણી । શૈલી છે સૂત્ર
 કેરીરે ॥ શાં ७ ॥ દશરિધ બહુવિધ જ્યમ
 કહ્યું । વૈયાવચ્ચ જહુ ભેગેરે । દશમે તે
 અંગે તથા ઈહાં । ભેદીએ નય ઉપયોગેરે ॥
 શાં ॥ ૮ ॥ સાધુને જિન પ્રતિમા તણું ।
 વૈયાવચ્ચ ત્યહાં બેલ્યુંરે ॥ એહ અરથ થકી
 કુમતિનું । હિયકું કાંઈ ન ખોલ્યુંરે ॥ શાં
 ॥ ૯ ॥ સંઘ જણી જે થાપના । વૈયાવચ્ચ
 જસ વાદોરે ॥ જાણીએ જિનપ્રતિમાતણું ।
 તેમ ઈહાં કવણુ વિવાદોરે ॥ શાં ॥ ૧૦ ॥
 એમ સવિ શ્રાવક સાધુને ॥ વંદનાનેા અધિ-
 કારોરે ॥ સૂત્રે રહ્યો પ્રતિમાતણો ॥ હવે કહું
 પૂજા વિચારો ॥ શાં ॥ ૧૧ ॥ યાગ અનેક
 કરયા કહ્યાં ॥ શ્રી સિદ્ધારથ :રાજેરે ॥ તે

જિન પુજના કલ્પમાં ॥ પશુના યાગ ન
 છાજે ॥ શાં ૧૨ ॥ શ્રી જિન પાસને
 તીરથે ॥ સમણોપાસક તેહારે ॥ અથમ આંગે
 કહો તેહને ॥ શ્રી જિનપુજનો નેહારે ॥
 શાં ૧૩ ॥ શ્રેષ્ઠિક મહાખલ અનુખના ।
 એમ અધિકાર અનેકારે ॥ છઠે આંગે વહી
 દ્રોપદી । પુન પ્રગટ વિવેકારે ॥ શાં ૧૪ ॥
 નારદ દેખીને નવિ થર્પ । હણી તેહ સુખ-
 છુરે ॥ જાણીએ તેણે તે શ્રાવિકા । અક્ષર
 એહજ અમાણુરે ॥ શાં ૧૫ ॥ આંગિલ
 અંતર છઠનું । ઉપસર્ગે તય કીધુરે ॥ ઠમ
 નવિ કહિએ તે શ્રાવિકા । ધર્મે કારજ
 સીધુરે ॥ શાં ૧૬ ॥ રાયકન્યા કહી
 શ્રાવિકા ॥ ન કહી જે ભૂતેરે ॥ રાજમતી
 કહી તેહવી ॥ તિકાં સંદેહ તે બુલેરે ॥ શાં
 ૧૭ ॥ હરિ પરે કર્મ નિયાણુનું ॥ ઇહ
 ભવે લોગ ન નાસેરે ॥ સમઠિત લહે પરણ્યા

પછી ॥ કહે તે શું ન વિમાસેરે ? શાં ॥
 ૧૮ ॥ જિણુધર કેણે કરાવ્યું ॥ તિહાં પ્રતિ-
 માને પદ્મકારે, પૂજા તે કુણુ કરે ॥ એમ
 પરખે તે ગરિકારે ॥ શાં ॥ ૧૯ ॥ વર નવિ
 માગ્યો છે પૂજતાં ॥ શકસ્તવે શિવ માગેરે ॥
 ભક્તિ સમી સૂરિયામને ॥ વિસ્તી વિશેષથી
 જાગેરે ॥ શાં ॥ ૨૦ ॥ ધર્મ વિનય અરિ-
 હંતનો ॥ એમ એ લોગ ઉચારોરે ॥ સંભ
 વે સર્વને જાણિયે ॥ સમકિત શુદ્ધ આચાર-
 રેરે ॥ શાં ॥ ૨૧ ॥ આણુંદનો વિધિ
 નવિ કહ્યો ॥ રાય પ્રદેશીને પાઠેરે ॥ સંભ
 વ સર્વ ન સાનશે ॥ વોટાશે તેહ આઠેરે ॥
 શાં ॥ ૨૨ ॥ પડિકમણાદિક કમ નહીં ॥
 પાઠે સસમ અગેરે ॥ પઠમ આણું ઝોગથી
 પ્રકરણે ॥ સર્વ કહ્યો વિધિ રંગેરે ॥ શાં
 ॥ ૨૩ ॥ કિહાં એક એક દેશજ અહે ॥
 કિહાં એક અહે તે અશેવારે ॥ કિહાં એક કમ

ઉત્તકમ ગ્રહે ॥ એ જુતરૌલી વિશેષારે ॥
 શાં ॥ ૨૪ ॥ શાસનની જે પ્રભાવના ॥
 તે સમકિતનો આચારારે ॥ શ્રો જિનપૂજાએ જે
 કરે ॥ તે લહે સુજશ ભંડારારે ॥ શાગારપ ॥



॥ ઢાલ એથી ॥

॥ ઝાંઝરીયા મુનિવર ધન ધન તુમ અવતાર એ દેશી ॥

કોઈ કહે જિન પૂજતાંજી ॥ જે
 પટકાય આરંભ ॥ તે કેમ શ્રાવક આચરે
 જી ॥ સમકિતમાં ચિરથંભ ॥ સુખ દાયક
 તોરી આણી મુજ સુપ્રમાણુ ॥ ટેક ॥ ૧ ॥
 તેહને કહીએ જતના ભક્તિ ॥ કિરિયામાં
 નહીં દોષ ॥ પડિકમણે મુનિદાન વિહારે ॥
 નહીં તો હોય તસ પોષ ॥ સું ॥ ૨ ॥
 સાહમી વચ્છલ પખિય પોસહ ॥ ભગવર્થ
 અંગ પ્રસિદ્ધ ॥ ઘર નિર્વાહ ચરણુ દિએ
 તેહનાં ॥ જ્ઞાતામાંહે હરિ કીધ ॥ સું ॥

૩ ॥ કુણ્ડિક રાય ઉદાયન ડીધાં ॥ વંદન
 મહ સુવિવિકે ॥ હુદાયા કય જલિકમ્ભા
 કહિયા ॥ તુંગીય શ્રાદ્ધ અનેક ॥ સુ० ॥ ૪ ॥
 સમકિત સંવરની તે કિરિયા ॥ તેમ જિન-
 પુખ ઉદાર ॥ હિંસા હોય તો અરથદંડમાં ॥
 કદે નહીં તેહ વિચાર ॥ સુ० ॥ ૫ ॥ નામ
 ભૂત જક્ષાદિક હેતે ॥ પુખ હિંસા ઉત્ત ॥
 મૂગડાંગમાં નવિ જિન હેતે ॥ બોલે જે હોએ
 જુત્ત ॥ સુ० ॥ ૬ ॥ જ્યાં હિંસાં તહાં નહીં
 જિનઆણા ॥ તો કેમ સાધુ વિહાર ॥ કર્મ-
 બંધ નહીં જયણા ભાવે ॥ એ છે શુભ વ્ય-
 વહાર ॥ સુ० ॥ ૭ ॥ પ્રથમ બધ ને પછી
 નિજજરો ॥ દૂપદણ્ણારે નિહંત ॥ કાઈ જોડે
 બુધ ભાવે ॥ ભાવ તે શુચિજલ તંત સુ० ॥
 ૮ ॥ ઉપાદાનવશે બંધન કહિયું ॥ તસ હિંસા
 દિર ઉપચાર ॥ પુખ્પાકિક આરંભ તણા એમ-
 ॥ હોય ભાવે પરિહાર ॥ સુ० ॥ ૯ ॥ જલ

તરતાં જલ ઉપર મુનિને ॥ જેમ કરુણારે
 રંગ, ॥ પુખ્તાદિક આવકને તેમ ॥ પુખ્તમાંહે
 ચાંગ ॥ સુ૦ ॥ ૧૦ ॥ પાત્ર દાનથી શુભ
 વિપાક જયમ ॥ લહે સુખાહુકુમાર ॥ પહેલે
 ગુણુઠાણે ભદ્રક પણ્ય ॥ ત્યમ જિનપુજા ઉદાર ॥
 સુ૦ ॥ ૧૧ ॥ ઉપસક્ષણથી જેમ શીલાદિક ॥
 તેમ જિનપુજા લીધ ॥ મનુજ આયુષ્ય ધે તે
 સુખાહુ ॥ તેણે સમકિત ન પ્રસિદ્ધ ॥ સુ૦ ॥
 ૧૨ ॥ મેઘ જલ ગજ શય અનુકંપા ॥ દાન
 સુખાહુ વિચાર ॥ પહેલે ગુણુઠાણે પણ્ય સુંદર ॥
 જેમ જિનપુજા પ્રકાર ॥ કુ૦ ॥ ૧૩ ॥ દાન
 દેવ પુખ્તાદિક સઘલાં ॥ દ્રવ્યસ્તવ કહ્યાં જેહ ॥
 અસદારણી તમ અધિકરી ॥ માંડી રહે જે
 જેહ ॥ સુ૦ ॥ ૧૪ ॥ સદારણમાં ગુણુ બાણી
 જે ॥ અસદારણ નિવૃત્તિ ॥ અરમણીકતા ત્યાગે
 ભાષી ॥ એમજ પ્રદેશો પ્રવૃત્તિ ॥ સુ૦ ॥ ૧૫ ॥
 સિખન શિષ્યશત ગણિત પ્રકાશ્યાં ॥ ત્રણ

પ્રજા હિત હેતુ ॥ પ્રથમ રાય શ્રીઋષભજી-
 જીંદે ॥ તિહાં પણ એ સંકેત ॥ સુ૦ ॥ ૧૧ ॥
 યનનાએ સૂત્રે રહ્યું મુનિને ॥ આર્ય કરમ
 ઉપદેશ ॥ યતિશામિક જીદ્ધિ વિસ્તારે ॥ સમજે
 શ્રાદ્ધ અરેષ ॥ સુ૦ ॥ ૧૭ ॥ આર્ય કાર્ય
 શ્રાવકનાં ને છે ॥ તેહમાં હિંસા દિઠ ॥ હેતુ
 સ્વરુપ અનુબંધ વિચારે ॥ નાશે દેહ નિજ
 પિઠ ॥ સુ૦ ॥ ૧૮ ॥ હિંસાહેતુ અચતના
 ભાવે ॥ જીવ વધે તે સ્વરુપ ॥ આજ્ઞાભંગ
 મિથ્યામતિ ભાવે ॥ તે અનુબંધ વિરુપ ॥
 સુ૦ ॥ ૧૯ ॥ હેતુ સ્વરૂપ ન હિંસા સેવી ॥
 સેવી તે અનુબંધ ॥ તે જમાલિ પ્રમુખે
 રૂલ પામ્યા ॥ કડુઆ કરી જહુ દંધ ॥ સુ૦ ॥
 ૨૦ ॥ સરુપથી હિંસા ન દલે છે ॥ સમુદ્ર
 જલે ને સિદ્ધ ॥ વલી અપવાદપદે ને વરતે
 ॥ પણ તેણે શિવપદ લીધ ॥ સુ૦ ॥ ૨૧ ॥
 સાધુવિહાર પરે અનુબંધે ॥ નહીં હિંસા

જિનમકિત ॥ એમ જે માને તેહની વાધે ॥
 સુજશ આગમ શકિત ॥ સુ૦ ॥ ૨૨ ॥

—(૦::૦)—

॥ હાલ પાંચમી ॥

॥ મારી સહીરે સમાણી —એ દેશી ॥

સાક્ષ્ય પડિમા અહસ્ય માને ॥ સિદ્ધા-
 યતન વિમાનેરે ॥ ધન ધન જિન વાણી ॥
 ટેક ॥ પ્રસુ તેં ભાષી અંગ ઉવંગે ॥ વરણુવશુ
 તેમ રંગેરે ॥ ધન૦ ॥ ૧ ॥ કંચનમય કર
 પઠ, તલ સોહે ॥ ભવિજનનાં મન મોહિરે ॥
 ધ૦ ॥ અંકરતનમય નખ સજ્જનેહા ॥ લોહિ-
 તાક્ષ મધ્યે રેહારે ॥ ધ૦ ॥ ૨ ॥ ગાત્ર યષ્ઠિ
 કંચનમય સારી ॥ નાભિ તે કંચનકયારીરે ॥
 ધ૦ ॥ રિઠરતન રોમરાજિ વિરાજે ॥ ચુચૂક
 કંચન છાજેરે ॥ ધ૦ ॥ ૩ ॥ શ્રીવચ્છ તે
 તપનીય વિશાલા ॥ હોઠ તે લાલ પ્રવાલરે ॥
 ધ૦ ॥ હંત કટિકમય જીહ્વા હયાલુ ॥ વલી

તપનીયનું લાલુરે ॥ ધ૦ ॥ ૪ ॥ કનક ના-
 શિકા તિહાં સુવિશેષા ॥ લોહિતાક્ષની રેખારે
 ॥ ધ૦ ॥ લોહિતાક્ષ રેખિત મુવિશાક્ષા ॥
 નયન અંક રતનાક્ષરે ॥ ધ૦ ॥ ૫ ॥ અચ્છિ-
 પતિ ભમુહાવદ્ધી કીડી ॥ ચિરરતનમય નીકીરે ॥
 ધ૦ ॥ શ્રવણ નિજાડવટી શુશુશાલા ॥ કંચન
 આક્રમાલરે ॥ ધ૦ ॥ ૬ ॥ વજ્રરતનમય
 અતિહિ સોહાણી ॥ શશવટી સુખખાણીરે ॥ ધ૦
 ॥ કેશભૂમિ તપનીય નિવેશા ॥ ચિરરતનમય
 કેશારે ॥ ધ૦ ॥ ૭ ॥ પુઠે છત્ર ધરે પ્રત્યેકે
 ॥ પ્રતિમા એક વિવેકેરે ॥ ધ૦ ॥ દોય પાસે
 દોય ચામર ઢાલે ॥ લીલાએ જિનને ઉતારેરે
 ॥ ધ૦ ॥ ૮ ॥ નાગમૂત ચક્ષ ને કુંઠધારા ॥
 આગે દોય ઉદારારે ॥ ધ૦ ॥ તે પડિમ
 જિનપડિમા આગે ॥ માનું સેવા માગેરે ॥
 ધ૦ ॥ ૯ ॥ મંટ કલશ લંગાર આયંચા ॥
 થાલ પાષ મુપર્જારે ॥ ધ૦ ॥ મનગુલિયા

વાયકરગ પ્રચંડ ॥ ચિત્તા રચણ કરંડારે ॥
 ધ૦ ॥ ૧૦ ॥ હય ગય નર કિન્નર કિંપુરિસા
 ॥ કંઠ ઉરમ વૃષ સરિપારે ॥ ધ૦ ॥ રચણ-
 પુંજ વલી ફલ ચંગેરી ॥ માલ્ય ને ચૂર્ણ
 અનેરીરે ॥ ધ૦ ॥ ૧૧ ॥ ગંધ વસ્ત્ર આભરણ
 ચંગેરી ॥ સરસવ પુંજણી કેરીરે ॥ ધ૦ ॥
 એમ પુષ્પાદિક પડલ વળાણ્યાં ॥ આગે સિં-
 હાસન બાણ્યારે ॥ ધ૦ ॥ ૧૨ ॥ છત્ર ને ચામર
 આગે સમુગા ॥ તૈલ કુદ્યુત બુગારે ॥
 ધ૦ ॥ સરિયા પત્ર ચોયમ સુવિલાસે ॥ તમર
 એલા શુચિ વાસેરે ॥ ધ૦ ॥ ૧૩ ॥ વલિ
 હરતાલ ને મનસિલ અંજન ॥ સવિ સુગંધ
 મનરજનરે ॥ ધ૦ ॥ ધ્વજ એક શત આઠ
 એ પૂરાં ॥ સાધન સર્વે દનૂરાંરે ॥ ધ૦ ॥ ૧૪ ॥
 સુર એ પુજ સાધન સાથે ॥ જિનપુજે નિજ
 હાથેરે ॥ ધ૦ ॥ સિદ્ધાયતને આપ વિમાને
 ॥ થુભાદિક બહુ માનેરે ॥ ધ૦ ॥ ૧૫ ॥

એહ અપૂરવ દરિશણુ દીકું ॥ સુરતરૂ કલથી
 મીકુંરે ॥ ધ૦ ॥ એ સંસાર સમુદ્ર નાવા ॥
 તારણુ તરણુ મહુવારે ॥ ધ૦ ॥ ૧૬ ॥ એમ
 વિરમય ભવભય ગુણરાગે ॥ ઝીલે તેહ અ-
 તાગેરે ॥ ધ૦ ॥ રાચે માચે ને વલિ નાચે ॥
 ધરમ ધ્યાન મન સાચેરે ॥ ધ૦ ॥ ૧૭ ॥
 થેઇ થેઇ કરતાં દે તે ભમરી ॥ હુર્ષે પ્રભુગુણ
 સમરીરે ॥ ધ૦ ॥ યોગ નિરાલંબન લય
 આણી ॥ વશ કરતા શિવરાણીરે ॥ ધ૦ ॥
 ૧૮ ॥ એમ નંદીશ્વર પ્રમુખ અનેરાં ॥ શાશ્વત
 ચૈત્ય ભલેરારે ॥ ધ૦ ॥ ત્યાં જિનપુત્રે તે
 અનુમાને ॥ જનમ સફલ નિજ માનેરે ॥
 ધ૦ ॥ ૧૯ ॥ દૃઢયાણુક અઠાઇ વરખી ॥
 તિથિ ચઉમાસી સરખીરે ॥ ધ૦ ॥ તેહ
 નિમિતે સુર જિન અરચે ॥ નિત્ય બકિતપણે
 વિરચેરે ॥ ધ૦ ॥ ૨૦ ॥ ભાવ તે અખયભાવે
 મલિયા ॥ તે નવિ બાચે ટલિયેરે ॥ ધ૦ ॥

ક્રિ ત્રાંબુ નવિ હાય નિધેયે ॥ હુએા હેમ-
 રસ વેધેરે ॥ ધ૦ ॥ ૨૧ ॥ એકે જલજવ
 જલધિ ભલાએ ॥ તો તે અક્ષય થાએરે ॥
 ધ૦ ॥ આપભવ જિનગુણમાંહી આણે ॥
 તેમ તે અખય પ્રમાણેરે ॥ ધ૦ ॥ ૨૨ ॥
 અપુણરૂત્ત અડસય વડ વૃતે ॥ એમ સુર ભાવે
 ચિત્તેરે ॥ ધ૦ ॥ એમ જિન પુખ્ત જે ગુણ
 આવે ॥ સુચશ લીલ તે પાવેરે ॥ ધ૦ ॥ ૨૩ ॥

॥ ઢાલ છટ્ટી ॥

બેલીડા હંસારે વિપય ન રાચીએ ॥ એ દેશી ॥
 સમકિત સુધુરે તેહને બાણીએ ॥ જે માને
 તુજ આણુ ॥ સુત્ર તે વાંચેરે યોગવહી કરી
 ॥ કરે પંચાંગી પ્રમાણુ ॥ સ૦ ॥ ૧ ॥
 ઉદેશાદિક નહી ચઉ નાણુનાં, છે સુખ નાણુનાં
 તેહ ॥ શ્રી અનુયોગદ્વાર થકી લહી ॥ ધરીએ-
 યોગશુંનેહ ॥ સ૦ ॥ ૨ ॥ ઉદેશાદિક કમવિષુ જે

બણે ॥ આશા તે તેહ નાણુ ॥ નાણાવરણીરે
 બાંધે તેહથી ॥ ભગવહ અંગ પ્રમાણુ ॥ સં ॥ ૩ ॥
 શ્રીનંદી અનુયોગ દુવારમાં ॥ ઉત્તરધ્યયનેરે
 યોગ ॥ કાલચક્રણોરે વિવિ સગલો કલા
 ॥ ધરિયે તે ઉપયોગ ॥ સં ॥ ૪ ॥ ઠાણે
 ત્રીજે રે વલી કશમે કહ્યું ॥ યોગ વહે જેહ
 સાધ ॥ આગમેસિખદા તે સંપન્ને ॥ તરે
 સંસાર અગાધ ॥ સં ॥ ૫ ॥ યોગ વહીને
 રે સાધુ શ્રુત બણે ॥ આવક તે ઉપધાન ॥
 તપ ઉપધાને રે શ્રુત પરિચહ કલા ॥ નંદીએ
 તેહ નિદાન ॥ સં ॥ ૬ ॥ ધરિયાલિકનાં રે
 ષટઉપધાન છે ॥ તેણે આવશ્યક શુદ્ધ ॥ ગૃહી
 સામાયિક આદિ શ્રુત બણે ॥ દીક્ષા લેહ
 અલુદ્ધ ॥ સં ॥ ૭ ॥ સૂત્ર બહુયા કાઠ
 આવક નવિ કલા ॥ લલકા કલા તેહ ॥ પ્રથમ
 મ જ્ઞાન ને પછી દયા કહી ॥ તિહાં સંજત
 ગુણ રેહ ॥ સં ॥ ૮ ॥ નકમે અધ્યયને રે

ખીજ અંજમાં । ઘરમાં દીવા ન દીકું ॥ વલિય
 ચઉદમેરે કહ્યું શિક્ષા લહે । અંથ તને તે ગ-
 રિકું ॥ સં ॥ ૯ ॥ સપ્તમ અંગે અપઠિયા
 સંખરી ॥ હાજ્યા શ્રદ્ધા અનેક ॥ નવિ આ-
 ચારધરાદિક તે કહ્યા ॥ મોટો એક વિવેક ॥
 સં ॥ ૧૦ ॥ ઉત્તરાધ્યયને રે કેવિદ ને
 કહ્યો ॥ શ્રાવક પાલિત અંપ ॥ તે પ્રવચન
 નિઅંથ વચન થકી ॥ અરથ વિવેક અકંપ ॥
 સં ॥ ૧૧ ॥ સૂત્રે દીધું રે સત્ય તે સા-
 ધુને ॥ સુસ્તરેન વલી અત્ય ॥ સંખર દારેરે
 ખીજે એમ કહ્યું ॥ અંજદશમે સમરત્ય ॥ સં
 ॥ ૧૨ ॥ વલિય વિગયપદ્ધિબાધ ને વાચના
 ॥ શ્રી ॥ ઠાણુંગે નિષેધ ॥ નવિય મનોરથ શ્રુત
 ભણવા તણે ॥ શ્રાવકને સુપ્રસિદ્ધ ॥ સં ॥
 ૧૩ ॥ વાચના દેતારે ગીડીને સાધુને ॥ પાય
 વિષ્ણુ ચઉમાસ ॥ કહ્યું નિશીથેરે તો શું એ-
 વડી ॥ કરવી હોંસ નિરાંસ ॥ સં ॥ ૧૪ ॥

ત્યજિય અસજ્જાર્મ ગુરવાચના ॥ લેઈ યોગ
 ગુણવતં ॥ જે અનુયોગ ત્રિવિધ સાચો લહે
 ॥ કરે તે કર્મનો અંત ॥ સં ॥ ૧૫ ॥
 સૂત્ર અરથ પહેલો ધીજો કહ્યો । નિનુત્તિએરે
 મીઠા ॥ નિરવશેષ ત્રીજો અંગ પંચમે । એમ
 કહે તું જમદીશ ॥ સં ॥ ૧૬ ॥ સૂત્ર નિનુત્તિરે
 બેઉ લેદ કહે ॥ ત્રીજું અનુરોગદ્વાર ॥ કુડા
 કપડીરે જે માને નહીં ॥ તેહને કવણ આધાર
 ॥ સં ॥ ૧૭ ॥ જન્મ તે સૂત્રેરે અર્થ નિ-
 કાચિયા ॥ નિનુત્તિએ અપાર ॥ ઉપધિમાં
 ન ગણણાદિક કિહાં લહે ॥ તે વિણ માર્ગ
 વિચાર ॥ સં ॥ ૧૮ ॥ જે નિર્ચુકિત ગર્ભ
 કુમતિ કહે ॥ સૂત્ર ગયાં નહિ કેમ ॥ જેક
 વાચનાએ આવ્યું તે સવે ॥ માને તો હોએ
 એમ ॥ સં ॥ ૧૯ ॥ આંધા આગળ દરપણ
 દાખવો ॥ બહેરા આગલ ગીત ॥ મૂરખ
 આગેરે કહેવું યુકિતનું ॥ એ સવિ એકજ

રીત ॥ સં ॥ ૨૦ ॥ મારગ અરથીરે પણ
 જે જીવ છે ॥ સદ્રક અતિહિ વિનીત ॥
 તેહને એ હિશીખ સોહામણી ॥ વલી જે
 સુનય અધીત ॥ સં ॥ ૨૧ ॥ પ્રવચનસા-
 એરે એમ એ સાધિયા ॥ વિગતે અરથ વિચાર
 ॥ તુજ આગમનીરે ગ્રહિએ પરંપરા ॥
 લહિએ જગ જયકાર ॥ સં ॥ ૨૨ ॥ ગુણ
 તુજ સધલારે પ્રભુ કાણુ ગણી શકે ॥ આણુ
 ગુણુ લવ એક ॥ એમ મેં ગુણુતાંરે સમકિત
 દ્રઢ કર્યું ॥ રાખી આગમ ટેક ॥ સં ॥
 ૨૬ ॥ આણુ તાહરીરે જો મેં શિરધરી ॥
 તો મું કુમતિનું જોર ॥ તિહાં નહિ પદ્મરે
 રે ભલ વિષધરતાણું ॥ કિંઝારે જયહાં મોર
 ॥ સં ॥ ૨૪ ॥ પવિત્ર કરીજેરે જીહા તુજ
 ગુણુ ॥ ! શિર ધરીએ તુજ આણુ ॥ દિલથી
 કહીએરે પ્રભુ ન વિસારીએ ॥ લહીએ સુમશ
 કલ્યાણુ ॥ સં ॥ ૨૫ ॥

॥ કેલેશ ॥

॥ રાગ ધનાશ્રી ॥

વર્તમાન શાસનનો સ્વામી ॥ ચામીક-
 રસમ દેહો ॥ વીન્જિને^૨વર મેં એમ થુ-
 છીએ ॥ મન ધરી ધર્મ^૧ સ્નેહો ॥ એહ
 તવન જે લણુશે ગણુશે ॥ તસ ધર મંગલ-
 માલા ॥ સમકિતભાણુ હોશે ઘટ તેહને
 ॥ પરગટ જાઠ ઝમાલા ॥ ૧ ॥ અરથ
 એહના છે અતિ સુક્ષ્મ ॥ તે ધારો ગુરુ
 પાસે ॥ ગુરુની સેવા કરતાં લહીએ ॥
 અનુભવ નિજ અભ્યાસે ॥ જેહ બહુશ્રુત
 ગુરુ ગીતારથ ॥ આગમના અનુસારી ॥
 તેહને પૂછી શંકાય ટાલો ॥ એ હિતશિખ
 છે સારી ॥ ૨ ॥ ઇંદલપુરમાં રહિય
 ચોખાસુ^૩ ॥ ધર્મધ્યાન સુખ પાયા ॥ સંવત
 સત્તર તેત્રીશ વરસે ॥ વિજયાદશમી મન ભા-
 યા ॥ શ્રી વિજયપ્રભસૂરિ સવાયા ॥

વિજયરતન યુવરાયાળ ॥ તસ રાજે ભવિ-
 જનહિત કાજે ॥ એમ મેં જિનગુણ ગાયા
 ળ ॥ ૩૧ ॥ શ્રી કલ્યાણવિજય વર વાચક
 ॥ તપગચ્છ ગયણુઢિણુંદાળ ॥ તાસ શિષ્ય
 શ્રી દોભવિજય બુધ ॥ ભવિજનકૈરવચંદાળ
 ॥ તાસ શિષ્ય શ્રીજિતવિજય બુધ ॥ શ્રી
 નયવિજય ગુણિદાળ ॥ વાચક જશવિજયે
 તસ શિષ્યે ॥ યુણીયા વીરજિણુંદાળ ॥ ૪ ॥
 દોસીમૂકાસુત સુવિવેકી ॥ દોસી મેઘા હેતેળ
 ॥ એહ તવન મેં કીધુ મુંદર ॥ સિદ્ધાંત અક્ષર
 સંકેતળ ॥ એ જિનગુણ સુરતરુનો પરિભવ
 ॥ અનુભવ તો તે લેશેળ ॥ ભમર પરે જે
 અરધી હોધને ॥ ગુરુઆણા શિર વહેશેળ ॥ પા

॥ દતિ મહોપાધ્યાય શ્રીમદ્ધરોવિજયગ-
 હિવિરચિતં શ્રી મહાવીરજિનસ્તુતિગ-
 ર્જિતં હુંદકમતનિરાકરણુચુરપં
 સાર્દશતગાથાસ્તવનમ્ ॥

શ્રીમદ્ધર્મો વિજયજીતિ પાદ્યાય
 કૃત સાહાચરણસો ગાથાનું
 સ્તવન પ્રારંભ.



॥ પ્રથમ અર્થકર્તાનું મંગલાચરણ ॥

પ્રાર્થનાથપદ્મદંડ' નરના સીમંધરપ્રભુમ્ ॥
 સ્તવસ્ય વાર્તિક' કુંવે', સ્વપરાનુગ્રહાય વૈ ॥૧॥

॥ હાલ પહેલી ॥

॥ ઐ જીતિ કિહાં રાખી ॥ ઐ દેશી ॥

શ્રીસીમંધર સાહિબ આગે' । વીનતડી એક
 કીજે' ॥ મારગ શુદ્ધ મયા કરી મુઝને । મોહન

મૂરતિ દીજેરે ॥ જિનજી વીનતડી અવધારે
 ॥ એ આંકણી ॥ ૧ ॥ ચાલે સુત્ર વિરહાચારે
 ૧ લાપે સુત્ર વિરહ ॥ એક કહે અમે મારગ
 રાણું ૧ તે ઈમ માત્ર શુદ્ધરે ॥ જિનં વીં ૨ ॥
 આલાંબન ફૂલં દેખાડી ૧ મુગધ લોકને પાડે ॥
 આણુ બાંગતિલક તે કાલું ૧ થાપે આપ નિહલા
 ડરે ॥ જિનં વીં ૩ ॥ વિધિ જોતાં કલિ-
 યુગમ હોવે ૧ તિરથનો ઉચ્છેદ ॥ જિમ ચાલે
 તિમ ચલવે જઈયે ૧ એહુ ધરે મતિ લેહરે
 ॥ જિનં વીં ૪ ॥ ઈમ લાપિ તે મારગ લોપે ૧
 સૂત્રક્રિયા સવિ પીસી ॥ આચરણુ શુદ્ધિ આચ-
 રિયે ૧ જોઈ યોગની વીસીરે ॥ જિનં વીં ૫ ॥
 પંચમે આરે જિમ વિષ મારે ૧ અવિધિ દો-
 ષ તિમ લાગે ॥ ઇમ ઉપદેશ પદાલિક દેખી
 ૧ વિધિરસીએ જન જાગેરે ॥ જિનં વીં
 ॥ ૬ ॥ ઠોઈ કહે જિમ બહુ જન ચાલે ૧

તિમ ચહિયે' સી ચર્ચા ॥ મારગ મહાજન
 ચાલે' લાખ્યે ॥ તેહમાં લહીયે' અર્ચારે ॥
 જિનં વીં ૭ ॥ એપણુ જે લ મુખા મન ધ-
 રીં ॥ ૫૬૪ ॥ આદરતં ॥ છેહ ન
 આવે જહુલ અનાદય ॥ મિથ્યા મતમાં ફિરતાંરે
 ॥ જિનં વીં ૮ ॥ થોડા આર્થ અનાર્થ
 જનથી ॥ જૈનઆર્થમાં થોડા ॥ તેમાં પણ
 પરિણતજન થોડા ॥ શ્રમણ અત્યથ બહુ મે
 (મું) ડારે ॥ જિનં વીં ૯ ॥ જદખાહુ શુર
 વહન વચન એ ॥ આવશ્યકમાં લહિયે' ॥
 આણુ શુદ્ધ મહાજન જાણી ॥ તેહની સંગે
 રહિયેરે ॥ જિનં ॥ વીં ॥ ૧૦ અજ્ઞાની
 નવિ હોવે મહાજન ॥ જો પણ ચલવે ટોલું
 ॥ ધર્મદાસગણી વચન વિચારી ॥ મન નવિ
 કીજે ભોલુંરે ॥ જિનં ॥ વીં ॥ ૧૧ ॥
 અજ્ઞાથી વિજ છંદે ચાલે ॥ તણ નિશ્રાયે' વિ
 હારી ॥ અજ્ઞાની જે ગચ્છને ચલવે ॥ તે તો

અનંત સંસારીરે ॥ જિનં વીં ૧૨ ॥ ખંડ
 ખંડ પંડિત જે હોવે । તે નવિ કહિયે નાણી
 ॥ નિશ્ચિત સમય લહે તે નાણી । સંમતિની
 સહિનાણીરે ॥ જિન વીં ૧૩ ॥ જિમ જિમ
 બહુ ત બહુજન સંમત । બહુ શિષ્યે પર-
 વરિયો ॥ તિમતિમ જિમશાસનનો વયરી ।
 જો નવિ નિશ્ચિય દરિયો રે ॥ જિનં વીં ૧૪
 ડોઈ કહે હોયાનિક કળે । મારગ મિલ્યાવૃત્તિ
 ॥ તે મિથ્યા નવિ મારગ હોવે । અનમનની
 અનુવૃત્તિરે ॥ જિનં વીં ૧૫ ॥ જો કળે
 મુનિ મારગ પાવે । બલેક થાયે તો શાશે
 ॥ ભાર વહે જે તાવડે ભમતો । ખમતો
 ગાઠ પ્રહારેરે જિનં વીં ૧૬ ॥ લહે પાપ
 અનુગ્રંધી પાપે । બલહરણી જન મિલ્યા ॥
 પૂરવ ભવ ત્રાખંડન ફલ એ । પંચ વસ્તુની
 શિક્ષારે ॥ જિન વીં ૧૭ ॥ કોઈ કહે અમે
 લિંગે તરુનું । જૈન લિંગ છે વારું ॥ તે મિ-

યાનવિ ગુણવિણું તરિયેં । જુમ્મવિણું ન તરે
 ॥૩૨૨॥ જિન૦ વી૦ ૧૮ ॥ કુટલિંગ જિમ
 ડગટ વિડંબઠ । બાણી નમતાં દોપ ॥ નિદ્ધ
 દસ બાણીને નમતાં ॥ તિમજ કહ્યો તસ પોપરે
 । જિન૦ વી૦ ૧૯ ॥ શિષ્ય કહે જિમજિન
 રતિમાને । જિનવર થાપી નમિયેં ॥ સાધુવેસ
 થાપી અતિ સુંદર । તિમ અસાધુને નમિ-
 પેરે ॥ જિન૦ વી૦ ૨૦ ॥ બદ્રમાદુ ગુર
 માલે પ્રતિમા । ગુણવંતી નહી દુષ્ટ ॥ લિંગ
 માલે જે વાંના હીસે । તે તું માન અદુષ્ટરે ॥
 જિન૦ વી૦ ૨૧ ॥ દોઈ કહે જિન આગે
 માંગી । સુહિત મારખ અમે લેશું ॥ નિર-
 ગુણને પણ સાહેબ તારે ॥ તસ બદતે ગહ-
 ગહિશુરે ॥ જિન૦ વી૦ ૨૨ ॥ પામી બોધ
 ન પાલે મૂરખ । માગે બોધ વિચાલે ॥ લ
 હિયેં તેહ કહેા કુણ નલે । બોદયું ઉપદેશ
 માલેરે ॥ જિન૦ વી૦ ૨૩ ॥ આણા પાલે

સાહેબ રસે । સકલ આપદા કાપે ॥ આણુ-
કારી જે જન માગે । તમ જસલીલા આપેરે
॥ જિનં વીં ૨૪ ॥

❦

॥ ઢાળ ખીજી ॥

—

આદર છવિ કામા ગુણ આદર ॥ એ દેશી ॥
કાઈ કહે અમે ગુરૂથી તરસું, જિમ ના-
વાથી લોહારે । તે મિથ્યા ન લહે સહવાસે,
કાચ પાણી સોહારે ॥ ૧ ॥ શ્રીસીમંધર
સાહેબ મુણ્જે, ભરતખેત્રની વાતેરે । લહું
દેવ કેલ નાતિ ઇચ્છે યુગે હુંતો તુજ ગુણ
રાતો રે ॥ શ્રીસીં ૨ ॥ કાઈ કહે જે ગમ્મ
થી ન ટલ્યા, તે નિરગુણ પણ સાધેરે ; નાતિ
માંહે નિરગુણ પણ ગણીયે, જશ નહી નાતિ
આધેરે ॥ શ્રીસીં ૩ ॥ ગુણ અવગુણ ઇમ
સરિખા કરતો. તે જિનશાસન વૈરીરે । નિર-

ગુણ જો નિજ છાંદે ચાલે, તો ગરુડ થાએ
 સ્થેરીરે ॥ શ્રીસીં ૪ ॥ નિરગુણનો ગુરુ પક્ષ
 ઠરે જે, તમ ગરુડ ત્યજવો દાખ્યોરે । તે
 જિનવર મારમનો ઘાતક, ગરુડ ચારે ભાખ્યો
 ॥ શ્રીસીં ૫ ॥ વિષમકાલમાં નિરગુણ
 ગરુડે, કારણથી જો વસીયે રે । દ્રવ્યધરી વ્ય-
 વહારે ચલીયે, ભાવે નરિ ઉદ્ધસીયેરે ॥
 શ્રીસીં ૬ ॥ જિમ કુંવૃષ્ઠિથી નગર લોકને,
 ઘડેલા દેખી રાજારે । મંત્રી સહિત ઘડેલા
 હોઠ ખેઠા, પણ મનમાંહે તાજારે ॥ શ્રીસીં
 ૭ ॥ ઈમ ઉપદેશ પદે એ ભાખ્યું, તિહાં
 મારગ અનુસારીરે । જાણીને ભાવે આહરીયે ।
 કલ્પભાષ્ય નિરધારિરે ॥ શ્રીસીં ૮ ॥ જ્ઞાના-
 ઠિક ગુણવંત પરસ્પર, ઉપગારે આદરવોરે ।
 પંચ વસ્તુમાં ગરુડ સુગુણને, અરર કહ્યો છે
 ત્યજવોરે ॥ શ્રીસીં ૯ ॥ જે નિરગુણ ગુણ
 રત્નાકરને, આપ સરિખા રાખેરે ॥ સમક્ષિ-

સાર રહિત તે જાણો, ધર્મદાસગણી જાણેરે
 ॥ શ્રીસી. ૧૦ ॥ કોઈ કહે જે વકુશ કુશીલા ।
 મૂઝા-તર પડિસેવીરે । ભગવગઅંગે જાણ્યા
 તેથી અંત વાત નવિ લાવીરે ॥ શ્રીસી. ૧૧ ॥
 તે મિથ્યા નિઠારણ સેવા, છરણધાતીની જા-
 ખીરે ॥ મુનિને તેહને સંભવ માત્રે, સ-તામઠાણ
 સાખીયે ॥ શ્રીસી. ૧૨ ॥ પડિસેવા વચ્ચને
 તે જાણો અતિચાર જહુંલાઈરે ॥ જાવ જહું
 લતાયે તે ટાલે, પંચ વસ્તુ મુનિ ધ્યાઈરે ॥
 શ્રીસી. ૧૩ ॥ સહસા દોષ લાગે તે છુટે.
 સંયતને તતકાલે રે । પરિચુતે આકુટિયે
 કીધું પ્રથમ અંગની જાહેરે ॥ શ્રીસી. ૧૪ ॥
 પ્રાયશ્ચિતાદિક જાવ ન રાખે, દોષ કરી
 નિઃશુકારે । નિદ્રાંધસ સેઠીથી હેઠા તે મારગથી
 ચૂકારે ॥ શ્રીસી. ૧૫ ॥ કોઈ કહે જે પા-
 તિક કીધાં, પડિકમનાં છૂટીજેરે ॥ તે મિથ્યા
 દલ પડિકમણાનું, અપુણ્યકરણથી લીજેરે ॥

વાસ લાજે બહુ શ્રુત, મુહુર્તો ગુણદરિઓ ॥
 દેવ ૦ ૪ ॥ ન જાણે તે બાણ જંધા, બલ
 થીવિર તેહો ॥ ગોચરીના ભાગ કલ્પી, બહુ
 નહ્યો જોહો ॥ દેવ ૦ ૫ ॥ ચૈત્યપુજા મુકિત
 મારગ સાધુને કાંવી ॥ જેણે કીધી વચર
 મુનિવર, ચૈત્યવાસ ઠવી ॥ દેવ ॥ ૬ ॥ લી-
 ર્ય ઉન્નતિ અન્યશાસન ॥ મલિનતા ટાણે ॥
 પુર્વ અવિચિત પુષ્પ મહિમા ॥ તેહ નવિ
 જાણે ॥ દેવ ૦ ॥ ૭ ॥ ચૈત્યપુજા કરત સંચત
 ॥ દેવ લોહ કહ્યો ॥ શુભમને પણ માર્ગનાશિ
 ॥ મહાનિશીથે લહ્યો ॥ દેવ ૦ ॥ ૮ ॥ પુષ્પ-
 કારણ વિના મુનિ, નવિ દ્રવ્ય અધિકારી ॥
 ચૈત્ય પુજાર્યે ન પામે ॥ ફલ અનધિકારી ॥
 દેવ ૦ ॥ ૯ ॥ માર્ગ અનિયયુત અજ્ઞ,
 લાભથી લાગા ॥ કહે નિજ લાલે અતૃપ્તા,
 ગોચરી ભાગા ॥ દેવના ૧૦ ॥ ન જાણે

ગત શિષ્ય અવમે, ચિવિર ખલહીણો । સુગુણ
 પરિચિત શાંયતિકૃત, પિંડવિધિ લીણો ॥ દેવ૦
 ॥ ૧૧ ॥ વિગય દેવી નિત્ય સુજે, લપ્ત પુષ્ટ
 ભણે । અન્યથા કિમ દોષ એહુનો, ઉદાયન
 ન ગણે ॥ દેવ૦ ॥ ૧૨ ॥ ઉદાયન રાજર્ષિ
 તતુ નવિ, સીત હુક્ષ સહે । તેહ પ્રજામાં
 વિગય સેવે, શું તે ન લહે ॥ દેવ૦ ॥ ૧૩ ॥
 હેાક આલંબન ભરિઓ, જન અસંયતને ।
 તેહ જગમાં કાંઈ દેખે, ધરે તેહ મને ॥
 દેવ૦ ॥ ૧૪ ॥ શિથિલ આલંબન ગહે મુનિ
 મંદ સવેગી । સંયતાલંબન સુજસ શુભુ
 તીન સંવેશી ॥ દેવ૦ ॥ ૧૫ ॥



॥ હાલ ચોથી ॥

॥ પ્રમુ પાસનું મુખકું જોવાં, ભવભવનાં પાતીક
 જોવાં—એ દેશી ॥

મુણ્ણજે ગ્રીમ ધરસ્વામી, વલી એક કહું
 રનામી । મારગ કરતાને પ્રેરે, હર્જન જેસિ

દુષણ હેરે ॥ ૧ ॥ કહે નિજ સાજે વ્રત પાળે
 પિણુ ધર્મ દેશના ટાલે । જનમેલ્યાનું સું કામ
 બહુ બોલ્યું નિંદા કામ ॥ ૨ ॥ એમ કહેતાં,
 મારગ ગોપે, બોટું દુષણ આરોપે । જે
 નિર્ભય મારગ બોલે તે કલો દીપને તેલે ॥
 ૩ ॥ અજાની ગારવ રસિયા, જે જન છે
 કુમતે ઘસીયાં । તેહનો કુણુ ટાલેણુહાર, વિણુ
 ધર્મ દેશનાજાર ॥ ૪ ॥ ગીતારથ જ્યણાવંત
 ભવ ભીરુ જેહ મહંત । તસવયણે દોકે
 તરીયે, જેમ પ્રવાહણુથી ભરદરીયે ॥ ૫ ॥
 બીજે તો બોલી બોલે, સું કીજે નિશુર્ણુ ટોલે
 ભાષા કુશલનેલેજો । સુત મહાનિશીથે' દેખો
 ॥ ૬ ॥ જનમેલનની નહીં ધંદા, મુનિ ભાવે
 મારગ નીરીહા । જે બહુજન સુણવા આવે,
 તો લાભ ધર્મનો પાવે ॥ ૭ ॥ તેહને જે
 મારગ ન ભાવે, તો અંતરાય ફલ યાજે ।
 મુની શક્તિ નવિ ગોપે, વારે તેહતે શ્રુત

દ્રાપે ॥ ૮ ॥ નવિ નિંદા મારગ જોતાં, સમ-
 પરિણામેં ગહગહનાં । મુનિ અદ્રયનિત મન
 રંગે, જોઈ લીજે ખીજે અગે ॥ ૯ ॥ કોઈ
 બાપેં નવી સમજાવે, શ્રાવણે ગુઠા જાવે ।
 તે જુક કહ્યા લાડકું, શ્રાવક સૂત્રે ગહિયકા ॥
 ૧૦ ॥ કહે કોઈ નવી મિ જોડી યુગમા નહીં
 કાંઈ ખોડી । તે ગિચ્છા ઉદ્ધત જાવા, શ્રુત
 જલધિ પવેશે નાવા ॥ ૧૧ ॥ પૂરવ સૂરિયે
 કીધી, તેણે જો નવિ કરવી સિદ્ધિ । તેા અવે
 કીધો ધર્મ, નવી કરવો જોયો મર્મ ॥ ૧૨ ॥ પૂરવ
 બુધને બહુ માને, નિજ શક્તિ મારગ જાને ।
 ગુરુકુલવાસીને જોડી; યુગતિ એહમાં નહીં
 ખોડી ॥ ૧૩ ॥ એમ યુગનો નહીં ઉચ્છેદ, એ તો
 એક દેશનો લેહ । અર્થ સુણી ઉલાસે
 બવી વરતે સત અભ્યાસે ॥ ૧૪ ॥ ઇહાં
 દ્વપણ એક કહાય, જે બલને પીડા થાય ।
 તો પણ એ નવી છોડીજે, જો સજ્જનો સુખ

રીજે ॥ ૧૫ ॥ તે પુણ્યે હોસે તોષ; તેહને
 વધુ ધમ નહીં દોષ । ઉજમતાં હીયડે હીસી,
 જોઈ લીજે પેહલી વીસી ॥ ૧૬ ॥ કહે
 મધક જુદી રીતે, મુની મિલ્લા ભંજે ભીતે ।
 તે જુદું શુભ મતિ કહે, મુનિ અંતરાયથી
 મીડે ॥ ૧૭ ॥ જે જન છે અતિ પરિણામી;
 રહી જોઈ નહીં પરિણામી । તેહને નિંતે
 મમજવે, શુદ્ધ વચન મન ભાવે ॥ ૧૮ ॥
 જલ વયજુ યણે કુણુ સુખ, જે કાઢે પયમાં
 પૂરા । તુજ સેવામાં જો રહીયે, તો પ્રભુ જશ
 સ્ત્રીલા લહીયે ॥ ૧૯ ॥



॥ દાહ પાંચમી ॥

૧ ॥ રાસત્રી-મંત્રી કહે એક રાજસભામાં-એ દેશી ॥

વિષમકાલને જોરે કંઈ, ઉઠ્યા જડ
 નલધારીરે । શુરુ મચ્છ ઓડી મારગ દોષી

કહે અમેં ઉચ વિહારીરે ॥ ૧ ॥ શ્રીજિન
 તું આલંબન જગને, તુજ તુજ વિણુ કવણુ આ-
 ધારોરે । ભગત લોકને કુમતિ જલધિથી,
 બાહિયહીને તારોરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૨ ॥
 ગીતારથ વિણુ ભૂલઃ ભમતા, કપડ કરે અભિ-
 માનેરે । પ્રાપ્તે ગંઢી લગે નવી આગ્યા, તે
 ખુતા આજાનેરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૩ ॥ તેહ કહે
 ગુરુ ગચ્છ ગીતારથ, પ્રતિખંધે શું કીજેરે ।
 દર્શન જ્ઞાન ચરિત આદરિયેં, આપેં આપ
 તરીજેરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૪ ॥ નવી તાણે
 તે પ્રથમ અંગમાં, આદિ ગુરુકુલ વાસોરે
 દહ્યો ન તે વિણુ ચરણુ વિચારો, પંચાશકનય
 ખાસોરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૫ ॥ નિત્યેં ગુરુકુલ
 વાસેં વસલું, હંતરાધ્યયને ભાખ્યુંરે । તેહને
 અપમાને વલી તેહમાં, પાપશ્રમણુપણું દાખ્યું-
 રે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૬ ॥ દસ વૈકલિક ગુરુ
 શુશ્રુષા તસ નિંદા કૃત દાખ્યોરે । આવ-

તિમાં દહસમ જદસુર, મુંનિકુલ મન્સુસમ
 જાંખ્યારે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૭ ॥ ગુરુ દષ્ટિ અ-
 નુસારેં રહેતા, લહે પ્રવાહ પ્રવાહેરે । એ પ્રજા
 અર્થ તિહાં મન ધરિયે ॥ બહુ ગુણ સુગુરુ
 પ્રસાદેરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૮ ॥ વિનય વધે
 ગુરુ પાસેં વદતાં, જે જિનશાસન મૂલોરે ।
 દર્શત નિર્મલ ઉચિત પ્રવૃત્તિ, શુભચરણે અનુ-
 કૂલોરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૯ ॥ વૈયાવચ્ચે પા-
 તક ત્રુટે, ખંતાલિક ગુણ શકિતરે । હિતો-
 પદેશે સુવિહિત સંગે, પ્રહયચર્ચની ગુત્પરે
 ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૧૦ ॥ મન વાધે મૃદુ બુદ્ધિ
 કેરા, મારગ ભેદ ન હોવેરે । બહુ ગુણ જાણે
 એ અધિકારે, ધર્મચરણ જે જોવેરે ॥
 ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૧૧ ॥ નાણુ તણુ સંભાળી
 હોવે, ધિર મન દર્શન ચરિતેરે । ન ત્યજે
 ગુરુ કહિયે એ બુધ ભાખ્યું, આવશ્યક નિર્ધુ-
 કતેરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૧૨ ॥ ભૌતપ્રતેજેમ જાણે

હણુતા, પગ આણુકરમ્મી સળરારે । ગુરુ છોડિ
આહારતણુા ખપ, કરતા તે કુનિ નિવરારે
॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૧૩ ॥ ગુરુકુલવાસે' જ્ઞાના-
દિક ગુણ, વાચ્યંમને વાધેરે । તેા આહાર-
તણુા પણ દૂષણ, ખપ દરતાં નવિ બાધેરે ॥
શ્રીજિન૦ ॥ ૧૪ ॥ ધર્મરતન ઉપદેશપદાદિક,
જાણી ગુરુ આદરવોરે । ગચ્છ દહ્યા તેનો
પરિવારો, તે પણ નિત અનુદરવોરે ॥ શ્રીજિન
॥ ૧૫ ॥ સારણુવારણુ પ્રમુખ લહીને, મુક્તિ
મારગ આરાધેરે । સુખવીરય તિહાં સુવિહિત
કિરિયા, દેખાદેખે' વાધેરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૧૬ ॥
જલધી તણુા સંખોલ અસહતા, જેમ નીક-
લતા મીનોરે । ગચ્છ સારણુાદિક અણુસહતા,
તિમ મુનિ કુખિયા દીનોરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૧૭ ॥
કાક નર્મદાતટ જેમ મુત્રી, મૃગ તૃણુાજલ
બાતારે । દુઃખ પામ્યા તેમ ગચ્છ તણુને
આપમતિ મુનિ થાતારે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૧૮ ॥

પાલવિના જેમ પાણી ન રહે, જીવવિના જેમ
 હાથારે । ગીતારથવિણ તેમ મુનિ ન રહે,
 બુક કપટની માયારે ॥ શ્રીજિનં ॥ ૧૯ ॥
 અંધપ્રતે જેમ નિર્માળ લોચન, મારગમાં લેઈ
 જાયરે । તેમ ગીતારથ મૂરખ મુનિને. ૬૯
 આલંબન થાયરે ॥ શ્રીજિનં ॥ ૨૦ ॥ સમ-
 લાપી ગીતારથનાણી, આગમમાંહેં લલિયેરે ।
 આતમઅરથી મુલયતિ સજ્જન, કહો તે વિણ
 કેમ રહિયેરે ॥ શ્રીજિનં ॥ ૨૧ ॥ લોચન આ-
 લંબન જિનદાસન, ગીતારથ છે મેઢીરે । તે
 વિણ મુનિ ચઢી સંયમની, આરોહે કેમ
 મેઢીરે ॥ શ્રીજિનં ॥ ૨૨ ॥ ગીતારથને
 મારગ પૂછી, છાંડી જે ઉન્માદોરે । પાલે
 કિરિયા તે તુજ ભક્તિ પામે જગજથ
 વાધેરે ॥ શ્રીજિનં ॥ ૨૩ ॥

॥ ઢાલ છઠી ॥

॥ રામુડાની દેશી અથવા હીત શીક્ષા છત્રીશીનાદેશી
 પ્રથમ જ્ઞાનને પછે અહિંસા, હસવૈકા-
 લિક સખીરે । જ્ઞાનવંત તે કારણ બળિયે,
 તુજ આણુ મન રાખીરે ॥ સાહેબ મુણુજેરો ।
 ૧ ॥ દ્રવ્ય ખેત્રને કાલ ન જાણે, ભાવ પુરૂષ
 પડિસેવરે । નવિ ઉત્સર્ગ હોં અપવાદ, અ-
 ગીતારથ નિત મેવરે ॥ સાં ૨ ॥ સાચત્ત
 અચિત્તમિત્ર નવિ જાણે, કલ્પ અકલ્પ વિચારે
 ચેત્ય ન જાણે નિજ નિજ ઠમે, દ્રવ્ય યથા-
 સ્થિત સારરે ॥ સાં ૩ ॥ ખેત્ર ન જાણે
 તેહ યથાસ્થિત, જન પદ અધ્વવિશેષરે ।
 સુચિક્ષ હુચિક્ષ કલ્પ ન જાણે, કાલ વિચાર
 અશેષરે ॥ સાં ૪ ॥ ભાવ હિંદુ ગિદાણુ
 ન જાણે, જાઠ અઘ ઠહુ કલ્પરે । ખમતો અ-
 ખમતો જન ન લહે, વસ્તુ અવસ્તુ અનલ્પરે
 ॥ સાં ૫ ॥ જે આકુટી પ્રમાદે દર્પે, પડિ
 સેવા બલિ કલ્પરે । નવિ જાણે તે તસ યથા-

સ્થિત, પાપચિંત વિઠ્ઠપરે ॥ સાં ૬ ॥
 નયણ રહિન જેમ અનીપુણદેશે, પંથ નહ
 જેમ સત્યરે । જાણે હું ઠમે પોચાવું, પણ
 નહીં તેહ સમત્યરે ॥ સાં ૭ ॥ અગીતાર્થ
 તેમ જાણે ગરવે, હું ચલવું સવિ ગચ્છરે ।
 પણ તસપાસે ગુણગણ યાસે, હોઈ ગલાગલ
 મચ્છરે ॥ સાં ૮ ॥ પચ્છિતે અતિમાત્ર
 દબે જે, અપચ્છિતે પચ્છિતરે । આસાયણ
 તિસ સૂત્રે બોલી, આસાયણ મિચ્છિતરે ॥
 સાં ૯ ॥ તવચી અબહુશ્રુત વિચરંતો,
 કરી દોષની શ્રેણિરે । નવિ જાણે તે
 કારણ તેહને, કેમ વાધે ગુણ શ્રેણિરે ॥૧૦॥
 માર્ગમાત્ર જાણે જેમ પંથી, અલહી તાસ
 વિસેસરે । લિંગાચાર માત્ર તે જાણે, પામે
 મુઠ કલેશરે ॥ સાં ૧૧ ॥ ભેદ લક્ષ્યાવિણ
 નાનાપરિણતિ, મુનિમનની ગત બોધરે । ખિ-
 ણુરાતા ખિણુતતા ચાતા, અંતે ઉપાધ વિરો-

ધરે ॥ સ્ત્રા. ૧૨ ॥ પથ્થરસમ પામર આદ-
 રતાં, મણિસમ ખુધ જન છોડિરે । લહ્યાવિણ
 આગમથિતિનો, તે પામે' બહુ ખોડિરે ॥
 સ્ત્રા. ૧૩ ॥ જ્ઞાનમગ્તિ ભાંજી અણુલહેતા,
 જ્ઞાનતણે' ઉપચારરે' । આરાસરે' મારગ દોપે,
 ચરણુ કરણનો સારરે ॥ સ્ત્રા. ૧૪ ॥ ઉત્કર્ષી
 તેહને લે શિક્ષા, ઉદાશીનતા જે સારરે । પુરૂષ-
 વચન તેહને તે બોલે, અંગ ઠહે આચરરે
 ॥ સ્ત્રા. ૧૫ ॥ અમસરિખા હો જે તુમ
 બણે, નહીં તેા સ્થા તુમ બોલરે । એમ
 ભાષિ જાત્યાદિક દુષણુ, કાઢે તેહ નીટોલરે
 ॥ સ્ત્રા. ૧૬ ॥ પાસત્યાદિક દુષણુ કાઢી, હીતે ક્ષાની
 તેહરે । યથા છંદતા વિશુ શુરુ આણુ નવિ
 બણે નિશરેહરે ॥ સ્ત્રા. ૧૭ ॥ જ્ઞાનીથી તેમ
 અલગા રહેતા, હંસ થકી જેમ કાકરે । ભેદ
 વિનયના બાવન ભાળ્યા, ન લહે તસ પરિ-
 પાકરે ॥ સ્ત્રા. ૧૮ ॥ સર્વ ઉઘમે' પણુ તસ

જહુ ફલ, પડે દદ અન્નાણુરે । સૂત્ર અભિન્ન-
 તણે અનુસારે, ઉપદેશમાલા વાણુરે ॥ સાં
 ૧૯ ॥ તે તો ઝબુલાવે એકાકી, ચાલે તેહને
 બુત્તરે । વામ્ય કુવાસન જે અકુવાસન, દેશા-
 શધક ઉત્તરે ॥ સાં ૨૦ ॥ અજાની ગુરૂતણે
 નિચેગે, અથવા શુભ પરિણામરે । કમ્મપયડી
 સામે સુદષ્ટિ, કહિયે એહને ઠામરે ॥ સાં
 ૨૧ ॥ જે તો હઠથી ગુરૂને સુંડી, લગ્નચરણ
 પરિણામરે । સર્વ ઉદ્યમે પણ તત્ત નિશ્ચય,
 કાંઈ ન આવે ઠામરે ॥ સાં ૨૨ ॥ આણા રૂચિ
 વણ ચરણ નિવેધે, પંચાશકે હનિહરે ।
 વ્યનહારે તો થોડું લેખે, જેહ સકકારે સહરે
 ॥ સાં ૨૩ ॥ શિષ્ય કહે જે ગુરૂ અજાની
 ભણતાં ગુણનિધિ બાણીરે । જે સુવાસના તો
 ઠિમ ત્યજતાં, તેને અવગુણ બાણીયે ॥ સાં
 ૨૪ ॥ ગુરુ ખોલે શુભ વાસના કહિયે, પન્ન
 વણિજજ સ્થાવરે । તે આયત્તપણુ છે આધે;

જશ મને લદ્દક બાવેરે ॥ સાં ૨૫ ॥ સૂધું
માની સૂધું થાતાં, ચઉભંગી આચારે । ગુરુ
કહ્યું તેહમાં ફલ જાણી લહીયે સુજશ
અપારે ॥ સાં ૨૬ ॥

॥ ઢાલ સાતમી ॥

॥ રાજગીતાની દેશી અથવા સુરતી મહીનાની ॥

કોઈ કહે ગુરુ ગચ્છ ગીતારથ સારથ શુદ્ધ
માનુ પણ નવિ કિસે જોતાં કોઈ વિષુદ્ધ ।
નિપુણ સહાય વિના કહ્યો સુત્રે એક વિહાર
તેહથી એકાકી રહેતાં નહીં દોષ લગાર
॥ ૧ ॥ અણુ દેખતાં આપમાં તે સવિ ગુણમે
યોગ, કિમ જાણે પરમાં વ્રત ગુણમે મુલ
વિયોગ । છેદ દોષ તાંછ નવી કહ્યા પ્રવચને
મુનિ દુઃશીલ, દોષ લવે પણ ચિર પરિણામી
બકુલ કુશીલ ॥ ૨ ॥ જ્ઞાનાદિક ગુણ પણ

ગુરુવાદિક માંહે જોય, સર્વ પ્રકારે નિર્ગુણ
 નવિ આદરવો હોય । તે છાંડે ગીતારથ જે
 જાણે વિધિ સર્વ, ગ્લનૈષ્ઠ દૃષ્ટાંતે મુઠ ધરે
 મન ગર્વ ॥ ૩ ॥ તે કારણ ગીતારથને છે
 એક વિહાર, અગીતાર્થને સર્વ પ્રકારે તે
 નહીં સાર । પાપ વરજતો કામ અસજતો
 લાપ્યો જેહ, ઉત્તરાધ્યયને ગીતારથ એકાકી
 તેહ ॥ ૪ ॥ પાપ તણે પરિવર્જનને વલિ
 કામ અસંગ, અજ્ઞાનીને નવી હુએ તે નવિ
 જાણે સંગ । અજ્ઞાની સું કરશે શું લહશે
 શુભ પાપ, દશવૈકાલિક વયણે પંચાશક અ
 લાપ ॥ ૫ ॥ એક વિહારે દેખો આચારે
 સંવાદ, બહુ ક્રોધાદિક દૂષણ વલી અજ્ઞાન
 પ્રમાદ । વલિય વિશેષે વાર્યો છે અવ્યક્ત
 વિહાર, પંખીપોત દૃષ્ટાંતે જાણો પ્રવચનસાર
 ॥ ૬ ॥ એકાકીને સ્ત્રી રિપુ સ્વાનતણે ઉપ-
 ઘાત, ભિક્ષાની નવી શુદ્ધિ મહા વ્રતનો પણ

ઘાત । એકાકી સચ્છંદપણે નવિ પિામે ધર્મ,
 નવિ પામે પૃચ્છાદિક વિણુ તે પ્રવચન મર્મ
 ॥ ૭ ॥ સુમતિ ગુપતિ પણ ન ધરે એકાકી
 નિઃશંક, ભાવ પરાવર્તે આલંબન ધરે સપંક ।
 બુદ્ધા બુદ્ધા થાતાં થવિર દુષ્ટનો ભેદ, ડોલાએ
 મન લોકના થાએ ધર્મ ઉચ્છેદ ॥ ૮ ॥ ટોલે
 પણ જો ભોલેં અંધ પ્રવાહ નિપાંત, આણુ
 વિણુ નવિ સંઘ છે અસ્થિ તણે સંઘાત ।
 તેા ગીતારથ ઉદ્ધરે જેમ હરી જલથી વેદ,
 અગીતારથ નવિ જાણે તે સવિ વિધિનો ભેદ
 ॥ ૯ ॥ દારણથી એકાકીપણું પણ લાખ્યું
 તાસ, વિષમકાલમાં તેા પણ રૂટા ભેટો
 ખાસ । પંચકલ્પ ભાખ્યેં ભણ્યું આતમ
 રક્ષણ એમ, શલિ એરંડ તણે એમ ભાંગે
 લહિએ એમ ॥ ૧૦ ॥ એકાકી પાસરથો
 સચ્છંદો ગતયોગ, ઠાણુવાસી ઉદ્ધનો બહુ
 દ્રવણ સયોગ । અચ્છવાસી અણુઓગો ગુર

સેવી વલિ હોય, અનિયતવાસી આઉં તે
બહુગુણ એમ જોમ ॥ ૧૧ ॥ દોષકાણી ગુણ
વૃદ્ધિ જયણા બ.પેં સૂતિ, તે શુભ પરિવારે
હુયે વિધન ટલે સખિ દૂરિ । દેવ કૃતે જો
આંગણે તુઝ કરૂણા સુર વેલિ, શુભ પરિવારે
લહિએ તો સુખ જસ રંગરેલિ ॥ ૧૨ ॥



॥ ઠાલ અ ઠમી ॥

॥ પ્રભુ ચિ-ત ધરીને અવધરે મુગ વાત-એ દેશી ॥

દોષ કહે સિદ્ધાંતમાંજી, ધર્મ અહિંસા
સાર । આદરિયેં તે એકલીજી, ત્યજીયેં બહુ
ઉપચાર ॥ • મનમોહન જીનજી, તુજવચણે
મુજરંગ ॥ ૧ ॥ નવિ જાણે તે સર્વ ત્યજીને,
એક અહિંસા રંગ । કેવલ લૌકિક નીતિ
હોવે, દોષોત્તર પંથ ભંગ ॥ મન૦ ॥ ૨ ॥
વનમાં વસતો બાલ તપસ્વી, ગુરુ નિશ્રાવિષ્ણુ
શાષ । અઠ અહિંસાયેં તે રાયે, ન લહે

મર્મ અગ્રાધ ॥ મન૦ ૩ ॥ જીવાદિક જે
 બાલ તપસ્વી, અણુજાણતો મુઠ ૧ ગુરુ લઘુ
 જાવ તથા અણુતહેતો, ગુરુવર્જિત મુનિ
 મુઠ ॥ મન૦ ॥ ૪ ॥ જાવ મોચક પરિણામ
 સરિખો, તેહનો શુભ ઉદ્દેશ ૧ આજ્ઞારહિત
 પણે જાણીને, જોઈ પદ ઉપદેશ ॥ મન
 ૫ ॥ એક વચન ઝૂલીને છાંડે, બીજા લોક
 ક લીતિ ૧ સકલ વચન નિજ ઠામે જોડે, એ
 લોકોત્તર નીતિ ॥ મન૦ ॥ ૬ ॥ જિનશાસ્ત્ર
 છે એક ક્રિયામાં, અન્ય ક્રિયામાં સંબંધ
 જેમ જાણી જે ત્રિવિધ અહિંસા, હેતુ સ્વરૂપ
 અનુબંધ ॥ મન૦ ॥ ૭ ॥ હેતુ અહિંસ
 જ્યણારૂપે, જંતુ અઘાત સ્વરૂપ ૧ ફલરૂપ
 જે તેહ પરિણામે, તે અનુબંધ સ્વરૂપ ૧
 મન૦ ॥ ૮ ॥ હેતું સ્વરૂપ અહિંસા આપે
 શુભ ફલ વિણ અનુબંધ ૧ ઘટ અજ્ઞાન થઈ
 તે આપે, હિંસાનો અનુબંધ ॥ મન૦ ૯ ॥

નિન્હવ પ્રમુખતણી જેમ કિરિયા, જેહ અહિં-
 સારૂપ । સુર દુરગતિ દેઈ તે પાડે, દુત્તર
 ભવજલ દૂપ ॥ મન૦ ૧૦ ॥ દુર્બલ નગન
 માસ ઉપવાસી, જો છે માયા રંગ । તોપણ
 ગરબ અનંતા લેશે, જોલે જીનું અંગ ॥ મન
 ૧૧ ॥ નિંદિત આચારે જિનશાસન. જેહને
 હીલે દોઢ । માયા પેહેલી તસ અજાને, સર્વ
 અહિંસા ફેક ॥ મન૦ ૧૨ ॥ સ્વરૂપથી
 નિરવધ તથા જે, છે કિરિયા સારધ । જ્ઞાન
 શક્તિથી તેહ અહિંસા, દિયે અનુબધે સર્વ
 ॥ મન૦ ૧૩ ॥ જિનપૂજા અપવાદ પદાદિક
 શીલવ્રતાદિક જેમ । પુણ્ય અનુત્તર મુનિને
 આપી, દિયે શિવપદ બહુ જેમ ॥ મન૦ ૧૪ ॥
 એહ ભેદ વિષ્ણુ એક અહિંસા, નવિ હોવે
 થિર થંભ । યાવત યેગ ક્રિયા છે તાવત,
 જોદ્યો છે આરંભ ॥ મન૦ ૧૫ ॥ લાગે પણ
 લગવે નહિ હિંસા. મુનિ એ માયા વાણી ।

શુભ કિરિયા લાગી જે આવે; તેમાં તો નહિ
 હાણી ॥ મન૦ ૧૬ ॥ હિંસા માત્ર વિના જે
 મુનિને, હોય અહિંસક ભાવ । મુક્ત એકે
 દિને હોવે, તો તે શુદ્ધ સ્વભાવ ॥ મન૦ ૧૭ ॥
 ભાવે જે અહિંસા માને, તે સ્વિ જેડે ઠામ ।
 ઉત્તરગે અપવાદે વાણી, જિતની જાણે જામ
 ॥ મન૦ ૧૮ ॥ કોઈ કહે ઉત્તરગે આણા છાંદો
 છે અપવાદ । તે મિથ્યા આણપામે અર્થે; સા
 ધારણુ વિધિવાદ ॥ મન૦ ૧૯ ॥ મુખ્ય પણે
 જેમ ભાવે આણા, તેમ તસ કારણુ તેહ ।
 કાર્ય ધ્રુવજો કારણુ ધ્રુવજે, એ છે શુભ મતિ
 રેહ ॥ મન૦ ૨૦ ॥ કલ્પે વચન કહ્યું અપ-
 વદે, તે આણાનું મુત્ર । મિત્રપક્ષ તો મુનિને
 ન ઘટે, તેહ નહી અનુકુલ ॥ મન૦ ૨૧ ॥
 અપુનર્ગ ધકથી માંડીને, ભવ ચરમ શુણુકાણુ ।
 ભાવ અપેક્ષાયે જિન આણા, મારગ ભાવે
 જાણુ ॥ મન૦ ૨૨ ॥ એક અહિંસામાં જે

જ્યાં, ભાષે પૂરવ સૂરિ । તે એકાંત મતિ
 ને અહિયે, તિહાં નય વિધિ છે ભુરિ ॥ મન૦
 ॥ આતમભાવ હિંસનથી હિંસા, સવલા
 પાપ સ્થાન । તેહથડી વિપરિત અહિંસા
 । વિરહનું ધ્યાન ॥ મન૦ ૨૪ ॥ તસ
 ય જે જે આતમમાં, બહુવિધ છે વ્યવ-
 । તે નિઃશેષ અહિંસા ઠહિયે, કારણ ફલ
 યાર ॥ મન૦ ૨૫ ॥ જીવ અજીવ વિષય
 હિંસા, નૈગમનય મત્ત બુત્ત । સંત્રહ
 હારેં પટકામે, પ્રતિ જીવેં રુઝૂ સૂત ॥
 ૦ ૨૬ ॥ આતમરૂપ શબ્દનય તિને;
 ને એમ અહિંસા । ઓધવૃત્તિ જોઈને
 હયે, મુખ જશ લીલ પ્રશંસ ॥ મન૦ ૨૭ ॥

॥ ઢાલ નવમી ॥

॥ ચૈત્રી પુનમ અનુક્રમે—એ દેશી, ॥
 કે સુત્રજ આદરે અર્થ ન માને સાર;

જિનશ્રી । આપમતિ અવલું કરે, બૂલા તેહ
 ગમાર; જિનશ્રી । તુઝ વયણે મન
 રાખીયે ॥ ૧ ॥ પ્રતિમા લોપે પાપીઆ,
 યોગ અને હિયવાન; જિં ૧ વાસ ન સિર
 ધરે, માયાવી અજ્ઞાન ॥ જિં ૧ તુઝ ૦ ॥ ૨ ॥
 આચરણ તેહની નવી, કેતિ કહિયે દેવ;
 જિં ૧ નિત ત્રુટે છે સાંધતા, ગુરુચિણુ તેહની
 દેવ ॥ જિં ૧ તુઝ ૦ ॥ ૩ ॥ વૃત્તિપ્રમુખ
 જોઈ કરી, લાપે અગમ આપ; જિં ૧ તેહ
 મૂઢા એલવે જેમ કુપુત્ર નિજ બાપ ॥ જિં ૦
 તુઝ ૦ ॥ ૪ ॥ વૃત્યાદિક આણુમાનતા, સૂત્ર
 વિનાયે દિન; જિં ૧ સૂત્ર અરથ તદ્ભય થકી,
 પ્રત્યનીક કહ્યા તીન ॥ જિં ૦ તુજ ૫ ॥ અક્ષર
 અર્થજ એકલો જો આદરતા જેમ, જિં ૧
 ભગવંત અંગે લાખિયો, ત્રિવિધ અર્થ તો કેમ
 ॥ જિં ૦ તુઝ ૦ ॥ ૬ ॥ સૂત્ર અરથ પહેલો બીજો
 નિજગુણીયે મીસ, જિં ૧ નરવિશેષ ત્રીજો

વક્ત્રી, ઇમ ભાષે જગદીશ ॥ જિં ૦ તુજ ૦ ૭ ॥
 છ,યા નર ચાલેં ચલે, રહે થિતિ તમ જેમ !
 જિં ૦ ॥ સુત્ર અરથ ચાલેચલે, રહે થિતિ તમ તેમ
 ॥ જિં ૦ તુજ ૮ ॥ અર્થ કહે નિધિ વારણા,
 ઉભય સુત્ર જેમ ઠાણુ, જિં ૦ ॥ તેમ પ્રમાણુ સામા-
 ન્યથી નવિ પ્રમાણુ અપ્રમાણુ ॥ જિં ૦ તુજ ૯ ॥
 અંધપંગુ જેમ જે મલે. ચાલે ઇચ્છિત ઠાણુ;
 જિં ૦ ॥ સુત્ર અરથ તેમ જાણીયેં, કદપ ભાષ્યની
 વાણુ ॥ જિં ૦ તુજ ૧૦ ॥ નિધિ ઉદ્યમ ભય
 વણુના દેસગઈ અપરાદ; જિં ૦ ॥ તદ્ભય
 અથે જાણીયેં, સુત્ર ભેદ અવિવાદ ॥ જિં ૦
 તુજ ૧૧ ॥ એહ ભેદ જાણ્યા વિના, કંખા
 મોહ લહંત; જિં ૦ ॥ ભંગંતર પ્રમુખે કરી;
 જાણ્યું ભગવદં તંત ॥ જિં ૦ તુજ ૧૨ ॥
 પરિવાસિતવારી કરી, લેપન અશન અશેષ;
 જિં ૦ ॥ કારણથી અતિ આદરયા, પંચકલ્પ
 ઉપદેશ ॥ જિં ૦ તુજ ૧૩ ॥ વર્ષાગમન નિ
 વારીએ. કારણે જાણ્યું તેહ; જિં ૦ ॥ ઠાણુંગે

શ્રમણીતણું, અવલંબાદિક જેહ ॥ જિં તુજં
 ૧૪ ॥ આધાકર્માદિક નહીં, બંધ તણે ॥ એ-
 કંત; જિં ॥ સુંવમડે તે કેમ ઘટે, વિણ વૃત્ત્યા
 દિક તંત ॥ જિં તુજં ૧૫ ॥ વિહુરમાન
 ગણધર પિતા, જિન જનકાદિક જેહ; જિં
 કેમવલી આવશ્યકતણે, સૂત્ર માત્ર નહીં તેહ
 ॥ જિં તુજં ૧૬ ॥ અર્થ વિના કેમ પામિયે
 ભાવ સકલ અનિબદ્ધ; જિં ગુરુ મુખ વાણી
 ધારતાં, હોવે સર્વ સુખદ્ધ ॥ જિં તુજં ૧૭ ॥
 પુસ્તક અર્થ પરંપરા, સત્તણી જેહને હાથ;
 જિં ॥ તે સુવિહત અણુમાનતાં, કેમ રહેસે
 નિજ આથ ॥ જિં તુજં ૧૮ ॥ સદ્ગુરુ પાસે
 શિષ્યતાં, અર્થ ન માહે વિરોધ; જિં ॥ હેતુ
 વાદ આગમપ્રતે, જાણે જેહ સુબોધ ॥ જિં
 તુજં ૧૯ ॥ અર્થે મત લેવાદિકે, જેહ
 વિરોધ ગણંત, જિં ॥ તે સૂત્રે પણ દેખશે,
 જો હોયે એકંત ॥ જિં તુજં ૨૦ ॥ સંહરતા

માણે નહીં, વીર કહે એમ કહ્ય; જિં ૧ ।
 પ્રાંહુરતા પણ નાણે, પ્રથમ અંગ છે
 રહ્ય ॥ જિં ૦ તુજ ૦ ૨૧ ॥ પ્રપ્રમકુટ
 મહાજોયણે, અંબુપન્નતિ સાર, જિં ૦ ।
 પ્રાર વહી પાઠાંતરે, મુલ કહે વિસ્તાર ॥
 જિં ૦ તુજ ૦ ॥ ॥ સત્તાવન સય મહિલને,
 મન નાણી સમવાય, જિં ૦ । આઠ સયા સાતા
 રહે. એ તો અવર ઉપાય ॥ જિં ૦ તુજ ૦ ॥
 ૧૩ ॥ ઉત્તરદેવાયને સ્થિતિ કહી અંતર-
 મૂહુર્ત જઘન્ય; જિં ૦ । વેદનીયની આર તે,
 પન્નાવણામાં અન્ય ॥ જિં ૦ તુજ ૦ ૨૪ ॥
 અનુયોગદ્વારે કહ્યા જઘન નિષેપા ચાર,
 જિં ૦ । જીવાદિક તો નવિ ગટે, દ્રવ્ય લેહ
 આધાર ॥ જિં ૦ ॥ તુજ ૦ ૨૫ ॥ એમ અહુ-
 વચન નયતરે, કોઈ વાચના લેહ જિં ૦
 એમ અર્થે પણ જાણીયે, નવિ ધરીયે મન
 પ્રેહ ॥ જિં ૦ તુજ ૦ ૨૬ ॥ અરથકારીથી આજ

ના, અધિકા શુભ મતિ કાણુ; જિં ॥ તોલે
 અમિયતણે નહિ, આવે કહિયેં હુણ ॥
 જિં ૦ તુજ ર૭૦ ॥ રાજા કરિણું સૂત્ર છે, મંત્રી
 સરિણો અર્થઃ જિં ૦ । એમાં એક હેલીઓ,
 હિયે સંસાર અનર્થ ॥ જિં ૦ તુજ ૦ ૨૮ ॥
 જે સમતોલેં આચરે, સૂત્ર અર્થસું પ્રિતિ;
 જિં ૦ । તે તુજ કરણાયેં વરે, સુખ જશ
 નિર્મલ નીતિ ॥ જિં ૦ તુજ ૦ ૨૯ ॥

॥ ઢાલ દશમી ॥

॥ આપ છંદે છળીલા હલવરે—એ દેશી. ॥
 જ્ઞાનવિતા જે જીવનેરે, કિયામાં છે દોષરે ।
 કર્મબંધ છે તેહથીરે, નહિ સમ સુખ સંતો-
 વરે ॥ ૧ ॥ પ્રભુ તુજવાણી મીઠીરે; મુઝમન
 સેહેજ સુહાયરે । અમીયસમી મન પારતારે
 પાપ તાપ જીવિ જાયરે । પ્રભુ તુજવાણી
 મીઠીરે એ આંકણી ॥ ૨ ॥ લોકપતિ
 દિરિયા કરેર, મન મેલે અન્તાણુરે । અવગુણ-

ના જોરથીરે, વિષ્ણુ શિવસુખ વિન્નાણુરે ॥
 પ્રભુ૦ મુઝ૦ ૩ ॥ કાગડુંમસમ ધર્મતુરે,
 મૂત્ર કરી એમ તુચ્છરે । જનરંજન કેવલ
 લહેરે, ન લહે શિવતરુ શુચ્છરે ॥ પ્રભુ૦
 મુઝ૦ ૪ ॥ કંડુણા ન કરે હીનનીરે; વિષ્ણુ
 પણ્ણિહાણુ સનેહરે । દેવ ધરતાં તેહશુરે,
 હેઠા આવે તેહરે ॥ પ્રભુ૦ મુઝ૦ ૫ ॥
 એક કાજમાં નવિ ધરેરે, વિષ્ણુ પ્રવતિ
 ધિર ભાવરે । જિહાં તિહાં મોહોડું ધાલતાંરે
 ધારે ઢોર સ્વભાવરે ॥ પ્રભુ૦ મુઝ૦ ૬ ॥
 વિના વિધન જય સાધુનેરે, નવિ અવિ-
 છિન્ન પ્રયાણુરે । કિરિયાથી શિવપુરી હોય
 રે' કેમ જાણે અન્નાણુરે ॥ પ્રભુ૦ મુઝ૦ ૭ ॥
 શીત તાપ મુખ વિધન છેરે; બાહર અંતર
 વ્યાધિરે । મિથ્યાદર્શન એહનીરે, માત્રા મૃદુ
 મધમાધિરે ॥ પ્રભુ૦ મુઝ૦ ૮ ॥ આસન
 અશન જયાદિકેરે, શુરુયોગે જજ તાસરે ।

વિધન જોર એ નવિ ટલેરે, વગર જ્ઞાન અ-
 ભ્યાસરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૯ ॥ વિનય અધિક
 ગુણ સાધુનોરે, મધ્યમનો ઉપગારરે । સિદ્ધિ
 વિના હોવે નહીંરે, કૃપા સ્ત્રીનની સારરે ॥
 પ્રભુ૦ મુજ૦ ૧૦ ॥ વિણિ વિનિયોગ ન સં-
 લવેરે, પરને ધર્મ યોગરે । તેહ વિના જન-
 માંતેરેરે, નહિ સંતતિ સયોગરે ॥ પ્રભુ૦
 મુજ૦ ૧૧ ॥ કિરિયામાં ખેડે કરીરે, દહતા
 મનની નાહિરે । મુખ્ય હેતુ તે ધર્મનોરે;
 જેમ પાણી કૃષિમહિરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦
 ॥ ૧૨ ॥ ખેડા પણ જે ઉપજેરે, કિરિ-
 યામાં ઉદ્દેગરે । યોગદેષથી તે કિયારે,
 નાજવેઠસમ વેગરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૧૩ ॥
 અમથી જેહ ન સાંભરેરે, કાંઈ અદૃત કૃત
 કાજરે । તેહથી શુભકિરિયા થકીરે, અર્થ
 વિરોધી અઠાજરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૧૪ ॥
 શાંત વાહિતા વિણ હોવેરે, જે યોગે ઉત્થનારે

। ત્યાગ યોગ છે તેહથીર, અણુછંડાતું ધ્યાનરે
 ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૧૫ ॥ વિચે વિચે ખીજ
 ઠાજમાંરે, જાએ મન તે એપરે । ઉખણતાં જિમ
 શાવિનુંરે, ફલ નહીં તિહાં નિદેપરે ॥ પ્રભુ૦
 મુજ૦ ૧૬ ॥ એકજ ઠામે રંગથીરે, ફિરિ-
 યામાં આસંગરે । તેહજ ગુણકણે થિતિરે,
 તેહથી ફલ નહીં ચંગરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦
 ૧૭ ॥ મડી ફિરિયા અવગણીરે, ખીજે ઠામે
 હર્ષરે । છુપ્ત અર્થમાં જાણીયેરે, અંગારાનો
 વર્ષરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૧૮ ॥ રોગ હોએ
 સમજણ વિનારે, પીડા ભંજ સુરૂપરે । શુદ્ધ
 ક્રિયા ઉઠેહથીરે, તેહ વંધ્ય ફલ રૂપરે ॥
 ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૧૯ ॥ માનહાનીથી દુઃખ
 ઢિએરે, અંગવિના જેમ ભોગરે । શાંતે દાત્ત
 પણાવિનારે, તેમ ફિરિયાનો ચોગરે ॥ પ્રભુ૦
 મુજ૦ ૨૦ ॥ શાંત તે કષય અભાવથીરે,
 જે ઉદાત્ત તે ગંભીરે । ફિરિયા દોષ ત્યજ

લહેરે, તે સુખમય સર ધીરે ॥ પ્રભુ
મુગ્ધ ૨૧ ॥

॥ હાલ અગીયારમી ॥

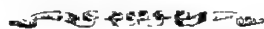
દોહા.

એકવીસ ગુણ પરિણમે, ભક્ત ચિત્ત નિત
મેવ । ધરમ રતનની યોગ્યતા, તાસ કહે તું
દેવ ॥ ૧ ॥ ૧ ગુહા નહી ૨ વલ્લિ રૂપનિધિ,
૩ સોમ્મ ૪ જનપ્રિયજ ધન્ય । ૬ કૂર નહી
૭ ભીરૂવલી, ૮ અસઠ ૯ સાર દખિન્ન ॥ ૧૦ ॥
૬ લજ્જાગુણો ૧૦ હયાલુઓ, ૧૧ એમદિઠી
મળમથ ૧૨ ગુણરાગી ૧૩ સતકથ ૧૪ સુપ-
ખ ૧૫ હીરધરણિ અથ ॥ ૧૬ ॥ ૧૫ વિશેષર
૧૭ વૃદ્ધાનુગત, ૧૮ વિનયવંત ૧૯ કૃતજ્ઞ
। ૨૦ પરહિતકાંતી ૨૧ લખ્યલખ, ગુણ

૧૩વી સ પ્રમાણ ૥૪૥ ॥ ખુદ નહીં તે જેહ મને,
 ૧૪ ॥ તિ ગભીર ઉદાર ॥ ન કરે જન ઉતાવલો,
 ૧૫ ॥ જપરનો ઉપગાર ॥ ૫ ॥ શુભ સંઘયણી
 પનિધિ, પૂરણ અંગઉપંગ ॥ તે સમ-
 ૧૬ ॥ થ સેજે ધરે, ધર્મ પ્રભાવન અંગ
 ૧૭ ॥ ૬ ॥ પાપ કર્મ વ તે નહીં, પ્રકૃતિ સોમ્ય
 ગ મિત્ત ॥ સેવનીક હેવે સુખે, પરને પ્રશમ
 ૧૮ ॥ મિત્ત ॥ ૭ ॥ જન વિરૂદ્ધ સેવે નહીં, જન
 ૧૯ ॥ રય ધર્મે સુર ॥ મહિન ભાવ મનથી તણ,
 ૨૦ ॥ રી શકે અફર ॥ ૮ ॥ ઇહ પરલોક અપાય
 ૨૧ ॥ ૧ ॥ બીહે બીરૂક જેહ ॥ અપયશથી વલી
 ૨૨ ॥ મનો, અધિકારી છે તેહ ॥ ૮ ॥ અસઠ ન
 ૨૩ ॥ ચે પરપતે; લહે દીર્ઘ વિશ્વાસ ॥ ભાવ
 ૨૪ ॥ ૨ ॥ ઉદમ કરે, ધર્મ હાથ તે ખાસ ॥ ૧૦ ॥
 ૨૫ ॥ જ કાર્ય છાંડી કરી, કરે અન્ય ઉપકાર ॥
 ૨૬ ॥ ૩ ॥ હિન્ન જન સર્વને, ઉપાદેય વ્યવહાર ॥ ૧૧ ॥
 ૨૭ ॥ ગીકૃત ન ત્યજે ત્યજે, લલમલુએ અકાજ
 ૨૮ ॥ ધરે દયાલુ ધર્મની, દયા મુલની ભાજ ॥

૧૨ ॥ ધર્મ મર્મ અવિત્ય લહે, સોમઠિદિ
 મજ્જત્ય । ગુણસંયોગ કરે સદા, વરને દોષ
 અણુત્ય ॥ ૧૩ ॥ ગુણ રાણી ગુણ સંગ્રહે દૂસે
 ગુણ અનંત । ઉરેખે નિર્ગુણ સદા, બહુ માને
 ગુણવત ॥ ૧૪ ॥ અશુભ કથા કલુષીત મતિ
 નાસે રતન વિવેક । ધર્મર્થો સતકથા હુએ
 ધર્મનિદાન વિવેક ॥ ૧૫ ॥ ધર્મશીલ અનુકુલ
 યશ સદાચાર પતિવાર । ધર્મ સુપકળ વિધને
 રહિત, કરી શકે તે સાર ॥ ૧૬ ॥ માંડે
 સત્રિ પરિણામ હિત દીરઘદર્શી ઝમ । લહે
 ગુણ દોષ વસ્તુના, વિવેચન ગુણધામ ॥ ૧૭ ॥
 વૃદ્ધાનુગત સુસંગતે, હોવે પરિણત બુદ્ધિ ॥
 વિનયવંત નિયમા કરે જ્ઞાનાદિકની શુદ્ધિ ॥
 ॥ ૧૮ ॥ ગુણ ભેદે ગુરુઆદરે, તત્ત્વબુદ્ધિ કૃત-
 ન્નશુ । પરહિતકારી પરપ્રતે, થાપે માર્ગ સુખજ
 ॥ ૧૯ ॥ શીખેલખે સુખે સકલ, લબ્ધલક્ષ શુભકા-
 ન ॥ એમ એકવીશ ગુણે વર્ણી, લહે મર્મનું રાજ

॥૨૦॥ પૂરણ ગુણ ઉત્તમ દહ્યો, ધ્યમ પાદે
હીન । અર્હુદીન જઘન્ય જન, ઉપર દરિદ્રી હીન
॥૨૧॥ અરજે વરણ પાપને, એહ ધર્મ સા-
માન્ય । પ્રભુ તુઝ ભઠિત જગદહે, તેહ હોયે
જનમાન્ય ॥ ૨૨ ॥



॥ ઠાલ આરમી ॥

॥ નાપાદની દેશી ॥

એકવીસ ગુણ જેણે લહ્યા, જે નિજ મ-
યાદામાં રહ્યા । તેહ ભાવ શ્રાવકના લહે, તસ
લક્ષણ એ તુ પ્રભુ મહે ॥ ૧ ॥ ૧૧ વત
કર્મ શીલાધર. ગુણવંતોને રુઝુ વ્યવહારક
ગુરુ સેવીને પ્રવચન દક્ષ, શ્રાવક ભાવે એ
પ્રત્યક્ષ ॥ ૨ ॥ શ્રવણ જણુણા મહણ ઉદાર,
પડિસેવા એ ચાર પ્રકાર । પ્રથમ લેહના નામ
ધારીયે અર્થ તાસ પ્રમ અવતારીયે ॥ ૩ ॥
બહુમાને નિરુણે ગીયત્ય; પાસે બંધાદિક બહુ
અત્ય । જાણુગુરુ પાસે વત ગહે, પાદે ઉપ-

સર્ગાદિક સહે ॥ ૪ ॥ સેવે આયણા ઉદ્દેષ
 પરગૃહ તજે આણુખડવેસ । વચન વિકાર
 ત્યજે શિશુલીલા, મધુર લણે એ પટ વિધ
 શીલ. પ. આયતન સેવે ગુણ પોષ, પરગૃહ
 મમને વાઘે દોષ । ઉદ્દેશ વેષ ન શોભા
 લાગ । વચન વિકારેં જાગે રાગ ॥ ૬ ॥
 મોહતણે । શિશુલીલા લિંગ, અનર્થ કંડ અછે
 એ ચંચ । ઠઠિન વચનનું જલપન જેહ, ધર્મિને
 નહિ સમ્મત તેહ ॥ ૭ ॥ ઉદમ કરે સદા
 સજ્જાત્ય, કરણ વિનયમાં સર્વ ઉપાય । અન-
 ભિનિવેશી રૂચિ જિન આણુ, ધરે પંચગુણ
 એહ પ્રમાણુ ॥ ૮ ॥ સજ્જાત્યેં ધારે વૈરાગ્ય,
 તપ નિમાદિક કરણે રાગ । વિનય પ્રયુજે
 ગુણ નિધિતણે, જેમ મનવાધે આદર ધણે ।
 ॥ ૯ ॥ અનભિનિવેશી અવિતત્ય ગણે, ગી
 તાર્ય બાળીત જે સુણે । સદ્દેશ્યેં સુણવા
 ચાહ, સમકિતને । મેંટે ઉચ્છાહ ॥ ૧૦ ॥

અવિતથ કથન અવંચર ક્રિયા, પાતિક પ્રકટન
 મૈત્રીપ્રિયા । ઔષ ળીજ સદ્ભાવેં સાર, ચાર
 ભેદ એ ઋગ્નુ વવહાર ॥ ૧૧ ॥ ગુરૂ સેવી
 ચઉવિહ સેવના, કારણ સંપાદન ભાવના । સેવે
 અવસરે ગુરુને તેહ, ધ્યાનયોગનો ન કરે છેહ
 ॥ ૧૨ ॥ તિહાં પ્રવર્તાવેં પરપ્રતેં, ગુરુગુણ
 ભાવે નિજ ધર છતેં । સંપાદે ઔષધ મુખ
 વહી, ગુરુભાવેં ચાલે અવિચલી ॥ ૧૩ ॥
 સૂત્ર અર્થ ઉત્સર્ગવવાય, ભાવેં વ્યવહારેં
 સોપાય । નિપુણપણું પામ્યે છે જેહ, પ્રવ-
 ચન દક્ષ કહિજે તેહ ॥ ૧૪ ॥ ઉચિત સૂત્ર
 ગુરુપાસેં ભણે, અર્થ સુલીર્થે તેહને ભણે ।
 વિષય વિભાગ લહે અવિવાદ, વહી ઉત્સર્ગ તથા
 અપવાદ ॥ ૧૫ ॥ પક્ષભાવ વિધિમાંહે ધરે,
 દેશકાલ મુખ જેમ અનુસરે । ભણે ગીતા-
 રથ વ્યવહાર તેમ સર્વિ પ્રવચન કુશલ ઉદાર
 ॥ ૧૬ ॥ કિરિયાગત એ પદવિધ લિંગ,

ભાષે તું નિજરાજ અભંગ । એ વિધિ શ્રાવક
જે આવરે, સુખ જશ લીલા તે આકરે ॥૧૭॥

॥ ઠાઠ ૧૩ મી ॥

॥ છઠી ભાવના મન ધરો—એ દેશી ॥

ભાવ શ્રાવકનાં ભાવિયેં, હવે સત્તર ભાવ ગત
તેહારે;—નેહારે, પ્રભુ તુઝ વચને અવિચલ
હજ્જે એ ॥૧॥ ઇત્થી ચંચલ ચિત્તથી, જે
વાટ નરકની મે ટીરે । ખેટીરે, છાંડે એ ગુણ
ધુરં ગુણો એ ॥ ૨ ॥ ઈંદ્રિય ચપલ તુર મને
જે રૂઢે જ્ઞાનની રાશિર । પાસેરે, તે ખીજે
ગુણ શ્રાવક ધરે એ ॥ ૩ ॥ કલેશતણું કારણ
ધણું, જે અર્થ અસારજ જાણેરે ॥ આણેરે. તે
ત્રીજે ગુણ નિજ સંનિધિ એ ॥ ૪॥ ભાવવિ-
ઠંબનામય અછે, વલી દુઃખરૂપી દુઃખ હેતોરે ।
ચેતોરે, એમ ચોથો ગુણ અંગી કરે એ ॥ ૫॥
ખીણ સુખ વિષય વિષે.પમાં, એમ જાણી નવી

બહુ ધડેરે । ખીડેરે, તેથી પંચમ ગુણ વયો
 એ ॥ ૬ ॥ તીવ્રારંભ તજે સદા, ગુણ છેઠા-
 નો સંભાળીરે । રાગીરે, નિતારં ભજનનો ધણ
 એ ॥ ૭ ॥ માને સતમ ગુણ વયો, જન પાસ
 સદશ ગૃહવાસોરે । અલસોરે, મોહ છૂત-
 વાને કરે એ ॥ ૮ ॥ અઠમ દંસણ ગુણભર્યો
 બહુ ભાંતે કરે ગુરૂ ભકિતરે । શક્તિરે, નિજ સદ્-
 ગુણની ફારવે એ ॥ ૯ ॥ લોકસન્નઃકુવિ પરિ-
 હરે, જાણે આરિઓ પરિવાહોરે લાહોરે,
 એમ નવમા ગુણનો સંપરે એ ॥ ૧૦ ॥
 આમમને આગલ કરે, તે વિણ કુણ મારગ
 આખીરે । ભાપીરે, એમ કિરિયા દશમા
 ગુણ ચકીએ ॥ ૧૧ ॥ આપ અગ્રાધાર્યે કરે,
 દાનાદિક ચાર શક્તિરે । વ્યકિતરે, એમ આવે
 ગુણ ઠંગ્યારમો એ ॥ ૧૨ ॥ ચિંતાણિ
 સરિઓ લહી, નવિ મુગ્ધ હસ્યો પણ લાગે
 રે । ગાજેરે, નિજ ધમે એ ગુણ મારમો

એ ॥ ૧૩ ॥ ધન લવનાદિક ભાવમાં, જેમ
 નવી રાગી નવી દ્વેષીરે । સમપેષીરે, તે વિલસે
 ગુણુ તેરમે એ ॥ ૧૪ ॥ રાગ દ્વેષ મધ્યસ્થનો
 સમગુણુ ચક્રદમે ન બાધેરે । સાધેરે, તે હઠ
 છાંડી મારગ લલો એ ॥ ૧૫ ॥ ક્ષણભંગુરતા
 ભાવતો, ગુણુ પન્નરમે સેવંતોરે । સંતોરે, ન
 ધનાદિ સંઘતિ કરે એ ॥ ૧૬ ॥ ભાવ
 વિરતી સેવે મને, ભાગાદિક પર અનુરોધરે ।
 બાધેરે, એમ ઉલ્લસે ગુણુ સેલમે એ ॥ ૧૭ ॥
 આજ કાલ એ છાડીશુ, એમ વેશ્યાપરે
 નિમ્નનેહારે । ગેહારે, પર માને ગુણુ સત્તરમે
 એ ॥ ૧૮ ॥ એ ગુણુવૃંદે જે ભર્યા, તે શ્રાવક
 કહિયે ભાવેરે । પાવેરે, સુજશપૂર તુલ ભકિત-
 થી એ ॥ ૧૯ ॥

દાસ ચરિત્રમી

તે ભાવસાધુપણું લેહે, જે ભાવ શ્રાવક
 સાર; તેહનાં લક્ષણ સત છે । સર્વિ જાણે
 હો તું ગુણ ભંડાર, સારેમણ સાચી તાહરી
 વાણી ॥ ૧ ॥ કિરિયા મારગ અનુસારણી,
 શ્રદ્ધા પ્રવર અવિવાહ; રૂઝુભાવે પન્નવણિ-
 નજ્જતા । કિરિયામાં હો નિત્યે અપ્રમાદ ॥
 સાં ॥ ૨ ॥ નિજ શક્તિ સારું કાળનો,
 આરંભ ગુણ અનુરાગ; આરાધના ગુરૂ આ-
 ણીની । જેહથી લહિયેં હો ભવજલ તાગ ॥
 સાં ॥ ૩ ॥ માર્ગ સમયની થિતિ તથા,
 સર્વિજ યુધની નીતી । એ દોષ અનુસારે
 ક્રિયા જે પાલે હો તે ન લહે ભીતિ ॥ સાં ॥
 ॥ ૪ ॥ સૂત્રે ભણ્યું પણુ લન્યથા, જૂઠુંજ
 મહુગુણ જાણુ । સર્વિજ વિગુણે આચર્યું,
 કાંઈ ડિજે હો કાવાદિ પ્રમાણુ ॥ સાં ॥ પા

કલ્પનું ધરવું ઝોલિકા, ભાજને દવરકે હાન
 તિથિ પજૂસણની પાલટી, લોજન વિધિ હો
 દંત્યાદિ પ્રમાણુ ॥ સાં ॥ ૬ ॥ વ્યવહાર
 પાચે ભાષીયા, અનુક્રમે જેહ પ્રધાન । આજ
 તો તેમાં જીત તે, તે તજીયે હો કેમ વગર
 નિહાન ॥ સાં ॥ ૭ ॥ શ્રાવક મમત્વ અશુદ્ધ
 વલી, ઉપકરણ વસતિ આહાર । સુખ શીલ
 જે જન તે આચરે, નવિ ધરિયે હો ચિ-૧
 લગાર ॥ સાં ૮ ॥ વિધિ સેવના અવિતૃપ્તિ
 શુભ, દેશના ખલિત વિશુદ્ધિ । શ્રદ્ધા ધર્મ
 ઇચ્છા ધણી, ચઉ લેદે હો એમ બાણે સુ-
 ખુદ્ધિ ॥ સાં ॥ ૯ ॥ દૃઢ રાગ છે શુભ-
 લોભ્યમાં, જેમ સેવતાયે વિરૂધ્ધ । આપહા-
 માં રસ બાજુને, તેમ મુનિને હો ચરણ તે
 શુદ્ધ ॥ સાં ॥ ૧૦ ॥ જેમ તૃપ્તિ જગ પામે
 નહિં, ધનહીન લેતો રત્ન । તપ વિનય વૈયા-
 વચ્ચ પ્રમુખ, તેમ કરતો હો મુનિવર બહુ

યત્ન ॥ સાં ૧૧ ॥ ગુરૂની અનુજ્ઞા લેઈને,
 બાણુતો પાત્ર કુપાત્ર । તેમ દેશના શુદ્ધિ
 દિએ, જેમ હીપે હો નિજ સંયમ માત્ર ॥
 સાં ॥ ૧૨ ॥ જે કદાચિત લાગે વ્રતે, અતિ-
 ચાર પંક કલંક । આલોચણું તે શોધતાં, મુનિ
 ધરે હો શ્રદ્ધા નિઃશંક ॥ સાં ૧૩ ॥
 શ્રદ્ધા થકી જે સર્વ લહે, ગંભીર આગમ
 ભાવ । ગુરુવચને પન્નવણિજ્ઞ તે, આરાધક
 હો હોવે સરલ સ્વભાવ ॥ સાં ॥ ૧૪ ॥
 ષટકાય ધાત પ્રમ-તને, પડિલેહણાદિક યોગ ।
 બાણી પમાદી નવિ હોએ, કિસ્તિયામાં હો
 મુનિ શુભ સંયોગ ॥ સાં ૧૫ ॥ જેમ ગુરુ
 આર્ય મહાગિરિ, તેમ ઉજમે બલવત । બલ
 અવિષય નવી ઉજમે, શિવ ભૂતિ હો જેમ
 તરૂ હીલંત ॥ સાં ॥ ૧૬ ॥ ગુરુવંતની
 સંગતિ કરે, ચિત ધરત રાગ અનુરાગ ।
 ગુણ લેશ પણ પરનું થુણે, નિજ દેખે હો

અવશ્ય વડભાગ ॥ સ્ત્રા. ॥ ૧૭ ॥ શુર
ચરણ સેવા રત્ત હોઈ, અરાધતો શુર આણુ !
આચાર સર્વના મુલ શુર; તે જાણે હો ચતુર
સુખણુ ॥ સ્ત્રા. ॥ ૧૮ ॥ એ સાત ગુણ
લક્ષણ વર્યો, જે ભાવ સાધુ ઉદાર । તે વરે
સુખજય સંપદા, તુજ ચરણે હો જશ ભક્તિ
અપાર ॥ સ્ત્રા. ॥ ૧૯ ॥

॥ ઢાઢ પન્નરમો ॥

॥ આજ મારે એકાદશીરે, નણદલ મૌનઠરી મુખ
રહીયે—એ દેશી. ॥

ધન્ય તે મુનિવરારે, જે ચાલે સમભાવે
સવસાયર 'લીલાએ ઉતરે, સંયમ ઠિરિયા
નાવે' ॥ ધન્ય૦ ૧ ॥ ભોગ પંઠ તજી ઉપર
મેઠા, પંઠજ પરે જે ન્યાસ ॥ સિંહપરે નિજ
વિક્રમ શૂરા, ત્રિભુવન જન આગારા ॥ ધન્ય૦

૨ ॥ જાનવંત જાનીશું મળતા, તન મન વચને
 સાચા । દ્રવ્ય ભાવ સુધા જે ભાવે, સાચીં
 જિનની વાચા ॥ ધન્ય૦ ૩ ॥ મુલ ઉત્તર
 ગુણ સંગ્રહ કરતા; તજતા બિજા દોષો ।
 પગ પગ વત દૂષણ પરિહરતા કરતા સંયમ
 પેષો ॥ ધન્ય૦ ૪ ॥ મોહ પ્રતે હથુતા નિત
 આગમ; ભણુતા સદ્ગુણ પાસે । દુષમ કાલે
 પણ ગુણવંતા, વરતે શુભ અભ્યાસે ॥ ધન્ય૦
 ૫ ॥ છઠ્ઠું ગુણમાણું ભવ અડવી, ઉલંઘણ જેણે
 લહિઉં । તસ સોભાગ સકલ મુખ એકે, કેમ
 કરિ જાએ કહિઉં ॥ ધન્ય૦ ૬ ॥ ગુણકાલા
 ની પરિણતિ જેહની, ન છીપે ભવ જંજલે ।
 રહે શેલડી ઢાંકી રાખી, કેતો કાલ પરાલે ॥
 ધન્ય૦ ૭ ॥ તેહવા ગુણ ધરાવા અણધીરા,
 જો પણ સૂધું ભાવી । જિનશાસન શોભાવેતે
 પણ, સુધા સંવેગ પામી ॥ ધન્ય૦ ૮ ॥
 સદ્ગુણા અનુમોદન કાણુ, ગુણથી સંયમ

કિરિયા । વ્યવહારેં રહિયા તે ફરસે, જે નિશ્ચય
 નય દરિયા ॥ ધન્ય૦ ૯ ॥ હુઃકરકારથકી પણ
 અધીકા, જ્ઞાન ગુણે ધ્રુમ તેહા । ધર્મદાસ ગણી
 વચને લહિયે, જેહને પ્રવચન નેહા ॥ ધન્ય૦
 ૧૦ ॥ સુવિહિત ગચ્છ કિરિયાને ધોરી, શ્રી
 હરિભદ્ર કહાય । એહ ભાવ ધરતો તે કારણ
 મુઝ મન તેહ સુકાય ॥ ધન્ય ૧૧ ॥ સંય-
 મઠાણુ વિચારી જોતાં, જો નલડેનિજ સાંખે ।
 તો બુદ્ધિ બોલીને ફરમતી શું સાધેગુણ પાખે
 ॥ ધન્ય૦ ૧૨ ॥ નવિ માયા ધર્મે નવિકહેવું
 પરજનની અનુવૃત્તિ । ધર્મ વચન આગમમાં
 કહિયે; કપટ રહિત મન વૃત્તિ ॥ ધન્ય૦
 ૧૩ ॥ સંયમ વિણ સંયતતા થાપે, પાપ
 શ્રમણ તે લાખ્યો । હિતરાધ્યયને સરલ સ્વભાવે
 શુદ્ધ પદ્મક દાખ્યો ॥ ધન્ય૦ ૧૪ ॥ એક
 બાલ પણ કિરિયાનયેં તે, જ્ઞાન નયેં નવિ
 બાલા । સેવે યોગ્ય મુસંયતને તે, બોલે ઉપ-

દેશ માતા ॥ ધન્ય ૧૫ ॥ કિસ્થિાનયેં પણુ
 એક બાલો, જે લિંગી મુનિ રાગી । જ્ઞાનયો-
 ગમાં જશ મન વરતે, તે કિરિયા સોભાગી ॥
 ધન્ય૦ ૧૬ ॥ બાલકિક અતુકુલ કિરિયાથી,
 આપે હરજી યોગી । અધ્યાત્મ મુખ યોગ
 અભ્યાસે, કેમ નવિ કહિયેં યોગી ॥ ધન્ય૦
 ૧૭ ॥ ઉચિત કિરિયા નિજ શક્તિ છાંડિ, જે
 અતિ વેગે ચઢતો । તે ભવચિતિ પરિપાક થયા
 વિજા જગમાં દિસે પડતો ॥ ધન્ય૦ ૧૮ ॥
 માયે મોટાઈમાં જે મુનિ, ચલવે ડાકડમાતા
 શુદ્ધ પદ્મપણુ ગુણુ વિણુ ન ઘટે, તસ ભવ
 અરહટમાતા ॥ ધન્ય૦ ૧૯ ॥ નિજ ગણુ
 સંચે મન નવિ ખંચે, અંચ ભણી જન વંચે ।
 હુંચે કેશ ન મુંચે માયા, તો વત ન રહે
 પંચે ॥ ધન્ય ૨૦ ॥ યેજ અંચના ભાવ ન
 બાણે બાણે તો ન પ્રકાશે । ફેગટ મોટાઈ
 મન રાખે, તસ ગુણુ ફરે નાસે ॥ ધન્ય૦

૨૧ ॥ મેલે વેશે મહિયલ મહાલે, બક પરે
 નીચા ચાલે । જ્ઞાન વિના જગ ધંધે ઘાલે તે
 કેમ મારજ ચાલે ॥ ધન્ય૦ ૨૨ ॥ પર પર-
 રંતિ પોતાની માને, વરતે આરત ધ્યાને ।
 બંધ મોક્ષ કારણ ન પીછાને, તે પહિલે ગુણ
 ઠાણે ॥ ધન્ય૦ ૨૩ ॥ કિરિયા લવ પણ જે
 જ્ઞાનીનો, દષ્ટિ ચિરાદિક લાગે । તેથી 'સુજશ
 લલિતે' સાહેબ, સીમંધર તુજ રાગે ॥
 ધન્ય૦ ૨૪ ॥

॥ ઢાલ સોળખી ॥

॥ સપલ સંસાર અવતાર એ હું ગણું ॥ એદેશી ॥
 સ્વામી સીમંધરા તું બલે ધ્યાપ્યે;
 આપણા આતમા જેમ પ્રકટ પાઇયે । દ્રવ્ય
 ગુણપ્રજ્જવા તુજ યથા નિમંલા, તેમ મુજ
 શક્તિથી જમ્બવિ લવ સામલા ॥ ૧ ॥ ચાર

છે ચેતનાની દશા અવિતથા; ખહુચયન સયન
 ભાગરણુ ચેાથી તથા । મિચ્છ અવિરત્ત સુયત
 તેરમેં તેહની, આદિ ગુણઠાણે નયચક માંહે
 મુણી ॥ ૨ ॥ ભાવ સંયોગજ્ઞ કર્મ ઉદયા-
 ગતા, કરમ નવિ જીવ નવિ મૂલતે નવિ
 છતા । ખડીયથી ભિત્તિમાં જેમ હોએ શ્વે-
 તતા, ભિત્તિ નવિ ખડીય નવિ તેહ જ્રમ-
 સંમતા ॥ ૩ ॥ દેહ નવિ વચન નવિ જીવ
 નવિ ચિત્ત છે, કર્મ નવિ રાગ નવિ દેષ ન
 વિચિત્ત છે । પુદ્ગલી ભાવ પુદ્ગલપણે પરિ-
 ભ્રમેં, દ્રવ્ય નવિ જૂઠં જૂઠં એક હોવે કિમિ
 ॥ ૪ ॥ પંથી જન હુંટતાં ચોરને જેમ ભણે,
 વાટેં ઠેા હુંટિયેં તેમજ મૂડો ગિણે । એક
 ક્ષેત્રે મહ્યા આણુતાણી દેખતો, વિકૃતિએ જી-
 વની પ્રકૃતિ ઉવેખતો ॥ ૫ ॥ દેહ કર્માદિ
 સવિકાજ પુદ્ગલતણાં, જીવના તેહ વ્યવહાર
 માને ઘણાં । સયલ શુણ્ઠાણુ જીભઠાણુ સ-

યોગથી, શુદ્ધ પરિણામ વિષ્ણુ જીવ કારણ
 નથી ॥ ૬ ॥ નાશ દંસણ ચંચલ શુદ્ધ
 પરિણામ જે, તંત જોતા ન છે જીવથી બિન્ન
 તે । રત્ન જેમ જ્યોતિથી કાજ કારણ પણે,
 રહિત જોમ એકતા સહજ નાણી મુણે ॥ ૭ ॥
 અંશ પણ નવિ ઘટે પૂરણ દ્રવ્યના, દ્રવ્ય પણ
 કેમ કહું દ્રવ્યના શુભ વિના । અકલ ને અલખ
 જોમ જીવ અતિ તંતથી, પ્રથમ અંગે વંદિઉં
 અપહને પદ નથી ॥ ૮ ॥ શુદ્ધતા ધ્યાન
 જોમ નિશ્ચયે આપતું, તુઝ સમાપત્તિ આપત
 સકલ પાપતું । દ્રવ્ય અનુયોગ સંમતિ
 પ્રમુખથી લહી, ભક્તિ વૈરવ્યને જ્ઞાન ધરિયે
 સહી ॥ ૯ ॥ જેહ અહંકાર મમકારતું બં-
 ધનં, શુદ્ધ નય ને હલે હહન જેમ ઇંદન ।
 શુદ્ધ નય દીપિકા મુક્તિ મારગ ભણી, શુદ્ધ
 નય આયિ છે સાધુને આપણી ॥ ૧૦ ॥
 સકલ ગણી પિટકતું સાર જેણે લલું, તેહને

યણ પરમ સાર એહજ કહું । જોધનિયુ-
 ક્તિમાં એહ વિણ નવિ મિટે, દુઃખ સવિ
 વચન એ પ્રથમ અગે ઘટે ॥ ૧૧ ॥ શુદ્ધ
 નય ધ્યાન તેહને સદા પરિણમે, જેહને શુદ્ધ
 વ્યવહાર હીયડે રમે ॥ મલિન વસ્ત્રે યથા રાગ
 કુંકુમતણે, હીન વ્યવહાર ચિત્ત એહથી
 નવિ ગુણે ॥ ૧૨ ॥ જે વ્યવહાર સેહી
 પ્રથમ છાંડતા, એક એ આદરે આપ મત
 માંડતાં । તાસ ઉતાવલે નવિ ટલે આપદા,
 શુદ્ધિત ઈચ્છાયેં ઉંચર ન પાયે કદા ॥ ૧૩ ॥
 ભાવ લવ જેહ વ્યવહાર ગુણથી ભજે, શુદ્ધ
 નય ભાવના તેહથી નવિ ચલે । શુદ્ધ વ્ય-
 વહાર ગુરૂચોમ પરિણતપણું, તેહ વિણ શુદ્ધ
 નયમં નહિ તે ઘણું ॥ ૧૪ ॥ કેઈ નવિ લેહ
 જાણે અપરિણતમતિ, શુદ્ધ નય અતિહિ
 ગંભીર છે તે વતી । લેહ લવ જાણતાં કેઈ
 મારગ તજે, હોય અતિ પરિણતિ પરસમય

સ્થિતિ બને ॥ ૧૫ ॥ તેહ કારણ થકી સર્વ
 નય નરિ કહ્યા, કાલિકશ્રુત માંહે તીન પ્રાયે
 લહ્યા । દેખી આવશ્યકે શુદ્ધ નય ધુરેં ભણી,
 બહિયેં ઉલટી રીતિખોટિક તણી ॥ ૧૬ ॥
 શુદ્ધ વ્યવહાર છે ગચ્છ કિરિયા થિતિ,
 દુષ્પસહ બવ તીરથ કહ્યું છે નીતિ ॥ તેહ
 સંવિજ ગીતાર્થથી સંભવે, અવર એરંડ
 સમ કોણ જગ લેખવે ॥ ૧૭ ॥ શાસ્ત્ર
 અનુસાર જે નરિ હઠે તાહિયેં, નીતિ તપગ-
 ચ્છની તે ભલી બહિયેં ॥ છત કાખે જિહાં
 સમય સારું બુધા, નામને ઠામ કુમતે નહીં
 જસ બુધા ॥ ૧૮ ॥ નામ નિર્ઘંથ છે પ્રથમ
 એહનું કહ્યું, પ્રથમ અઠપાટ લગેં ગુર ગુણે
 સંચર્યું । મંત્ર કોટી જપી નવમ પાટે ચહા,
 તેહ કારણ થયું નામ કોટિક તહા ॥ ૧૯ ॥
 પંનરમે પાટે શ્રી ચંદ્રસૂરેં કર્યું, ચંદ્ર ગચ્છ
 નામ નિર્મલપણેં વિસ્તર્યું । સોલમે પાટ

વનવાસ નિર્મમ મતિ, નામ વનવાસી સ્વા-
 મંતભદ્રો યતિ ॥ ૨૦ ॥ પાટ છત્રીસમે સ-
 વંદેવાનિષા, સૂરિ વડગચ્છ તિહા નામ
 શ્રવણે સુધા । વડતલે સૂરિપદ આપીઉં તે
 વતી વલીય તસ બહુ ગુણે જેહ વાખ્યા યતિ
 ॥ ૨૧ ॥ સુરિ જગચંદ જગ સમરસ ચંદ્રમા,
 જેહ ગુર પાટે ચઉ અધીક ચાલીસમાં ॥
 તેહ પામ્યું તપા નામ બહુ તપ કરી, પ્રગટ
 આઘાટ પુરી વિજયકમલા વરી ॥ ૨૨ ॥
 એહ પટ નામ ગુણ ઠામ તપ ગણતણા,
 શુદ્ધ સદહણ ગુણ રચણ એહમાં ધણા ॥
 એહ અનુગત પરંપર ભણી સેવતા, જ્ઞાન-
 યોગી વિબુધ પ્રગટ જગ દેવતા ॥ ૨૩ ॥
 કોઈ કહે મુક્તિ છે વિણતાં ચિથરાં, કોઈ
 કહે સહજ જમતાં ધર કહિથરાં ॥ મુઠ એ
 દોય તસ લેહ બાણે નહી, જ્ઞાન યોગે ક્રિયા
 સાધતાં તે સહી ॥ ૨૪ ॥ સરલ ભાવે પ્રભો

શુદ્ધ એમ બાણતાં, હું લઈ સુજશ તુઝ
વચન મન આણતાં ॥ પૂર્વ સુચિતિતણા
અથ બાણી કરી, મુઝ હોજો તુઝ કૃપા ભવ
પયોનિધિ તરી ॥ ૨૫ ॥

॥ ઢાઢ સતરમી ॥

॥ કડખાની દેશી ॥

આજ જિનરાજ મુજ ડકાજ સિદ્ધાં સવે,
વિનતિ માહરી ચિત ધારી ॥ માર્ગ જો મેં
લહ્યો તુઝ કૃપા રક્ષયકી ॥ તો હુક સંપઢા
પ્રગટ સારી ॥ આજ ૦ ॥ ૧ ॥ વેગલો મત
હુજે દેવ મુઝ મન થકી, કમલના વન થકી
જેમ પરાગો ॥ ચમકપાણુ જેમ લોહને
ખેંચસે, મુકિતને સેઢેજ તુઝ ભકિતરાગો ॥
આજ ૦ ॥ ૨ ॥ તું વસે જો પ્રલો હર્ષભર
હીયડલે, તો સકલ પાપના બંધ તૂટે ॥ ઉત્તરે
ગમન સુરયતણુ મંડલે, દહ વિશિ જેમ તિ-

મિર પડલ કુટે ॥ આ૦ ॥ ૩ ॥ સીંચજો
 તું સદા વિપુલ કરુણારસે, મુઝ મને શુદ્ધ
 મતિ કદપવેલી । નાણ દંસણ કુસુમ ચરણ
 વર મંજરી, મુક્તિ ફલ આપશે તે એકેલી
 ॥ આ૦ ॥ ૪ ॥ લોક જન્નાથકી લોક બહુ
 વાહલો, રાહલો દાસ તે સ્વિ ઉવેજો । એક
 તુઝ આણમું જોહ રાતા રહે, તેહને એક
 નિજ મિત્ર દેજો ॥ આજ૦ ॥ ૫ ॥ આણ
 જિન ભાણ તુઝ એક હું શિર ધરું, અવ-
 રની વાણી નવિ કાને સુણિયેં સર્વ દર્શન
 તણું સુલ તુઝ શાસનું, તેણ તે એક સુવિ-
 વેક સુણિયેં ॥ આજ૦ ॥ ૬ ॥ તુઝ વચન
 રાગમુખસાગર હું ગણું, સકલ સુર મનુજ
 સુખ એક ખિંદુ । સાર કરજો સદા દેવ
 સેવકતાણી, તું સુમતિ કમલિની વન ઢિણિંદુ
 ॥ આ૦ ॥ ૭ ॥ જ્ઞાન યોગે ધરી તૃપ્તિ નવિ
 જાણિયેં, ગાણિયેં એક તુઝ વચન રાગેં । શક્તિ

ઉલ્લાસ અધિષ્ટે। હુસે તુમ યકી, તું સદા સઠલ
 સુખ હેત જાગે ॥ આઠ ॥ ૮ ॥ વડ તપા-
 અચ્છ નાંદનવને સુરતરૂ, હીંવિજયો જયો
 સુરિરાયા । તાસ પાટે વિજયસેન સુરિસરૂ,
 નિત નમે નરપતિ જાસ પાયા ॥ આઠ ॥ ૯ ॥
 તાસ પાટે વિજયદેવ સુરિસરૂ, પાટ તસ ગુરૂ
 વિજયસિંહ ઘેરી । જાસ દિત સીખથી માર્ગ
 એ અનુસર્યો, જેહથી સવિ ટલી કુમતિ
 ચોરી ॥ આજઠ ॥ ૧૦ ॥ હીર ગુરૂ શીસ
 અવતંસ મોટો હુઓ, વાચકાં રાજ કલ્યાણ
 વિજયો ॥ હેમ ગુરૂ સમવડે શબ્દ અનુશાસને,
 શીસ તસ વિપુલ વર લાભ વિજયો ॥ આજઠ
 ॥ ૧૧ ॥ શિસ તસ જિતવિજયો જયો વિપુલ
 વર, નયવિજય વિપુલ તસ ગુરૂ ભાયા ॥
 રહિઅ કાશી મઠે જેહથી મેં જાલેં, ન્યાય
 દર્શન વિપુલ ભાવ પાયા ॥ આજઠ ॥ ૧૨ ॥
 જેહથી શુદ્ધ લહિયેં સઠલ નય નિપુણ, સિ-

હસેનાદિકૃત શાસ્ત્ર બાવા ॥ તેહ એ સુગુર
કરેણાપ્રસો તુઝ સુગુણ, વચણ રચણાયરી મુઝ
નાવા ॥ અ.જ.૦ ૧૩ ॥

॥ કલસ ॥

ઈમ સકલ સુખકર ધુરિત ભયહર સ્વામી
સીમધર તણી । એ વિનતી જે સુણે બાવે તે
લહે લીલા ઘણી ॥ શ્રી નયવિજય બુધ ચરણ
સેવક જસવિજય બુધ આપણી । રૂચી શક્તિ
સારૂ પ્રગટ કીધી શાસ્ત્ર મર્યાદા બણી ॥ ૧ ॥

॥ ઇતિ શ્રી સીમધર જિ ન વિસ્મૃતિઃ સંપુર્ણા ॥

ઇતિ શ્રીસીમધરજિનરેતવન કવિ મહો-
પાધ્યાયશ્રીયશોવિજયજીકૃતશાસ્ત્ર-
શત ગાથા પ્રબંધે તસ્ય કવિ
શ્રીપદ્મવિજય ગણીકૃત જ્ઞાતા-
વખોધ સમાપ્તઃ ॥

શ્રી અક્ષયનિધિ તપ



ઘટં સંસ્થાપ્ય દેવાગ્રે ગન્ધ પુષ્પાદિપૂજિતમ્ ।
તપો વિધીયતે ષક્તં તદક્ષયનિધિ સ્કુલમ્ ॥૧॥

આ તપ અક્ષયનિધિ (અષ્ટુટ કાંડાર)
ની જેવો હોવાથી તેનું નામ અક્ષયનિધિ તપ
છે. તે શ્રાવણ વદ ચૌથને દિવસે ચર કરવો.
તે દિવસે જિનેશ્વરની પ્રતિમા આગળ ગાયના
છાણથી ભુમિ લીપીને તે પર ઘડુંલી કરી
તેના પર કુંભ સ્થાપન કરવો, તે કુંભ સુવર્ણ
નો રૂપાનો કે અન્ય હિતમ ધાતુનો અથવા
છેવટ માટીનો લેવો) તે કુંભ વિચિત્ર પ્રકા-
રના ગંધ પુષ્પેથી પુજવો. તથા તેમાં સુવર્ણ

, સુકલાક્ષણ, સોપારી વિગેરે નાખીને સ્થાપન કરવું. પછી પંદર દિવસ સુધી નિત્ય પુજન કરવું. જિનેશ્વરની ત્રણ શણા કરીને ઘટમાં અક્ષતની અંજળી ભજ નાંખવી. (તે અંજળીમાં સોનાનાણું, તણું, સોપારી વિગેરે લેવું.) કુંભ પાસે ૫ ઢાંકણું દરરોજ એકાસણું કરવું. હમેશાં પાસે નૃત્ય, ગીતાદિક ઉત્સવ કરવો. એ પર્યુષણ પર્યંત આ તપ કરવો. (સંવત્સરને દિવસે એટલે છેલ્લે દિવસે ઉપવાસ ૧) આ રીતે ચાર વર્ષ પર્યંત આ તપ કરી, દિવાપનમાં મોટી સ્નાત્ર વિધિ પુર્વક ૧ પ્રકારનાં પઠવાન્ન; કૃષ્ણ વિગેરે ઢાંકવાં. વાત્સલ્ય સંઘપુજ કરવી. આ તપ કરવા-રૂર્વ પ્રકારની સંપત્તિ પ્રાપ્ત થાય છે.

બીજી રીતે અક્ષતની મુઠી હમેશાં કુંભ નાંખવી. જોટલા દિવસે તે ઘટ પુર્ણ થાય

તેટલા દિવસ પ્રતિદિન એકાસદ્ધાદિક તપ કરવો. બીજો સર્વ વિધિ તથા ઉદ્યાપન ઉપર પ્રમાણે બાણુવું. આ શ્રાવણને કરવાનો આગાહ તપ છે. ગરણું “ નમો નાણુસ ” એ પદનું નવકારવાળી વીશ પ્રમાણુ ગણુવું, સાથીયા વિગેરે ૫૧ એકાવન કરવા.

૨ શ્રીઅક્ષયાનિધિતપ (વીજો)

આ તપ શ્રાવણ વદ ૪ને દિવસે શરૂ કરી સોળ દિવસે પૂરો કરવો. તેમાં સુવર્ણનો ચતુર્ભુજ કુંભ કરાવવો. અથવા શક્તિ પ્રમાણે બીજી કાંઈ રૂપા વિગેરે ધાતુનો કરાવવો. પછી તે કુંભ ઘરમાં, દેરાસરમાં અથવા ઉપાશ્રયે ચવિત્ર સ્થાને ઢાંચરની ઢગલી કરી તે ઉપર પદરાવવો. (બનતા સુધી કુંભ પાસે અખંડ દીવો ફાનસમાં ચતુર્ભુજ ૧૬ દિવસ સુધી રાખવો.) તેની સમીપે સ્વસ્તિક કરી તે ઉ-

પર કદપસૂત્ર પધરાવવું. દરરોજ જો ટંક
પડિકમણું કરવું, દેવવંદન પડિલેલણું કરવાં
ભુમિ શયન કરવું બ્રહ્મચર્ય પાળવું, એકા-
સણાનો તપ ૧૫ દિવસ પર્યાંત કરવો, છેલ્લે
દિવસે એટલે બાદ્રપદ શુક્રિ ૪ થે (સંવચ્છરીએ)
ઉપવાસ કરવો. આ પ્રમાણે ચાર વર્ષ
પર્યાંત કરવાથી ૬૪ દિવસે આ તપ પૂર્ણ
થાય છે. દરરોજ દેવપુજા કરવી પુસ્તક
ઉપર ચંદરવો બાંધવો. જ્ઞાનને ધુપ દીપ
કરી હંમેશાં રૂપાનાણે પુજવું. (ક્યારે
પુજવું તે વિધિમાં જતાવેલ છે,) શક્તિ ન
હોય તે પહેલે છેલ્લે દિવસે રૂપાનાણે પુજવું
અને વચલા દિવસોમાં ત્રિયાશક્તિ દ્રવ્ય વડે
પુજવું. 'નમો નાણુસ્ત્ર' એ પદની ૨૦ ન-
વકારવાળી દરરોજ ગણવી. (કોઈ જગ્યાએ

૧ કોઈ પ્રતર્મા બેસણું પણ ચંદ્ર શકે એમ
લખ્યું છે.

ૐ હિં શ્રીં ક્લીં નમો નાણસ્ય ઐમ કહેલ છે.) ૨૦ લોગસસનો કાઉતગ કરવો. નીચે ખતાવેલી વિધિ મુજબ દરરોજ વિધિ કરવી. કુંભની ઉપર શ્રીફલ મુકી લીલા કે પીળા રેશમી વસ્ત્ર વડે બાંધી રાખવો. દરરોજ તેની આંદર વિધિને અંત એકેક પસલી અક્ષતની નાંખવી. સોળ દિવસે કુંભ ભરાઈ જાય તેમ કરવું, છેલ્લે દિવસે કુંભ સમીપે રાત્રિ જાગરણ કરવું. પૂજા પ્રભાવના કરવી. અક્ષતનિધિ તપનું રતવન દરરોજ જાવું સાંભાળવું. પારણાને દિવસે (ભાદ્રપદ શુદ્ધ ૫ મે) કુંભને કુંભની માળા પહેરાવી સૌભાગ્યવતી સ્ત્રીને માથે મુકવો. સૂર્ય જાતિના પડવાન્ન મુખડી વિગેરે યથા શક્તિ કરાવી, તેના થાળ પશુ સૌભાગ્યવતી સ્ત્રીઓને માથે મુકવા હાથી ઘોડા વાછત્રા વિગેરેથી મોટી ધામધુમ માથે વરઘોડો ચડાવી કુંભ લઈને દેરામરે આવવું. કુંભવાળી સ્ત્રીઓ

એ ત્રણ પ્રદિક્ષણ કરી પ્રભુ પાસે કુંભ મુકવો.
 નૈવેદ્યના થાળ પછી પ્રભુ પાસે ધરવા. જ્ઞાનના
 પુસ્તકને ગુરુમહારાજ પાસે લઈ જઈ ત્યાં
 પધરાવી ગુરુપુજા તથા જ્ઞાન પુજા રૂપા નાણાથી
 કરવો. (ગુરુપુજનું દ્રવ્ય ગુરુ સમીપે ધ-
 રવું) તે દિવસે યથાશક્તિ સ્વામી વાત્સલ્ય,
 પ્રભાવના વિગેરે કરવું. જેટલા સ્ત્રી કે પુરુષ
 આ તપ કરતા હોય તે દરેકને માટે કુંભ
 જુદા જુદા પધરાવવા. કદપસૂત્ર એકજ પધરા-
 વવું. આ તપ શ્રાવકને કરવાનો છે. આ ભવ
 પરભવમાં મહાન લાભ આપનાર આ તપ છે.

દરરોજ કરવાની વિધિ નીચે પ્રમાણે.

૩ શ્રી અક્ષયનિધિતપનીવિધિ

પ્રથમ ઇર્ષાવહી પ્રતિક્રમવા, પછી
 ઇચ્છાકારેણ અક્ષય નિધિ તપ આરાધન
 નિમિત્તે ચૈત્યવંદન કરું ? મુશ્કેલી નીચે
 પ્રમાણે ચૈત્યવંદન કરવું.

શાસન નાયક સુખકગણુ, વર્ધમાન જિનભાણુ ।
 અહનિશ એહની શિર બહું, આણા ગુણમણિ
 બાણુ ॥ ૧ ॥ તે જિનવરથી પામીયા ત્રીપ-
 દી શ્રી ગણધાર । આગમ રચના બહું વિષ
 અર્થ વિચાર અપાર ॥ ૨ ॥ તે શ્રી શ્રુતમા
 ભાષિયામ, તપ બહું વિષ સુખકાર । શ્રી
 જિન આગમ પામીને, સાધે મુનિ શિવ સાર
 ॥ ૩ ॥ સિદ્ધાંતવાણી સુણુવા રસિક શ્રાવક
 સમકિત ધાર । ઇષ્ટ સિદ્ધિ અર્થે કરે, અ-
 ક્ષય નિધિ તપ સાર ॥ ૪ ॥ તપ તો સુત્રમ!
 અતિ ઘણા, સાધે મુનિવર જેહ । અક્ષય
 નિધાનને કારણે, શ્રાવકને ગુણુ જેહ ॥ ૫ ॥
 તે માટે ભવી તપ કરોએ, સર્વ રૂદ્ધિ મળે
 સાર । વિધિસું એહ આરાધતાં; પામીજે
 ભવપાર ॥ ૬ ॥ શ્રી જિનવર પુજા કરો,
 ત્રિક સુધે ત્રિકાળ । તેમ વળી શ્રુતજ્ઞાનની,
 ભકિત થઈ ઉજમાવ ॥ ૭ ॥ પદિકમણાં જે

ટંકના, પ્રદ્યુત્યને ધરીએ । જાનીની સેવા
કરી, મહેને ભવજળ તરીએ ॥ ૮ ॥ ચૈ-
ત્યવંદન સુમ સાવથીએ, સતવન થોડું નવ-
કાર શ્રુતદેવી ઉપાસના, ધીરવિજય હિતકારાના

પછી જાંદિયિ કહીને નમુચ્ચુણું કહેવું.
પછી જે જાવંતિ કહી નમેડકુંત કહી, નીચે
પ્રમાણે સતવન કહેવું.

લાવો લાવેજો રાજ મોંઘાં મુઠાં મેતી એ દેશી.)

તપવર કીજે રે, અક્ષય નિધિ અભિધાને
સુખભર લીજેરે, દિન દિન ચઠતે વાને, (એ
આંકણી) પર્વ પન્નુસણ પર્વ શિરોમણી, જે
શ્રી પર્વ કહાય । માસ પાસ છઠ દસમ
હવાલસ, તપ પણ એ દિન થાય ॥ ૧ ॥ તપ
વરઠ પણ અક્ષયનિધિ પર્વ પન્નુસણ, કેરો
કહે જિન ભાણુ । શ્રાવણ વદ ચેઘે પ્રારંભી,
સંવચ્છરી પરિમાણુ ॥ ૨ ॥ તપવર ॥ એ
તપ કરતાં સર્વ ઋદ્ધિ વરો, પગ પગ પ્રગટે

નિધાન । અનુક્રમે પામે તેહ પરમ પદ,
 સ્નાની પ્રધાન નામ ॥ ૩ ॥ તપવરં પર-
 મત્પરથી કર્મ બંધાણું, તેણે પામી દ્વઃખળળ
 એ તપ કરતાં તે પુરવણું, કર્મ થયું વિસ-
 રાળ ॥ ૪ ॥ તપવરં જ્ઞાન પુણ્ય શ્રુત દેવી
 કાઉચ્છગ સ્વચિતક અતિ સોહાવે । સોવન
 કુંભ જડિત નિજ શક્તિ, સંપુર્ણ કર્મે થાવે
 ॥ ૫ ॥ તપવરં જ્ઞાન્ય મધ્યમ ઉત્કૃષ્ટથી
 કરીએ. ઈગ દોષ તિન વરીસ । વરસ ચોથે
 જુત દેવી નિમિત્તે, એ તપ વીંશ બાવીશ ॥
 ૬ ॥ તપવરં એણે અનુસારે જ્ઞાનતાણું વર,
 ગણણું ગણીએ ઉદાર । આવશ્યકાદિ કરણી
 સંયુક્ત; કરતાં લહે ભવપર ॥ ૭ ॥ તપવરં
 ઇંદ્ર ભવ પર ભવ દોષ આશંસા રહિત
 કરે ભવિ પ્રાણી । જે પર પુણ્ય અહણ
 ન નરવું, તે તપ કહે વરનાણી ॥ ૮ ॥ તપ-
 વરં રાતિજગા પુણ્ય પરભવના, હય ગય

શણ્ણગારીને । પારણા દિન પંચ શખે વાને
 વાને તે પધરાવીને ॥ ૯ ॥ તપવરં ચૈત્ય
 વિશાળ હોય તિહાં આવી, પ્રદિક્ષણ વળી
 દીને । કુંલ વિવિધ નૈવેદ્ય સંધાતે, પ્રભુ આ
 ગળ ઢોધ જે ॥ ૧૦ ॥ તપવરં રાધનપુરે એ
 તપ સુણી બહુ જણ, થયા ઉજમાળ તપ
 કાજ । એહ મુખ્ય મંડાણ ઓછરમાં, મસા-
 લીયા દેવરાજ ॥ ૧૧ ॥ તપવરં સંવત
 અઠાર તેંતાલી વરસે, એ તપ બહુ લવો
 કીધો । શ્રી જિન ઉત્તમ પાદ પસાયે, પદ-
 વિનય કૃત્તે લીધો ॥ ૧૨ ॥ તપવરં

ત્યાર પછી જયવીયરાંચં કહી “સુય-
 દેવયાએ કરેમિ કાઉરસંગ” અન્નથ્ય કહી
 એક નવકારને । કાઉરસંગ કરી નનો-
 ડહત્ કહી “સુયદેવયા ભગવર્ત, નાણા-
 વરણીય કમ્મસંધાય” । તેમિં અવેઉ
 સયંમ જેસિં સુયપ્રાયરે ભત્તિ ॥ ૧ ॥ ” એ

ચોઈ કહેવી. પછી પચ્ચગ્ગ્યાણ કરવું. પછી
પુંજની ઢાળ કહેવી. તે નીચે પ્રમાણે—

દુહા

સત્પત્ર પદ શ્રી જ્ઞાનનો, ચિદ્વચક પદ
માંહી । આરાધીને શુભ મને, દિન દિન
અધિક ઉછાહિ ॥ ૧ ॥ અત્નાણુશ્ચ મોહત
મોહસ્ત્ત્વ; નમો નમો નાણુદિવાયસ્ત્ત્વ । પં-
ચપયાસુ ઉવગારસ્ત્ત્વ; સત્તાણુ તન્વત્થપયા-
સગસ્ત્ત્વ ॥ ૧ ॥ હુવે જેહથી સર્વ અજ્ઞાન
રાથો, જિનાધીવર પ્રોક્ત અર્થાવભેધો
મતિ આદિ પંચ પ્રકાર પ્રસિધ્ધો; જગદ-
ભાસતે સર્વદૈવાવિરુદ્ધો ॥ ૨ ॥ થદીય પ્ર-
ભાવે સુભક્ષં અભક્ષં, સુપેયં અપેયં સુકૃ-
ત્ય અકૃત્યં । જેણે આણીએ લોકમધ્યે સુ-
નાણું, સદા મે વિશુદ્ધં તદૈવ પ્રમાણું ॥ ૩ ॥

ઢાલ

ભવ્ય નમો ગૃણુજાનને, સ્વપર પ્રકાશક

ભાવે જી ॥ પરમાય ધર્મ અનંતતા, લેહાલેહા
સ્વભાવેજી ॥ ૧ ॥ (ચાક્ર) જે સુખ્ય પરિણતિ
સકલ જ્ઞાયક, બોધ ભાવ વિલગ્નતા । મતિ
આદિ પંચ પ્રકાર નિર્મળ, સિદ્ધ સૂઝન લ-
ગ્નતા ॥ સ્વાદ્વાદસંગી તત્ત્વરંગી, પ્રથમ લેહા
લેહતા । અવિકલ્પ ને અવિકલ્પ વસ્તુ સકલ
સંશય છેદતા ॥ ૨ ॥

॥ હાલ બીજી ॥

ભક્ષ્યાભક્ષ્ય ન જે વિષ્ણુ લહિયે, પેય અપેય
વિચાર । કૃત્ય અકૃત્ય ન જે વિષ્ણુ લહિયે,
જ્ઞાન તે સકલ આધારરે ॥ ભવિકા, સિદ્ધ થક
પદ વંદો ॥ ૧ ॥ પ્રથમ જ્ઞાન ને પછી અહિંસા
શ્રી સિદ્ધાંતે બાખ્યું । જ્ઞાનને વંદો જ્ઞાન મ
નિંદો, જ્ઞાનીએ શિવસુખ ચાખ્યુંરે ॥ બગારા
સકલ ક્રિયાનું મુલ જે શ્રદ્ધા, તેહનું મુલ જે
કહિયે । તેહ જ્ઞાન નિત્ય નિત્ય વંદી જે, તે

વિષ્ણુ કહો કેમ રહિયેરે ॥ સ૦ ॥ ૩ ॥ પં:
 જ્ઞાનમાંહિ જોડ સદાગમ, સ્વગર પ્રકાશક જો
 દીપક પરે ત્રિભુવન ઉપમારી, વળી જેમ ની
 દશી મેહરે ॥ સ૦ ॥ ૪ ॥ લોક ઉર્ધ્વ અર્ધ
 તિર્યગ જ્યોતિષ વૈમાનિક ને સિદ્ધા લોક
 લોક પ્રગટ સર્વિ જોડથી, તેહ જ્ઞાને મુ
 શુદ્ધરે ॥ સ૦ ॥ ૫ ॥

હાલ ત્રીજી.

જ્ઞાનાવરણીય જે કર્મ છે, ક્ષય ઉપશ
 તસ થાય રે । તેા હુએ એહિજ આતમા, જ
 અબોધતા જાયરે ॥ મહાવીર જિનેશ્વર ઉપરે
 ॥ ૧ ॥ પછી ઝાંડી પરમાત્મને નમઃ જા
 પદેભ્યઃ કલશં ચન્દ્રમહે સ્વાહા ”

એ મંત્ર બોલીને જ્ઞાનની વાસ્તુકોપ
 પૂજા કરવી અને પછી દ્રવ્યપૂજા કરવી એટ

સોનામહોર તથા રૂપામહોરથી જ્ઞાનની યથા-
શક્તિ પુજા કરવી.

પછી નીચે પ્રમાણે દુહા બોલી શ્રુતજ્ઞાનન
૨૦ લેહના ૨૦ ખમાશ્રમણ દેવા,

પીડીકાના દુહા.

મુખકર શંખેશ્વર નમી, શુણ્ણરુપું શ્રી શ્રુત
નાણુ । અહિ મુખા શ્રુત જોઈ છે સ્વપર પ્રકાશક
બાણુ ॥ ૧ ॥ અભિલાષ્ય અનંતમે, ભાગે
નગિયો જોહા । ગવૃધર દેવે પ્રણમીઓ, આગમ
રચણુ અછેહ ॥ ૨ ॥ ઈમ બહુલી વકતવ્યતા,
છ ઠાણુ વડીયા બાવ । ક્ષમાશ્રમણુ ભાળેર
કહ્યા, ગોપય સર્વિ જમાવ ॥ ૩ ॥ લેશથકી
શ્રુત વળણુવું, લેહ કલા તસ વીશ । અક્ષય
નિધિ તપને દિને, ક્ષમાશ્રમણુ તે વીશ ॥ ૪ ॥

૧ જિનમદ્રગણિ ક્ષમાશ્રમણુ ૨ વિશેષાવશ્યક લાખ્યામાં.

સૂત્ર અનંત અર્થ મહં, અક્ષર અંશ લેહાય ।
 શ્રુત કેવલી કેવળી પરે, લાખે શ્રુત પરબાય ॥
 ૫ ॥ (પ્રથમ લેહ) શ્રી શ્રુતજ્ઞાનને નિત્ય નમો,
 લાવ મંગલને રાજ । પુજન અર્ચન દ્રવ્યથી,
 પામો અવિચલ રાજ ॥ ૬ ॥ (ખમાસમણ દેવ)
 (આ છઠો હુહો દરેક ખમાસમણે કહેવો.) ઇગ સય
 અટવીસ સ્વતરણા, તિહાં અકાર અઢાર । શ્રુત
 પર્યાય સમાસમેં, અંશ અસંખ્ય વિચાર ॥ ૭ ॥
 શ્રી શ્રુત ૨ ॥ બત્રીસ વર્ણ સમાય છે, એક
 સિલોક^૩ મજાર । તેમાંહે એક અક્ષર ગ્રહે, તે
 અક્ષરશ્રુત સાર ॥ ૮ ॥ શ્રુત ॥ ૩ ॥ ક્ષયોપ-
 શમ ભાવે કરી, બહુ અક્ષરનો જેહ ॥
 બાણે ઠાણાંજ આગલે, તે શ્રુત નિધિ ગુણુગેહ
 ॥ ૯ ॥ કેહિ એકાવન અઠલખા, અઠસય એકાશી
 હજાર । ચાલીશ અક્ષર પદતણા, કહે અનુયોગ

દુવાર ॥૧૦॥ શ્રી શુન્ ॥૪॥ અથાંતે ઈહાં પદ
 કથું, જિહાં અધિકાર ઠરાય । તે પદ શ્રુતે
 પ્રણમતા, જ્ઞાનાવરણી હઠાય ॥ ૧૧ ॥ શ્રી શુન્
 ॥ ૫ ॥ અઠાર હઠાર પદે કરી, અંગ પ્રથમ
 સુવિલાસ । હુણુ શ્રુત બહુ પદ ગ્રહે, તે પદ
 શ્રુત સમાસ ॥૧૨॥ શ્રી શુન્ ॥૬॥ પિંડપ્રકૃતિમાં
 એક પદે, બાણે બહુ અવદાત । ક્ષયોપશમની
 વિચિત્રતા, તેહજ શ્રુત સંધાત ॥ ૧૩ ॥ શ્રી
 શુન્ ॥૭॥ પંચોતેર ભેદે કરી, સ્થિતિખંધાદિ
 વિલાસ । કમ્મપયડી પયડી ગ્રહે; શ્રુત સંધાત
 સમાસ ॥ ૧૪ ॥ શ્રી શુન્ ॥ ૮ ॥ ગત્યાદિક
 જે માર્ગણુ, બાણે તેહમાં એક । વિવરણુ
 ગુણકાણુદિકે, તસ પ્રતિપત્તિ ત્રિવેક ॥ ૧૫ ॥
 શ્રી શુન્ ॥ ૯ ॥ જે આસકૃતિ માર્ગણુપદે લેશ્યા
 આદે નિવાસ । સંગ્રહ તરતમ યોગથી, તે
 પ્રતિપત્તિ સમાસ ॥૧૬॥ શ્રી શુન્ ॥ ૧૦॥
 સંતપદાદિક દ્વારમાં, જે બાણે શિવ લોગ ।

એક દોષ દારે કરી, શ્રદ્ધા શ્રુત અનુયોગ ॥૧૭॥
 શ્રી શ્રુ ॥ ૧૧ ॥ વહી સંતાદિક નવ પદે,
 તિહાં માર્ગણા ભાસે । સિદ્ધતણી સ્તવના
 કરે, શ્રુત અનુયોગ સમાસ ॥ ૧૮ ॥ શ્રી શ્રુ
 ॥ ૧૨ ॥ પ્રાભુત પ્રાભુત શ્રુત નમું, પુરવના
 અધિકાર । છુદ્ધિ પ્રબલ પ્રભાવથી, જાણે એક
 અધિકાર ॥ ૧૯ ॥ શ્રી શ્રુ ॥ ૧૩ ॥
 પ્રાભુત પ્રાભુત શ્રુત સમા, સામિથ લખિધ
 વિશેષ । બહુ અધિકાર કર્યા અહે શ્રીરાશવ
 ઉપદેશ ॥ ૨૦ ॥ શ્રી શ્રુ ॥ ૧૪ ॥ પુરવ
 ગત વસ્તુ જિકે, પ્રાભુત શ્રુત તે નામ । એક
 પ્રાભુત જાણે મુનિ; તાણ કરું પરિણામ ॥૨૧॥
 શ્રી શ્રુ ॥ ૧૫ ॥ પુરવ લખિધ પ્રભાવથી,
 પ્રાભુત શ્રુત સમાસ । અધિકાર બહુલા અહે
 પદ અનુસાર વિદ્યાસ ॥ ૨૨ ॥ શ્રી શ્રુ ૧૬ ॥
 આચારાદિક નામથી, વસ્તું નામ શ્રુત સાર ।
 અર્થ અનેક વિધે અહે, તે વિણ એક અધિકાર
 ૨૩ ॥ શ્રી શ્રુ ॥ ૧૭ ॥ દુગસય પણવીસ

વસ્તુ છે, ચૌદ પુરવની સાર । જાણે તેહને
 વંદના, એક શ્વાસેસોવાર ॥ ૨૪ ॥ શ્રી ધ્રુવા
 ૧૮ ॥ ઉત્પાદાદિ પુરવ જે, સૂત્ર અર્થ એક
 સાર । વિદ્યા મંત્રજાણે દહ્યો, પુરવ શ્રુત ભંડાર
 ॥ ૨૫ ॥ શ્રી ધ્રુવ ॥ જિંદુસાર લગે જાણે,
 તેહજ પુરવ સમાસ । શ્રી શુભ વીરને શાસને
 હોજો જ્ઞાન પ્રજાશ ॥ ૨૬ ॥ શ્રી વા ૨૦ ॥

[પ્રથમના ૪ પીડીકાના દૂહા. ૬ મો
 દરેક લેદે ઠહેવાનો દૂહો અને ૬ મો દૂહો તેટલા
 ખમાસણમાં ન ગણવા.]

પછી પસલી (ખોખો) ભરી ખોધાગાધં
 સુપદપદપીં એ સ્તુતિ ખોલીને અથવા “જ્ઞાન
 સમો કેા ધન નહીં સમતા સમો નહીં સુખ
 જીવિત સમ આશા નહીં, લોભ સમો નહીં
 દુઃખ.” આ દૂહો ખોલીને તે પસ કુંભમાં નાં-
 ખવો. ઇતિ વિધિ સંપૂર્ણ.



**પૌરુષી સાઠ પૌરુસી પુરિમુઠ પોતાના
શરીરની છાયા પ્રમણ:-**

પગલા ભરી જેટલા પગલા થાય તેટલા પગલા પૌરુ-
પાદિતું માન જનવું તેનું થવું -

ક્રાંતિ મા પગલા		કાગલ મા. પગલા		અમાડ મા. પગલા	
પૌરુસિ	૧૦	પૌરુસિ	૧૦	પૌરુસિ	૬
સાઠ પૌરુસિ	૯	સાઠ પૌરુસિ	૭	સાઠ પૌરુસિ	૩
પુરિમુઠ	૩	પુરિમુઠ	૪	પુરિમુઠ	૧૧૧
માગમર મા પગલા		ચઈતર મા પગલા		શ્રાવણ મા. પગલા	
પૌરુસિ	૧૧	પૌરુસિ	૯	પૌરુસિ	૭
સાઠ પૌરુસિ	૮	સાઠ પૌરુસિ	૬	સાઠ પૌરુસિ	૪
પુરિમુઠ	૫	પુરિમુઠ	૩	પુરિમુઠ	૧
પોષ માસ મા પગલા		વધશાખ મા પગલા		ભાદરવા મા પગલા	
પૌરુસિ	૧૨	પૌરુસિ	૮	પૌરુસિ	૮
સાઠ પૌરુસિ	૯	સાઠ પૌરુસિ	૬	સાઠ પૌરુસિ	૫
પુરિમુઠ	૬	પુરિમુઠ	૨	પુરિમુઠ	૨
માહ મા પગલા		જેડ માસ મા પગલા		આવો મા પગલા	
પૌરુસિ	૧૧	પૌરુસિ	૭	પૌરુસિ	૬
સાઠ પૌરુસિ	૮	સાઠ પૌરુસિ	૪	સાઠ પૌરુસિ	૬
પુરિમુઠ	૫	પુરિમુઠ	૧	પુરિમુઠ	૩

શ્રી અક્ષયનિધિ તપનું આરાધન કરનાર

સુંદરીની કથા

જંબુદ્વીપના ભરતદેવમાં રાજગૃહી નામની નગરીમાં સંવર નામે શેઠ રહેતા હતા. તેને ગુણવંતી નામે સ્ત્રી હતી, તે ખરેખરી ગુણવંતીજ હતી. પરંતુ પૂર્વ કર્મની વિપરીતતાથી તેના ઘરમાં હરિદ્રે વાસો ઠરેલો હતો. સ્ત્રી ભર્તાર મહા મુશ્કેલીએ પોતાનું ગુજરાન ચલાવતા હતા. “ સુખના મરચક પ્રાણીએ ધર્મારાધન કરવાની જરૂર છે ” તે સિવાય સુખ સંપત્તિની પ્રાપ્તિ અમ્મ શકતી નથી.

અન્યદ ગુણવંતીએ ગર્ભ મારણ કર્યો જર્ણના પ્રભાવથી. ઉભયના આશંકિતાના પ્રતિદિન વૃદ્ધિ આધને! પામવા લાગ્યા.

અન્ય વ્યાપારીઓ. પેતાના ભાગમાં
સંવર શેઠને વ્યાપાર કરાવવા લાગ્યા
અને તેમ કરતાં કરતાં શેઠનો વ્યાપાર દિવસે
દિવસે વધવા લાગ્યો, અને પોતાની પાસે
આરૂં દ્રવ્ય થયું એટલે તેમને સ્વતંત્ર વ્યાપાર
કરવા માંડ્યો. ગર્ભ સ્થિતિ પૂર્ણ થયે ગુણવંતીને
પુત્રીનો પ્રસવ થયો. તેની નાજ દાટવા માટે
ખડો ખોદતાં તેમાંથી દ્રવ્યાના ચરૂ નીકળ્યા
આવો પ્રત્યક્ષ તાત્કાલીક પ્રભાવ દેખી તે
સુંદરીને તેઓ ભાગ્યશાલી ગણવા લાગ્યા.
છેવટે રાજમંદિર સુધી તે વાત પહોંચી અને
રાજાએ પણ તેને બહુ માન આપ્યું.

સંવર શેઠે પણ એ ભાગ્યશાલી પુત્રીનો
જન્મોત્સવ પુત્રના જેટલા હર્ષથી ઉજવ્યો,
બાર દિવસ પૂર્ણ થયે તે શેઠે પોતાના સમસ્ત
કુટુંબીઓને આમંત્રણ કરી. જમાડીને તે તે
સર્વની સમક્ષ જોવાને તેનું “સુંદરી” નામ

સ્થાપન કર્યું. તે બાલિકા દિન પ્રતિદિન
બીજના ચક્રની પેઠે વધવા લાગી.

તે સુંદરી બાલ ચેષ્ટા નિમિત્તે જ્યાં
જ્યાં જમીન ખણતી ત્યાંથી પ્રાચી મણિમાણિક્ય
ચુકત નિધાન પ્રગટ થતાં; તેવા રીતે પુષ્કળ
નિધાન પ્રાપ્ત થવાથી એ શેઠ પણ ઘણો
દ્રવ્યવાન થયો અને સર્વજ્ઞ તેની ખ્યાતિ પ્ર-
સરી રહી. “ આ જગત્પતિ! દ્રવ્ય એ ઘણી
મહત્વની વસ્તુ ગણાય છે, દ્રવ્યવાન મનુષ્ય
વિચક્ષણ ન હોય તો પણ તે પાંડિતમાં ખરે
છે, અને દરેક જગ્યાએ તે માન પામે છે.
એટલુંજ નહિ પણ તેનું વચન કોઈ ઉદ્ભવન
કરી શકતું નથી. ” પણ સાથે એટલું યાદ
રાખવું કે સર્વ અનર્થનું મુળ પણ દ્રવ્યજ છે.
કારણ કે દ્રવ્યવાન મનુષ્યને સધારણતાઃ અભિ-
માન ઉત્પન્ન થાય છે અને અભિમાન સર્વ

વિનાશનું મૂળ હોવાથી દ્રવ્યવાન મનુષ્યોએ
તે મહારિપુને દુરજ રાખવો જોઈએ ”

સુંદરી અનુક્રમે યોવન કશાને પ્રાપ્ત
થઈ એટલે રંભા અને ઉર્વશીના જેવી શોભ-
વા લાગી, તેનું રૂપ અને શુષ્ક જોઈ તેને
યોગ્ય ભર્તાર મેળવવાની મોટી ચિંતા થઈને
થત્રા લાગી. “યોગ્ય કન્યા જો યોગ્ય વરને
આપવામાં આવે તોજ તે દંપતીનું ભાવિ
જીવન સુખમય નિવડે” તેથી તે કન્યા સંબંધી
ચિંતા થઈને ઉદ્ભવે એ સ્વાભાવિકજ હતું.
એવી સઠસગુણસંપન્ન કન્યાને યોગ્ય ભર્તાર
મળવો મુશ્કેલ પડે એ વાત ખરી છે પરંતુ
એવા સંયોગો પણ પુર્વકર્મનં અનુકારે આપો
આપ મળી આવે છે. સુંદરીનો વિવાહ તેજ
નગરમાં સમુદ્રપ્રિય નામે થઈ કમળશ્રી
નામની સ્ત્રીથી ઉત્પન્ન થયેલ શ્રીહત્ત નામક
શ્રેષ્ઠી પુત્ર સાથે થયો મોટા આઠંબર સાથે

તેનો પાણિગ્રહણ મહોત્સવ કરવામાં આવ્યો. અને તેના પિતા સંવર શેઠે કન્યા દાનમાં તેને ઘણી સંપત્તિ આપી સાડાં મુહુર્ત જોઈ વર-કન્યાને વળાવ્યાં.

પુણ્ય પનોતી સુંદરી સાસરે આવી કે તેજ વખતે ત્યાં નેતે સહેજ ઠોકર વાગવાથી એક કાંકરો નિકળતાં તેની આંદરથી નિધાન પ્રગટ થયું. એનીયાથી ભરેલો પુર્ણકળશ નિકળ્યો. તેથી શ્વસુરપક્ષના સર્વ મનુષ્યો ઘણા આશ્ચર્ય પામ્યા અને પુત્ર વધુને (સુંદરીને) ઘણું સન્માન આપવા માંડ્યા. તેના મોહાળ પક્ષે તેને જમવા નિમંત્રણ મોકલ્યું તો ત્યાં પણ એવીજ રીતે નિધાન પ્રગટ થઈ, આવી રીતે પુણ્યશાલી સુંદરી જ્યાં જ્યાં જાય ત્યાં ત્યાં નિધાન પ્રગટ થતું. આથી તેને દરેક જ-ણ બહુ માન આપવા લાગ્યાં. રાજાએ પણ તેને રાજ રૂલામાં બોલાવીએ તેના

માનમાં વધારા કર્યો. અન્યદા ધર્મધોષ નામક
 આચાર્ય તે નગરીના ઉદ્યાનમાં પધાર્યા,
 રાજા પ્રમુખ સર્વ નાગરિકો તેમને વંદન
 કરવા નિમિત્તે તે ઉદ્યાનમાં જવા લાગ્યાં,
 સુંદરી પણ સપરિવાર આચાર્યશ્રીને વાંદવા
 નિમિત્તે તે ઉદ્યાન પ્રતિ ગઈ. ગુરૂમહારાજને
 વંદના કરી સર્વ યથાયોગ્ય સ્થાને બેઠા-
 એટલે ગુરૂશ્રીએ સમયોચિત દેશના આપવી
 શરૂ કરી તેમા દાન શીયળ તપ ને ભાવ રૂપ
 ચાર પ્રકારના ધર્મનો ઉપદેશ કરતા તપની
 વિશેષ વ્યાખ્યા કરી “તપના આરાધનથી
 કર્મની નિર્મૂલ થાય છે, એટલુંજ નહીં પણ
 અપુર્વ પુણ્યમંથ થાય છે કે જેથી આગામી
 જીવે અનેક પ્રકારની સુખ સંપત્તિ પ્રાપ્ત
 થાય છે. નિરોગી અને બલવાન શરીરની
 પ્રાપ્તિ માટે તો તપજ મુખ્ય સાધન છે. પુર્વ
 જીવે તપ કરનારાઓ આ જીવમાં અપરિમિત

ઝળવાળા અને નિરોગી થાય છે. હુંકામાં તપના પ્રભાવે સર્વ પ્રકારની રિક્તિ સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે.” હત્યાદિ ધર્મદેશના સંપૂર્ણ થયે છતે સુંદરીએ ઉભા થઈ હાથ જોડી વિનયપુર્વક આચાર્યજી મહારાજને પુછ્યું કે “હે સ્વામી મેં પૂર્વ ભવમાં એવું કયું તપ આરાધ્યુ હતું કે જેના પ્રભાવે આ ભવમાં મારે પગલે પગલે નિધાન પ્રગટ થાય છે ?

આચાર્યશ્રીએ કહ્યું—હે સુંદરી ! પુર્વ ભવે તેં અક્ષયનિધિ નામનો તપ શુભભાવ પુર્વક કર્યો હતો. જેના પ્રભાવે આ ભવમાં સ્થાને સ્થાને નિધાન પ્રાપ્તિ થાય છે.” સુંદરીએ પુનઃ વિનયપુર્વક પુછ્યું “હે સ્વામી ! આપ મારા પુર્વભવનું સચિસ્તર વૃતાંત કૃપા કરી જણાવો કે મેં કેવી રીતે એ તપનું આરાધન કર્યું હતું તેની મને ખબર પડે જેથી આ ભવમાં પણ હું તેનું વિશેષ પ્રકારે

આરાધન કરે. ગુરુમહારાજે કહ્યું હે સુંદરી !

એક ચિત્ત ધર્મ તું તારો પુર્વ ભવશ્રવણકર-

ખેટકપુર નામના નગરમાં બ્રૂંચમનામનો શેઠ વસતો હતો. તેને ઝગ્ગુમતિ નામે સ્ત્રી હતી. તે સ્ત્રી નિરંતર અનેક પ્રકારના તપ કરતી અને જ્ઞાનની પણ સારી રીતે ભક્તિ કરતી હતી. તેણે રતનાવળી, કનકાવળી, એકાવળી વિગેરે ઘણા તપ કર્યા અને બીજા પણ વિવિધ પ્રકારના તપ ગુરુ મહારાજને પુછી કરવા લાગી તેનું ચિત્ત તપધર્મમાંજ રક્ત થયેલું હતું. નગરજનો પણ અદ્વર્નિશ તેની પ્રશંસા કરતા હતા. અને તેના તપ ધર્મની અનુમોદના કરતા.

હવે તેની પાડોશમાં વસુ નામે એક શેઠ રહેતો હતો. તેને સોમસુંદરી નામની પત્ની હતી તે સ્ત્રી ધર્મથી અજ્ઞાન, મુર્ખ અને અભિમાન તથા ઇર્ષ્યાથી ભરપૂર હતી.

ઝાલુમતીની મતી પ્રશંસા સાંભળી શકતી નહીં.

નીતિકાર કહે છે કે—“આવી નવરી જોડેલી સ્ત્રીઓ પરનિંદા અને પ્રખ્યાનો વ્યાપારજ કરે છે. વળી કહ્યું છે કે:—

“બુખ્યો પ્રાહ્વાણ બગાયું ઢોર, ચાંચ્યો નાગ નાસતો ચોર; રાંડ ભાંડ ને માતો સાંદ, એ જાતેથી ઉગરીયે માંડ.”

અન્યાદા સંયમ શેઠના ઘરની નજીકમાં અગ્નિનો હિપદ્રવ થયો સંયમ શેઠનું ઘર તેમાં સપડવાની તૈયારીમાં હતું પરંતુ ઝાલુમતીના તપન પ્રભાવથી તેનું કામ પણ બગાયું નહીં. આ આગ લાગી ત્યારે સોમસુંઢરી મનમાં બહુજ ખુશી થઈ કે હવે સંયમ શેઠનું ઘર જરૂર બળી જશે પણ તેને તે કાંઈ પણ નુકસાન ન થયું એટલે તેનું મન નિરાશ થઈ ગયું. અન્યાદા તે આગમાં પાડ પડી તે વખતે

સોમસુંદરી મનમાં રાજી થઈ કે જરૂર આમાં
 સંયમ શેઠનું ઘર લુંટાઈ જશે પણ તેનું કાંઈ
 ગયું નહીં. ધાડપાડુઓ તેના ઘરમાં પેઠાજ
 નહીં, આ પ્રમાણે ભેદને પણ સોમસુંદરી
 નિરાશ થઈ, અનુક્રમે સંયમ શેઠને ઋણુમતિ
 તો ધર્મનું આરાધન કરીને સ્વર્ગે ગયા, હવે
 સોમસુંદરી ઋણુમતિની અત્યંત ઇચ્છી કરવાથી
 અનેક પ્રકારના કર્મબંધનથી ભારે થઈ. તેને
 પરિણામે તેજ ભવમાં તેના ઘરમાંથી દ્રવ્ય
 નાશ પામ્યું અને હરીદ્રાવસ્થા પ્રાપ્ત થઈ,
 અનુક્રમે તેવી દુઃખી સ્થિતિમાં તે મૃત્યુને વશ
 થઈ પરંતુ દૈવયોગે અંતસમયે કેાઈ શ્રાવકના
 મુખથી તેણે નવકારમંત્ર શુભભાવે સાંભળ્યો
 તેના પ્રભાવથી તે મૃત્યુ પામીને મથુરાનગરીના
 શક્તિ જિતશત્રુની ચાર પુત્ર ઉપર પુત્રી થઈ.
 તેનું નામ સર્વ ઋદ્ધિ પાડયુ, પાંચ
 ધાવ્યે પળાતી તે મોટી થઈ, એવામાં જિત-

શત્રુ રાજની ઉપર કોઈ શત્રુ રાજ ચડી આવ્યો.
 તેની સાથે યુદ્ધ કરતાં જીતશત્રુ રાજ મૃત્યુ
 પામ્યો. તેના મરણથી શત્રુના કંઠકે નગરમાં
 પ્રવેશ કર્યો, આથી સર્વ લોક જોમ આવે
 તેમ નાશવા લાગ્યાં. રાજમહેલ બધો શત્રુ રા-
 જએ લુંટી લીધો, સર્વ ઋદ્ધિ ત્યાંથી એકલી
 નાસતાં જંગલમાં બૂલી પડી આખી રાત્રી
 પન્થિપણ કરતાં સવારે રસ્તે માલુમ પડ્યો,
 પછી વનફળ વડે આજીવિકા કરતી ત્યાં વન-
 માંજ વનચર થઈને રહી. કારણ કે તેને અન્ય
 કોઈ આશ્રય સ્થાન ન હતું કે જ્યાં જઈને તે
 આશ્રય લઈ શકે, તેની યૌવનાવસ્થા વ્યતીત
 થવા માંડી; અને સાંસારિક સુંગની પ્રાપ્તિ.
 શિવાય નિષ્ફળ જવા લાગી.

અન્યદા ત્યાં કોઈ વિદ્યાધર આવ્યો. તેણે તેને
 રૂપવંતી જોઈને તેની સાથે પાણિગ્રહણ કર્યું
 અને ત્યાંથી પોતાને ઘેર લઈ ગયો. પરંતુ તે

દુર્ભાગિણીના પગલાં ચવાથી તેજ દિવસે તે
 વિદ્યાધરના ઘરમાં અગ્નિ કેપ થયો તેથી તેની
 સર્વ ઋદ્ધિ ભરમસાત્ થઈ ગઈ, વિદ્યાધરે તેને
 પાછી વનમાં મુકી દીધી. ત્યાં એક પદ્મીપતિની
 દ્રષ્ટિએ પડી એટલે તે સિદ્ધ તેને પોતાની
 પદ્મીમાં લઈ ગયો. ત્રીજે દિવસે તેનું પથ
 ઘર અગ્નિમાં બળી ગયું એટલે બધા ચોર
 લોકો આ સ્ત્રીની નિંદા કરવા
 લાગ્યા, અને તેના માઠાં પગલાંનુંજ માકું
 પરિણામ માનવા લાગ્યા. પછી તે પદ્મીપતિએ
 એક સાર્થવાહને ત્યાં તેને વેચી, સાર્થવાહ
 તેને લઈને ચાલ્યો. એટલે તે માર્ગમાંજ
 હુંટાણો તેની બધી ઋદ્ધિ ચોર લોકો હુંટી
 ગયા, માત્ર શરીરભરજ રહ્યો. તેણે પણ
 આને તણ દીધી એટલે તે એકલી એક
 સરોવરના કિનારે નિરાશ થઈને ઉભી ઉભી
 પોતાના પાપનો પશ્ચાત્તાપ કરવા લાગી.

એવામાં ભાગ્યયોગે એક મુનિ મહારાજ ત્યાં
 આવી ચડયા. રાજપુત્રી તેને પગે પડી એટલે
 મુનિએ તેને મીઠું વચને બોલાવીને કહ્યું
 કે—“ હે વત્સે ! તું રાજપુત્રી છે છતાં આ
 સરોવરને કિનારે ઉભી ઉભી શું વિચાર કરે
 છે ? તેં પૂર્વભવમાં ધર્મી જનને જે મત્સર
 કર્યો છે તેના પાપથી તું આ ભવમાં રાજ-
 પુત્રી થયા છતાં તારા પિતાનું મરણ થયું,
 રાજમહેલ લુટાયો, તારે ભાગ્યવું પડ્યું, વન-
 ચર થઈ દુઃખ પામી, તેમાં ખેચરે લઈ
 જઈને ક્ષણભર સુખ આપ્યું પણ પાછું તારે
 વનચર થવું પડ્યું. આ બધો તારા પુર્વ
 કર્મનો વિપાક છે. પુર્વે વાવેલા પાપવૃક્ષની
 શાખાઓનો એ બધો વિસ્તાર છે ” આ
 પ્રમાણે જ્ઞાની ગુરૂનાં વચનો સાંભળીને તે
 રાજપુત્રીએ તેમની પાસે આવીને તેમને
 વંદના કરી પુછ્યું કે હે ભગવાન્ આ

દુઃખથી મારો છુટકારો શી રીતે થાય તે
 જતાવો. હું હવે દુઃખ ખમી ખમીને અત્યંત
 કાયર થઈ ગઈ છું. ગુરૂ મહારાજ કહ્યું કે,
 હે વત્સે ? જો તારે આ દુઃખથી છુટવું જ હોય
 અને સુખ સંપત્તિ પ્રાપ્ત કરવી હોય તો તું
 અક્ષયનિધિ નામનો તપ કર, ને જ્ઞાનની
 ભક્તિ કર. શ્રાવણ વદ ૪ થી એ તપ ચરૂ
 કરવો ને ભાદ્રપદ શુદ્ધિ ૪ થી (મંવચ્છરીએ)
 પુર્ણ કરવો. તેમાં યથાશક્તિ એકાંતર ઉપવાસ
 ને એકાસણું કરવું અથવા ૧૫ એકાસણા કરી
 પ્રાંતે (૧૬ મે દિવસે) ઉપવાસ કરવો. જે
 ટંક પ્રતિક્રમણ કરવાં, શીલ પાળવું, જિન
 પુજા કરવી, એક કુંભ સ્થાપી તેને અક્ષત
 વડે ભરવો, દરરોજ જે હજાર ગણણું ગણવું
 આનો વિશેષ વિધિ ગુરૂગમથી જાણી લેવો.
 આ તપ કરતાં કોઈ પણ પ્રકારે પોતાની
 શક્તિ ગોપવવી નહીં. આ તપ પુર્વોક્ત

તેથીએ ઉત્કૃષ્ટો ત્રણ વર્ષ પર્યાંત કરવો થોથે
 ધર્મ શાસનદેવીની આરાધના નિમિત્તે એ તપ
 કરેલો. આ તપનું શુભમને આરાધન કરવાથી
 ખા ભવમાં પણ સુખ સંપત્તિ પ્રાપ્ત થાય
 કે. અને પરભવમાં તો અઢળક ઋદ્ધિ સિદ્ધિ
 મુખ સૌભાગ્યાદિ પ્રાપ્ત થાય છે.

આ પ્રમાણે ગુરૂ મહારાજનાં વચનો
 સાંભળીને રાજપુત્રીએ એ તપ કરવાનો સ્વી-
 તાર કર્યો. પછી ગુરૂ મહારાજને વાંદીને ત્યાંથી
 પામાંતરે ગમ્મ અને પારકી સેવા ચાઠરી-કામ
 તજ કરવા વડે આજીવિકા કરવા લાગી,
 અનુક્રમે ગુરૂમહારાજે કહેલા દિવસ આવ્યો.
 ભેટલે વિધિપુર્વક તે તપ શરૂ કર્યો, પણ
 દ્રવ્યસ્થિતિ બહુ મંદ હોવાથી યથાશક્તિ
 કર્યો, બીજા વર્ષે તેથી સારી રીતે કર્યો, ત્રીજે
 વર્ષે તેથી વધારે સારી રીતે કર્યો. અને
 થોથે વરસે કાંઈક દ્રવ્યવાન થવાથી વિશેષ સારી

રીતે આદ્યો. તેમાં ક્રેટલાએક વિદ્યાધરા
 ક્રીડા નિમિત્તે તે રાજપુત્રીવાળા ગામે આવ્યા
 તેમાં તે રાજપુત્રીનો સ્વામી પણ હતો તેણે
 પોતાની પ્રિયાને એાળી એટલે તેણે ત્યાંથી
 લઈ જઈને પોતાના અંતઃપુરમાં રાખી. રાજ-
 પુત્રીએ ત્યાં તપ પૂર્ણ કર્યો, સારી રીતે શીલ
 પાળ્યું અને અંતે અનથન વડે શોધાયું પુર્ણ
 કરી હે સુંદરી ! તું આ સંવરશેઠની પુત્રી પણ
 ઉત્પન્ન થઈ છે- પુર્વ ભવે તેં અક્ષયનિધિ
 તપ કર્યો હતો તેના પ્રભાવથી આ ભવમાં
 તને પગલે પગલે નિધાન પ્રાપ્ત થાય છે.

તપનો પ્રભાવ અચિત્ત્ય છે.

આ પ્રમાણે ગુરૂ મહારાજે કહેલો પોતા-
 નો પૂર્વભવ સાંભળીને ઉડાપોહ કરતાં સુંદરી
 ને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન ઉત્પન્ન થયું. તેણે પો-
 તાનો તાદૃશ પૂર્વભવ દીઠો. ગુરૂ મહારાજને
 તેણે કહ્યું કે- ‘‘હે સ્વામીન ! આપે જે પ્રમાણે

મહારો પુર્વ ભવ કહ્યો તે પ્રમાણે સર્વ સત્ય છે. મહેં જેવા આપના વખાણુ (પ્રશંસ) સાં-લદ્યા હતા તેવાજ આપ જ્ઞાની અને ચારિ-ત્રપાત્ર છે.” આ પ્રમાણે ગુરૂ મહારાજની સ્તુતિ કરી વાંદીને તે પોતાને ઘેર આવી, પછી શ્રાવણ વદિ ૪ આવતાં તેણે મોટા આડંબર સાથે અક્ષયનિધિ તપની શરૂઆત કરી તે વખતે રાજા, રાણી, શેઠ, સામંત વિગેરે સર્વ તે તપ કરવામા સ-મેલ થયા તે તપની શરૂઆત કરી ત્યારથી તેા વિશેષે નિધાન પ્રગટ થવા લાગ્યું એટલે તે દ્રવ્યનેા તેણે પ્રભાવનાદિ કાર્યોમાં બહેળે હાથે વ્યય કરવા માંડયો. તેનું નામ સુંદરી હતું તે ભુસાર્ક ગયું અને સૌ તેને અક્ષયનિધિના નામથીજ બોલાવાને ઝો-ળખવા લાગ્યા. મોટા મનથી તેણે તપ કરીને તેનું પુણ્ય ફલ સંપાદન કર્યું. આદ્રપદ શુદ્ધિ પંચમીને દિવસે તેણે જ્ઞાનભક્તિ અને મહો-

અવપુર્વક સૈની સથે પાવણું કયું, દેવ દેવીઓ
પણ તેની પ્રશંસા કરવા લાગ્યા અને તેના
તપની અનુમોદન કરવા લાગ્યા.

અનુક્રમે સંત્રાસિક સુખ ભોગવતાં સુ-
દરીને ચાર પુત્રો ને ચાર પુત્રીઓ થઈ. પ્રતે
સંસાર તણ દઈ, ચારિત્ર અંગીકાર કરી,
નિરતિચાર પાળી, ચાર ધનવાનિક કર્મનો
ક્ષય કરી કેવલજાણુ પ્રાત્પ કરી, અનેક ભગ્યભ-
વોને ઉપદેશ આપી, અક્ષયનિધિતપની
વશેષ પુષ્ટિ કરી આયુ પૂર્ણ થયે તે સિદ્ધિ
પદને પામી ત્યાં અનંત જ્ઞાન અનંત દર્શન,
અનંત ચારિત્ર, અનંતવીર્ય, એ અનંતચતુષ્ટ-
ત્રીયુક્ત થઈ અગુરુ લઘુપણું પ્રાત્પ કયું. જ્યાં
એક અવગ્રાહનમાં અનંત સિદ્ધિ છે અને
તેના દેશ પ્રદેશને અવગ્રાહીને રહેલા તે કરતાં
અસંખ્યગુણ સિદ્ધિ છે, ત્યાં તે પણ મનુષ્યસ-

વના શરીર કરતાં ૩ અવગાહનાએ સિદ્ધ થઈ
ચાવત અક્ષયસ્થિતિને પામી.

ઉપર પ્રમાણે અક્ષયનિધિ તપનો મહિમ
શ્રવણ કરીને ઉત્તમજીવોએ અવશ્ય તે તપનું
આરાધન કરવા ઉત્તમાળ થવું.

પુર્વના અશુભ કર્મોનો ક્ષય કરવામાં તપ
પ્રમળ સાધન છે. આ તપ તો ઐહિક સુખ
સંપત્તિને પણ આપનારો છે. પરંતુ તેના
કરનારે આ તપ કરતાં આ ભવ સંબંધી
સુખની ઇચ્છા મિલકુલ ન કરવી. આશાભાવે
તપ કરવાથી તેના ફળમાં અદુજ ક્ષતિ થઈ
જાય છે. તેથી આ ભવસંબંધી આથવા
પરભવસંબંધી પણ સાંસારિક સુખની આશા
ધરીને આ અથવા અન્ય કોઈ પણ તપ ન
કરવો. તપનો પ્રભાવજ એવો છે કે તેનું
શુદ્ધમને આરાધન કરનારને આ ભવ સંબંધી

પણ સુખ સંપત્તિ પ્રાપ્ત થાયજ છે. પરંતુ તે તો ધાન્યને માટે ખેતી કરનારને પ્રાપ્ત થત. તૃણ-ધાસના લાભ જેવી છે. તેનું વાસ્તવિક ફળ તો જન્મજરામરણાદિ સર્વ દુઃખ માત્રનો નાશ કરી અવિનાશી સુખને આપવું તે છે. માટે જો ઈચ્છા કરવી તો તેજ સુખની કરવી. આ વાત હરેક તપ કરનારે ખાસ ધ્યાનમાં રાખવી, અને તપ કરવા માંડવો ત્યારથી જ ક્રોધને તો જલાંજલીજ દમ દેવી, પાસે આવના જ ન દેવો. એટલે ઉપદેશ ભૂલવો નહીં. ઇત્યલમ.



॥ अहम् ॥

॥ ॐ नमः ॥

भक्तामरप्रणतमौलिमणिप्रभाणा-

मुद्दीपकं जिन ! पद्माम्बुजयामलं ते ।
स्तोष्ये मुदाऽहमनिशं किल मारुदेव !
दुष्टाष्टकर्मरिपुमण्डलभित्सुधीर ! ॥ १ ॥

श्रीमज्जिनेश्वरकलापमहं स्तुवेर-

मुद्दयोतकं दलितपापतमोवितानम् ।
भव्याम्बुजानदिननाथनिभं स्तवोमि
भक्त्या नमस्कृतमम-त्यं नराधिराजैः ॥ २ ॥

वर्यां जिनक्षितिपतेस्त्रिपदीमवाप्य

गच्छेश्वरैः प्रकटिता किल वाग् मुदा या ।
सम्यक् प्रणम्य जिनपादयुगं युगादा-
वेवं शुभार्थनिकरैर्भुवि साऽस्तु लक्ष्म्यैः ॥ ३ ॥
यक्षेश्वरस्तत्र जिनेश्वर ! गोमुखाह्वः
सेवां व्यधत्त कुशलक्षितिभृत्पयोदः ।

त्वन्पादपङ्कजमधुव्रततां दधाना-

वालम्बनं भवजले पततां जनानाम् ॥ ४ ॥
इति ऋणभदेवजिनस्तुतयः ॥ १ ॥

॥ अहम् ॥

कल्याणमन्दिरमुदारमवद्यभेदि

दुष्कर्मवारणविदारणपञ्चवक्त्रम् ।

यत्पादपद्मयुगलं प्रणमन्ति शक्राः

स्तोष्ये मुदा जिनवरं जिनत्रैशलेयम् ॥ १ ॥

क्षीणाष्टकर्मनिकरम्य नमोऽस्तु नित्यं

भीताभयप्रदमनिन्दितमहिषद्वम् ।

इष्टार्थमण्डलसुसर्जनदेववृक्षं

नित्योदयं दलिततीव्रकषायमुक्तम् ॥ २ ॥

जैनागमं दिशतु सर्वसुखैकदारं

श्रीनन्दनक्षितिजहव्यहति प्रकारम् ।

संसारसागरनिमज्जदशेषजन्तु-

बोहिन्यसन्निभमभीष्टदमाशु मुग्धम् ॥ ३ ॥

मातङ्गयक्षरमलां प्रकरोति सेवां

पूर्वान्तमारसमभीप्सितदं विशालम् ।

उत्पत्तिविस्तरनदीशपतञ्जनानां

पोतायमानमभिनम्य जिनेश्वरस्य ॥ ४ ॥

इति श्रीवीरजिनस्तुतयः ॥ २ ॥

॥ अहम् ॥

कलकुशलवल्लीपुष्करावर्त्तमेघा

मदनसदृशरूपः पूर्णराकेन्दुवक्त्रः ।

धयतु मृगलक्ष्मा शान्तिनाथो जनानां

प्रसृतभुवनकीर्तिः कामितं कञ्चकान्तिः ॥ १ ॥

तनपतिशमुदायो दायकोऽभीप्सितानां

दुरिततिमिरभानुः कल्पवृक्षोपमानः ।

चयतु शिवशान्तिं प्रातिहार्यश्रियं यो

त्रिकटविषमभूमीजातदत्तिं बिभर्ति ॥ २ ॥

धयतु भविकानां ज्ञानसंपत्समूहं

समय इह जगत्यामाप्तवक्त्रप्रसूतः ।

वज्रलनिधिपोतः सर्वसम्पत्तिहेतुः

प्रथितघनघटायां सर्पकान्तप्रकारः ॥ ३ ॥

यविजयमनीषामन्दिनं ब्रह्मशान्तिः

सुरगिरिसमधीरः पूजितो न्यक्षयक्षैः ।

रतु सकलविघ्नं यो जने चिन्त्यमानः

स भवतु सतत वः श्रेयसे शान्तिनाथः ॥ ४ ॥

इति शान्तिजिनस्तुतयः ॥ ३ ॥

४

॥ अहम ॥

श्रेयःश्रियां मङ्गलकेलिसङ्ग !

श्रीयुक्तचिन्तामणिपार्श्वनाथ ! ।

दुर्वारमंसारभयाच्च रक्ष मोक्षस्य मार्गे

वरनार्थवाह ! ॥ १ ॥

जिनेश्वराणां निकरे क्षमायां

नरेन्द्र-देवेन्द्रनतांहिपङ्ग ! ।

कुरुष्व निर्घाणसुखं क्षमाभृत !

सत्केवलज्ञानरमां दधान ! ॥ २ ॥

कैवल्यवामाहद्वैकहार !

क्षमामरस्वव्रजनीशतुल्य ! ।

सर्वज्ञ ! सर्वातिशयप्रधान ! तनोतु ते

वाग्जिनराज ! सौख्यम् ॥ ३ ॥

श्रीपार्श्वनाथक्रमणाम्बुजातमारङ्गतुल्यः

कलयौतकान्तिः

श्रीयक्षराजो गरुडाभिधानः चिरञ्जय

ज्ञानकलानिधान ! ॥ ४ ॥

इति पार्श्वजिनस्तुतयः ॥ ४ ॥

॥ अहम् ॥

कमलवल्लपनं तव राजते जिनपते !

भुवनेश ! शिवान्मज !

मुकुरवद्विमलं क्षणदावशाव हृदयनायकवनं
सुमनाहरम् ॥ १ ॥

सकलपारगता. प्रभवन्तु मे शिखरुखाय
कुक्कुर्मविदारकाः ।

रुचिरमङ्गलवल्लिवनं घना

दश तुरङ्गमगौरयशोधशः ॥ २ ॥

मदन-मान-जरा-निधनोज्झिता जिनपते !
तव वागमृतापमा ।

भवभृतां भवताच्छिवशर्मणे

भवपयोधिपतञ्जनतारका ॥ ३ ॥

जिनपपादपयोरुहहंसिका दिशतु ।

शासननिर्जरकामिनी ।

सकलदेहभृताममलं सुखं

मुखविभाभरनिर्जितभाधिपा ॥ ४ ॥

इति नेमिजिनस्तुतयः ॥ ५ ॥

२
॥ अहम् ॥

जात्वा प्रभं तदर्थं गणधर्मनमं प्राग्वदेहोरदैवः
अहत्सिद्धार्यसाधुप्रभृतिनवपदान

मिद्धचक्रस्वरूपान ।

ये भुव्याश्रित्य धिष्णं प्रतिदिनमधिकं
मंजपन्ते म्वमकत्या ,

ते स्युः श्रीपालवच्च क्षितिवग्गतयः

मिद्धचक्रप्रमादान ॥ १ ॥

दुस्तीर्णं निस्तरितुं भवजलनिधिकं

पाणियुग्मे गृहीत्वा

यानेकान् कांटिकुम्भान् कनकमणिमयान्

षष्टिलक्षाभियुक्तान् ।

गङ्गासिन्धुहृदानां जलनिधितटतस्तीर्थतोयेन

भृत्वा

सत्सर्वाधीश्वराणां सुरपतिनिकरा

जन्मकृत्यं प्रचक्रुः ॥ २ ॥

कुर्युर्देवास्त्रिव्रं रजतमणिमयं

म्वर्णकान्त्याऽभिगमे

स्थित्वा स्थाने सुवाक्यं जिनवरपतयः

प्रायदन्त्यां च नित्यम् ।

तां वाचं कर्णकूपे सुनिपुणमतयः

श्राद्धयो ये पिबन्ति

ते भव्याः शैवमार्गागमविधिकुशला

मोक्षमाशु प्रयान्ति ॥ ३ ॥

देवी चक्रेश्वरी खगदधति च हृदये

पत्तने ढेवकाख्ये

कामे मोदाभिकोणे विमलपदयुजे.

सिद्धचक्रस्य बीजे ।

श्रीमद्वर्षादियुक्तैर्विजयप्रभवैर्वर्यरूपमुनीन्द्रैः

स्तुत्या नित्यैः मुलक्ष्मीविजयपदधृतैः

प्रेमपूर्णं प्रमन्ना ॥ ४ ॥

इति श्रीमिद्धचक्रस्तुतयः ।

॥ अहम् ॥

शैब्यः शङ्खकेतुः कलितजनमनःसंशयः

सर्वकालं

विश्वेशः सौवदेहद्युतिविजितघनः

कर्मधर्ममृतांशुः ।

क्षान्तधाढ्यः कष्टदुष्टक्षयकरणपरो

रैवतोत्तंसतुल्यः

कल्याणं पञ्चमीसत्तपसि वितनुतां

पञ्चमज्ञानवान् वः ॥ १ ॥

नाभेयत्रैशलेयप्रथमचरमकश्चन्द्रवच्चारुचञ्चन-

मूर्तिस्फूर्तिं दधानः प्रथयति कुमुदं यो

बुधाह्लादहेतुः ।

प्रोहामश्छद्मपद्माविकचकङ्करः

सत्कलावान्मनोज्ञा

ज्ञानं पुण्याज्जिनोधः स तपसि भविनां]

पञ्चमीवासरस्य ॥ २ ॥

गीर्वाणाधीशपुंसांपतिकुसुममिदं पुण्यभाजो

मनुष्या

निर्वाणामेयसौख्यप्रबलफलमथो

यत्प्रसादाल्लभन्ते ।

श्रीमन्विष्णोश्चन्द्रागमधर्गणिरुहः सिद्धिदानैक-

रक्तस्तपञ्चम्यास्तपस्युद्यतविशदधियां

भाविनामस्तु नित्यम् ॥ ३ ॥

संपूर्णा पूर्णिमेन्दुप्रभसुभगगुणैर्दत्तदेवेन्द्रनाना-

प्रोद्यद्गन्धद्विपेन्द्रप्रचुरमदहरैणाधिपे राजमाना

श्रीअर्हद्भक्तिभावा विमलकजकरा

भास्वदम्बाभिधाना

पञ्चम्यद्वस्तपेयं वितरतु कुशलं धीमतां

सावधाना ॥ ४ ॥

इति ज्ञानपञ्चमीस्तुतयः ।



॥ अर्हम् ॥

स्फूर्जद्भक्तिनतेन्द्रशीर्षविलसत्कोटोररत्नावली

रङ्गकान्तिकरम्बिताद्भुतनखश्रेणीसमुज्जृ-

म्भितम् ।

सिद्धार्थाङ्गुरुहस्य कीर्तितगुणस्यांहिद्वयं

पातु वः

स्नातस्याप्रतिमस्य मेरुशिखरे शच्या विभोः

शैशवे ॥ १ ॥

श्रेयःशर्मकृते भवन्तु भवतां सर्वेऽपि तीर्थाधिपा-
 येषां जन्ममहः कृतः सुरगिरौ वृन्दारके सादरैः
 पौलोमीस्तनगर्वखण्डनपरेः कुम्भे सुवर्णाद्भवे-
 र्हस्तांसाहतपद्मरेणुकपिशक्षीरार्णवाम्भोभृते । २।
 सेवे सिद्धान्तमुद्यत्सकलभुनिजनप्रार्थिता-

म-न्यस्तनं

गज्जद्वाचाटवादिद्विगदघनघटादर्पकण्ठी-

रवाभम् ।

मिश्रयाधर्मान्धकारे स्फुटविकटकरादित्य-

मत्पप्रभं नो

अर्हद्वक्त्रप्रसूतं गणधरगचिंतं द्वादशाङ्गं

विशालम् ॥ ३ ॥

दक्षा यक्षाधिराजो महिमगुणनिधिश्चण्ड

दार्दण्डधारी

सर्वं सर्वानुभूतिर्विदलयतु मुदा सङ्घविघ्नं

महौजाः ।

अध्यारूढो द्विपेन्द्रं वरभवनगतस्तम्भहस्तो

त्कटाख्यं

निष्पङ्कव्यामनीलशुनिमलसदृश

बालचन्द्राभदंष्ट्रम् ॥ ४ ॥

इति श्रीवीरगजिनस्तुतयः ।

॥ अहम् ॥

नम्रेन्द्रमौलिप्रपतत्परागपुञ्ज-

स्फुग्गर्बुरितक्रमाब्जम् ।

वीरं भजे निर्जितमोहवीरं

संसारदावानलदाहनीरम् ॥ १ ॥

पुष्पोवपद्मदलमौरभगुण्डितानि

स्वणम्बुजैः सुरकृतैः परिमण्डितानि ।

वन्देऽहतां वरपदानि नतान्यजेन

भावावनामसुरदानवमानवेन ॥ २ ॥

नानारत्नैः सुभगमनुलप्रौढसादृश्यपाटै

विज्ञज्ञातेर्वहुनयभरैः सत्तरङ्गैरुपेतम् ।

युक्तया जैनं समयमुद्धि कीर्तयाम्यस्मि कामं

बोधगाधे सुपदपदवीनीरपूरा-

भिरामम् ॥ ३

श्रीमद्वीरक्रमाम्भोरुहरसिकमना राजहंसीव
रस्य

सिद्धा निद्धा विरुद्धा विशदगुणलसद्भक्त-

हृत्पद्मरुद्धा

या धत्ते स्वीयकण्ठे धनसुरभिरसां पुष्पमा
विशालामामूलालोलधूलीवहुलपरिमलाली
लोलालिमालाम् ॥ ४

इति श्रीजिनस्तुतयः ।





